

ELO Ruuskanen Ritva

17.04.2008
EI JULKINEN

Eduskunta
Suuri valiokunta

Viite

Asia

Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

U/E-tunnus:

EUTORI-numero:
EU/2008/0616

Ohessa lähetetään perustuslain 97§:n mukaisesti selvitys komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille.

Osastopäällikkö
Matti Aho

Neuvotteleva virkamies
Anne Haikonen

LIITTEET MMM:n perusmuistio MMM2008-00340, komission ehdotus KOM(2008) 40 lopullinen, kommissionens förslag KOM(2008) 40 slutlig sekä tiivistelmät komission vaikutusarvioinneista SEK(2008) 93 ja SEK(2008) 95

Asiasanat	elintarvikkeet
Hoitaa	MMM
Tiedoksi	EUE, EVIRA, STM, TH, UM, VNEUS, YM

ELO Ruuskanen Ritva

14.04.2008
EI JULKINEN

Asia

Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

Kokous

Liitteet

Viite

EUTORI/Eurodoc nro:

EU/2008/0616

U-tunnus / E-tunnus:

Käsittelyn tarkoitus ja käsittelyvaihe:

Aikaisemmat käsittelyvaiheet:

Elintarvikeasiantuntijoiden työryhmä 27.3.2008

Asiakirjat:

6172/08 DENLEG 10 SAN 25 CONSOM 18 CODEC 162

KOM(2008) 40 lopullinen

SEC(2008) 92 (yleisiä merkintämääräyksiä koskeva vaikutusarviointi)

SEC(2008) 93 (tiivistelmä yleisiä merkintämääräyksiä koskevasta vaikutusarvioinnista)

SEC(2008) 94 (ravintoarvomerkintöjä koskeva vaikutusarviointi)

SEC(2008) 95 (tiivistelmä ravintoarvomerkintöjä koskevasta vaikutusarvioinnista)

EU:n oikeuden mukainen oikeusperusta/päätöksentekomenettely:

- perustamissopimus: 95 artikla
- Euroopan parlamentti: yhteispäätös menettely
- neuvosto: määräenemmistö

Käsittelijä(t):

Maa- ja metsätalousministeriön elintarvike- ja terveysosasto,
osastopäällikkö Matti Aho, puh. 160 53380
neuvotteleva virkamies Anne Haikonen, puh. 160 52786 (laatija)

Suomen kanta/ohje:

Suomi pitää tärkeänä elintarvikkeista annettavia tietoja koskevan lainsäädännön ajantasaistamista ja yhdenmukaistamista niin, että se vastaa nykyistä paremmin sekä kuluttajien että elintarvikealan toimijoiden tarpeita ja odotuksia. Suomi suhtautuu myönteisesti asetusehdotukseen, jonka tavoitteena on koota yhteen ja saattaa ajan tasalle elintarvikkeiden yleisiä merkintöjä sekä ravintoarvomerkintöjä koskeva lainsäädäntö. Suomi tukee myös ehdotusta sisällyttää asetukseen eräitä elintarvikkeita koskevat tarkemmat merkintämääräykset, joita on annettu komission säädöksillä. Asetus on Suomen mielestä tarkoituksenmukainen säädösmuoto, jolla voidaan edistää vaatimusten yhdenmukaista soveltamista jäsenvaltioissa.

Suomi pitää tarkoituksenmukaisena, että asetusehdotuksen soveltamisala samoin kuin elintarvikkeista annettava tiedot –käsite on määritelty laajasti siten, että asetusehdotus kattaa myös muut kuin elintarvikkeen pakkausmerkinnöissä kuluttajalle annettavat tiedot.

Pakollisia tietoja koskevat vaatimukset vastaavat asetusehdotuksessa suurimmaksi osaksi voimassa olevan lainsäädännön vaatimuksia. Asetusehdotuksessa esitetään rajattavaksi viinit, oluet ja väkevät alkoholijuomat ainesosien ilmoittamisvelvollisuuden ulkopuolelle. Säännös kaipaa täsmennystä. Olisi tarkoituksenmukaista harkita selkeiden sääntöjen vahvistamista kaikkien alkoholijuomien ainesosien ilmoittamiselle. Mikäli tietyt alkoholijuomia rajataan ainesosien ilmoittamisvelvollisuuden ulkopuolelle, samankaltaisia juomia (viini/hedelmäviini, oluet/siiderit jne.) tulisi kohdella yhdenmukaisella tavalla.

Asetusehdotuksen vaatimus allergioita ja yliherkkyyttä aiheuttavien ainesosien ilmoittamisvelvollisuudesta vastaa pakattujen elintarvikkeiden osalta voimassa olevan lainsäädännön vaatimusta. Asetusehdotuksen mukaan nämä ainesosat on ilmoitettava myös pakkaamattomista elintarvikkeista sekä suurtalouksien kautta kuluttajalle toimitettavista elintarvikkeista. Suomi suhtautuu myönteisesti tähän ilmoitusvelvollisuuden laajentamiseen. Allergisia reaktioita on hyvin erilaisia ja joissakin tapauksissa pienikin määrä ainetta voi aiheuttaa jopa hengenvaarallisen reaktion. Yleensä ainoa keino välttyä näiltä ongelmilta on välttää allergisoivaksi todettua ainetta. Suomi pitää kuitenkin tärkeänä, että jäsenvaltiot voivat antaa tarkempia säännöksiä siitä, miten tiedot pakkaamattomien ja suurtalouksien kautta kuluttajalle toimitettavien elintarvikkeiden osalta ilmoitetaan.

Kuluttajat ovat erittäin kiinnostuneita elintarvikkeen alkuperästä. Suomi pitää tärkeänä määrittellä nykyistä täsmällisemmin, milloin ja miten elintarvikkeen alkuperä tulee ilmoittaa. Alkuperä-käsite tulee selkeästi määrittellä. Asetusehdotuksessa on määritelty käsitteet *alkuperämaa* ja *lähtöisyyspaikka* sekä tietyiltä osin täsmennetty alkuperän ilmoittamisvelvollisuutta, mutta lähtökohtaisesti asetusehdotuksen vaatimukset vastaavat voimassa olevan lainsäädännön vaatimuksia. Suomi ei tue mahdollisuutta ilmoittaa alkuperä muodossa ”valmistettu Euroopan Unionissa” tai muulla vastaavalla tavalla. Tällainen merkintä ei kuvaa riittäväällä tavalla tuotteen alkuperää eikä vastaa sen paremmin kuluttajien kuin elintarvikealan toimijoidenkaan tarpeita tai toiveita.

Kuluttajien keskuudessa tehtyjen selvitysten mukaan keskeinen ongelma elintarvikkeiden nykyisten merkintöjen osalta on tietojen huono näkyvyys ja selvyys. Syynä tähän ovat muun muassa tekstin ja taustaväriin huono kontrasti, tekstin pieni koko sekä tekstien epäselvä sijoittelu pakkauksessa. Suomi suhtautuu myönteisesti asetusehdotuksen säännöksiin, joiden tavoitteena on parantaa pakollisten tietojen selvyyttä ja luettavuutta.

Suomi pitää tärkeänä elintarvikkeiden ravintosisältötietojen ilmoittamista koskevien vaatimusten ajanmukaistamista. Elintarvikkeiden ravintoarvomerkinnät ovat tärkeä

tietolähde, kun ravitsemusinformaatiota annetaan ravintoainetasolla. Ravintoarvomerkinnät ovat myös yksi keino pyrittäessä varmistamaan väestön korkeatasoinen terveydensuojelu. Kesällä 2007 julkaistussa ns. ravitsemuksen valkoisessa kirjassa (KOM(2007) 279) korostetaan, että kuluttajan on saatava selvää, johdonmukaista ja näyttöön perustuvaa tietoa tukemaan terveyden kannalta tarkoituksenmukaisia valintoja. Eri yhteyksissä on kuitenkin todettu, että kuluttajat eivät pysty parhaalla mahdollisella tavalla hyödyntämään voimassa olevan lainsäädännön mukaisia tietoja elintarvikkeen ravintosisällöstä.

Suomi suhtautuu myönteisesti ehdotukseen, jonka mukaan ravintoarvoilmoitus olisi lähtökohtaisesti pakollinen. Vaatimus yhdenmukaistaisi merkitsemiskäytäntöjä koko EU:n alueella. Ravintoarvoilmoituksen pakollisuutta puoltavat myös kansanravitsemukselliset syyt sekä kuluttajien odotukset. Jotta ravintosisällön pakollinen ilmoittamisvelvollisuus ei johda epäoleellisten tietojen ilmoittamiseen, on harkittava tarkkaan, mitä tietoja ravintoarvoisisällöstä on ilmoitettava. Lisäksi on tarpeen säätää niistä poikkeuksista, jolloin ravintoarvoilmoitusta ei tarvitse tehdä. Suomi suhtautuu lähtökohtaisesti myönteisesti komission ehdotukseen pakollisen ravintoarvoilmoituksen sisällöstä.

Ravintoarvomerkintöjä arvioitaessa alkoholijuomia ja tavanomaisia elintarvikkeita ei voida täysin rinnastaa toisiinsa. Alkoholijuomat ovat kuitenkin merkittävä energian lähde. Tästä syystä Suomi pitää alkoholijuomien energiasisällön ilmoittamisvelvollisuutta perusteltuna. On valitettavaa, että asetusehdotukseen ei tällaista vaatimusta sisälly. Asetusehdotuksessa esitetään rajattavaksi viinit, oluet ja väkevät alkoholijuomat ravintoarvoilmoitusta koskevan vaatimuksen soveltamisalan ulkopuolelle. Säännös kaippaa täsmennystä. Mikäli tiettyjä alkoholijuomia rajataan ravintoarvoilmoitusta koskevan velvoitteen ulkopuolelle, samankaltaisia juomia (viini/hedelmäviini, oluet/siiderit jne.) tulisi kohdella yhdenmukaisella tavalla.

Komission ehdotuksen mukaan pakollinen ravintoarvoilmoitus on esitettävä elintarvikepakkauksen etupuolella 100 g tai 100 ml kohti ja/tai annosta kohti sekä lisäksi prosenttiosuutena asetusehdotuksen mukaisesta saannin vertailuarvosta. Tärkeintä on, että ravintosisältöä koskevat tiedot ilmoitetaan yhtenä kokonaisuutena helposti havaittavassa paikassa ja yhdenmukaisella tavalla. Näin kuluttajilla on paremmat edellytykset oppia lukemaan ja ymmärtämään merkintöjä.

Asetusehdotuksen mukaan jäsenvaltio voi hyväksyä kansallisia ei-sitovia sääntöjä ravintoarvoilmoituksen muista esittämistavoista. Suomi suhtautuu varauksellisesti mahdollisuuteen luoda kansallisia järjestelmiä, koska erilaiset merkintäjärjestelmät saattavat hämmentää kuluttajaa sekä vaikeuttaa tavaroiden vapaata liikkuvuutta.

Pääasiallinen sisältö:

Taustaa

EU-lainsäädännössä ensimmäinen elintarvikkeiden merkintöjä koskeva laaja-alainen säädös oli neuvoston direktiivi 79/112/ETY. Kyseistä direktiiviä muutettiin lukuisia kertoja ja lopulta muutokset koottiin yhteen uudeksi Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi 2000/13/EY (pakkausmerkintädirektiivi). Näiden direktiivien nojalla on annettu useita komission direktiivejä ja yksi asetus, joissa säädetään tiettyjä elintarvikkeita koskevista erityisistä merkintävaatimuksista. Alun perin elintarvikkeiden yleisiä merkintöjä koskevan lainsäädännön pääasiallisena lähtökohtana on ollut tavaroiden vapaan liikkuvuuden edistäminen. Sittenkin kuluttajan oikeuksien

turvaamisesta on tullut EU:n erityistavoite. Komissio käynnisti vuonna 2003 yhteistyössä sidosryhmien kanssa arvioinnin elintarvikkeista annettavia tietoja koskevien vaatimusten kehittämiseksi.

Ravintoarvomerkinnoistä säädetään neuvoston direktiivillä 90/496/ETY (ravintoarvomerkinntädirektiivi). Voimassa olevan lainsäädännön mukaan ravintoarvomerkinntä on pakollinen ainoastaan silloin, kun elintarvikkeeseen liitetään ravitsemus- tai terveystäite (asetus (EY) N:o 1924/2006) tai jos elintarviketta on täydennetty ravintoaineilla tai muilla aineilla (asetus (EY) N:o 1925/2006). Ravintoarvomerkinntä on esitettävä yhtenä kokonaisuutena lähtökohtaisesti taulukkomuodossa.

Komission ehdotus KOM(2008) 40 lopullinen

Komission antoi 30.1.2008 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille. Asetusehdotuksessa kootaan yhteen ja saatetaan ajan tasalle elintarvikkeiden merkintöjä koskevan lainsäädännön kaksi osa-aluetta: yleiset merkinnät (pakkausmerkintädirektiivi 2000/13/EY) ja ravintoarvomerkinntät (ravintoarvomerkinntädirektiivi 90/496/ETY). Lisäksi asetusehdotukseen on sisällytetty seuraavat pakkausmerkintädirektiivin nojalla annetut säädökset:

- komission direktiivi 87/250/ETY (alkoholijuoman alkoholipitoisuuden ilmoittaminen),
- komission direktiivi 94/54/ETY (pakkauskaasun ja makeutusaineiden käyttöä koskevat merkinnät),
- komission direktiivi 1999/10/EY (ainesosan määrän ilmoittamisvelvollisuutta koskevat poikkeukset),
- komission direktiivi 2002/67/EY (kiniiniä ja kofeiinia sisältävien elintarvikkeiden merkinnät),
- komission asetus (EY) N:o 608/2004 (merkintävaatimukset elintarvikkeille, joihin on lisätty kasvisteroleita tai –stanoleita), sekä
- komission direktiivi 2004/77/EY (glysyrritsiinihappoa sisältävien elintarvikkeiden merkinnät).

Komission asetusehdotuksen tavoitteena on selkeyttää pakollisten ja vapaaehtoisten merkintöjen välistä rajaa. Pakollisia tietoja koskevat vaatimukset vastaavat suurelta osin voimassa olevan lainsäädännön vaatimuksia. Keskeinen muutos on, että ravintosisältötietojen ilmoittaminen olisi asetusehdotuksen mukaan lähtökohtaisesti pakollista.

Soveltamisala (1 artikla)

Asetusehdotuksen soveltamisalaan kuuluvat kaikki elintarvikkeet, jotka on tarkoitettu lopulliselle kuluttajalle, mukaan lukien pakkaamattomat ja suurtalouksien kautta kuluttajalle luovutettavat elintarvikkeet. Jäsenvaltio voi antaa tarkempia säännöksiä siitä, miten pakolliset tiedot pakkaamattomista elintarvikkeista annetaan. Asetusehdotuksen soveltamisalaan kuuluu myös etämyynti. Pakollisten tietojen on lähtökohtaisesti myös etämyynnissä oltava kuluttajan saatavilla ennen kuin ostopäätös tehdään. Voimassa olevaan lainsäädäntöön ei sisälly erityisiä säännöksiä elintarvikkeiden etämyynnissä annettavista tiedoista.

Määritelmät (2 artikla ja liite I)

Asetusehdotukseen sisältyy joukko sen soveltamisalan kannalta keskeisiä määritelmiä. *Elintarvikkeita koskevat tiedot* on määritelty asetusehdotuksessa laajasti. Määritelmä

kattaa kaikki tiedot, jotka annetaan lopulliselle kuluttajalle tai suurtaloudelle joko elintarvikkeeseen liitettyssä etiketissä tai muulla elintarvikkeen mukana seuraavalla materiaalilla taikka millä tahansa muulla tavalla, mukaan lukien moderni teknologia ja sanallinen viestintä.

Elintarvikkeen ainesosien ilmoittaminen (19-21 artikla)

Ainesosien ilmoittamisvelvollisuus vastaa lähtökohtaisesti voimassa olevan lainsäädännön vaatimuksia. Ainesosien ilmoittamisvelvollisuus ei koske viiniä, olutta eikä tislattuja alkoholijuomia. Asetusehdotuksen mukaan komission tulee laatia viiden vuoden kuluttua asetuksen voimaantulosta kertomus ainesosien ilmoittamisvelvollisuuden soveltamisesta mainittuihin alkoholijuomiin. Muissa kuin asetusehdotuksessa erityisesti mainituissa alkoholijuomissa ainesosat tulee ilmoittaa.

Allergioita ja yliherkkyyttä aiheuttavien ainesosien ilmoittaminen (22 artikla)

Asetusehdotuksen liitteessä luetellaan ne allergioita ja yliherkkyyttä aiheuttavat ainesosat, jotka tulee aina ilmoittaa elintarvikkeen merkinnöissä selvästi omalla nimellään. Vaatimus vastaa pakattujen elintarvikkeiden osalta voimassa olevan lainsäädännön vaatimusta. Asetusehdotuksen mukaan nämä ainesosat on ilmoitettava myös pakkaamattomista elintarvikkeista sekä suurtalouksien kautta kuluttajalle toimitettavista elintarvikkeista. Jäsenvaltio voi antaa tarkempia säännöksiä siitä, miten tiedot näiden elintarvikkeiden osalta ilmoitetaan.

Elintarvikkeen alkuperän ilmoittaminen (9.1(i) ja 35 artikla)

Asetusehdotuksen mukaan elintarvikkeen alkuperämaalla tarkoitetaan elintarvikkeen alkuperää sellaisena kuin se on määritelty tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 mukaisesti. Elintarvikkeen lähtöisyyspaikalla tarkoitetaan paikkaa, josta elintarvikkeen ilmoitetaan tulevan ja joka ei ole alkuperämaa. Asetusehdotuksen mukaan elintarvikkeen alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka on ilmoitettava, jos sen ilmoittamatta jättäminen voisi johtaa kuluttajaa olennaisesti harhaan elintarvikkeen alkuperän osalta. Tältä osin vaatimus vastaa voimassa olevan lainsäädännön vaatimusta. Asetusehdotuksessa täsmennetään tietyiltä osin alkuperän ilmoittamiseen sovellettavia vaatimuksia. Asetusehdotuksen mukaan elintarvikkeen alkuperä voidaan ilmoittaa muodossa ”valmistettu Euroopan Unionissa” tai muulla vastaavalla tavalla edellyttäen, että noudatetaan asetusehdotuksen vaatimuksia alkuperän ilmoittamisesta.

Pakollisten tietojen saatavuus ja esittäminen (13-14 artikla)

Asetusehdotuksen mukaan elintarvikkeen pakkauksessa esitettävien pakollisten tietojen kirjaskoko on oltava vähintään 3 mm. Painatuksen ja taustan välillä on oltava selvä kontrasti. Elintarvikkeen nimi, sisällön määrä sekä alkoholipitoisuus on ilmoitettava samassa näkökentässä.

Vapaaehtoiset tiedot (35-36 artikla)

Mikäli asetusehdotuksen tarkoittamia tietoja annetaan vapaaehtoisesti, tietojen on oltava asetusehdotuksen vaatimusten mukaisia. Vapaaehtoisesti annettavia tietoja ei saa asettaa esille niin, että siitä olisi haittaa pakollista tietoja varten käytettävissä olevalle tilalle.

Kansalliset säännökset (37-43 artikla)

Asetusehdotuksen mukaan kansallisia säännöksiä elintarvikkeita koskevista pakollisista tiedoista voidaan antaa ainoastaan, jos perusteena on kansanterveyden suojeleminen, kuluttajansuoja, petostentorjunta taikka teollisoikeuksien tai vastaavien suojeleminen. Kansallisia säännöksiä elintarvikkeen alkuperämaan tai lähtöisyyspaikan pakollisesta ilmoittamisesta voidaan antaa ainoastaan, jos elintarvikkeen tiettyjen ominaisuuksien ja

sen alkuperän välillä on todistettu yhteys ja jäsenvaltio voi todistaa, että valtaosa kuluttajista pitää tämän tiedon antamista erittäin arvokkaana.

Ravintoarvoilmoitus (17 ja 28-34 artikla, liite IV)

Asetusehdotuksen mukaan ravintoarvoilmoitus (ravintoarvomerkintä) on lähtökohtaisesti pakollinen. Asetusehdotuksen liitteessä IV on lueteltu elintarvikkeet, joihin ei sovelleta pakollista ravintoarvomerkintää koskevaa vaatimusta. Ravintoarvoilmoitusta ei myöskään vaadita viiniltä, oluelta eikä väkeviltä alkoholijuomilta. Asetusehdotuksen mukaan komission tulee laatia viiden vuoden kuluttua asetuksen voimaantulosta kertomus ravintoarvoilmoitusta koskevien säännösten soveltamisesta mainittuihin alkoholijuomiin. Muissa kuin asetusehdotuksessa erityisesti mainituissa alkoholijuomissa ravintoilmoitus on oltava.

Pakollisessa ravintoarvoilmoituksessa on asetusehdotuksen mukaan ilmoitettava elintarvikkeen energiasisältö, rasvan ja tyydyttyneen rasvan määrä, hiilihydraattien määrä (erikseen mainittava sokereiden määrä) sekä suolan määrä. Lisäksi voidaan ilmoittaa transrasvojen, mono- ja polytydyttymättömien rasvojen määrä, polyolit, tärkkelys, ravintokuitu, ja proteiinit sekä asetusehdotuksen liitteessä XI luetellut vitamiinit ja kivennäisaineet.

Elintarvikkeen ravintosisältö on ilmoitettava 100 g tai 100 ml kohti ja/tai annosta kohti. Pakollisessa ravintoarvoilmoituksessa olevat tiedot on lisäksi esitettävä prosenttiosuutena asetusehdotuksen liitteen XI mukaisesta saannin vertailuarvosta. Pakollinen ravintoarvoilmoitus on esitettävä elintarvikepakkauksen etupuolella. Vapaaehtoinen ravintoarvoilmoitus on esitettävä yhtenä kokonaisuutena asetusehdotuksen liitteen XIII mukaisessa järjestyksessä.

Kansalliset järjestelmät (44-47 artikla)

Asetusehdotuksen mukaan jäsenvaltio voi hyväksyä kansallisia ei-sitovia sääntöjä ravintoarvoilmoituksen muista esittämistavoista. Tällaisten kansallisten järjestelmien on perustuttava vankkaan kuluttajatutkimukseen ja ennen järjestelmän käyttöönottoa on kuultava laajasti sidosryhmiä. Lisäksi kansalliseen järjestelmään täytyy sisältyä mekanismi, jonka avulla kuluttaja voi tunnistaa järjestelmän mukaisesti merkityt tuotteet ja jonka avulla järjestelmän noudattamista voidaan valvoa ja sen vaikutuksia arvioida.

Voimaantulo (53 artikla)

Asetusehdotuksen mukaan siirtymäaika pakollisten tietojen kirjasinkokoa koskevan vaatimuksen soveltamiselle olisi kolme (3) vuotta asetuksen voimaantulosta. Pakollista ravintoarvoilmoitusta koskeviin vaatimuksiin sovellettaisiin lähtökohtaisesti kolmen (3) siirtymäaikaa asetuksen voimaantulosta. Pienten elintarvikealan toimijoiden (palveluksessa enintään 10 työntekijää ja vuosiliikevaihto enintään 2 milj.€) kohdalla tämä siirtymäaika olisi kuitenkin viisi (5) vuotta.

Kansallinen käsittely:

Elintarvikeneuvottelukunnan asiantuntijaryhmä 27.2.2008.
Terveys (EU 33) -jaosto 28.3.2008 (asetusehdotuksen esittely).
Maatalous- ja elintarvikejaosto (EU 18) 17.4.2008.

Eduskuntakäsittely:

Käsittely Euroopan parlamentissa:

Kansallinen lainsäädäntö, ml. Ahvenanmaan asema:

Asetus on hyväksymisen jälkeen voimassa sellaisenaan. Pakkausmerkintädirektiivi 2000/13/EY on pantu kansallisesti täytäntöön elintarvikkeiden merkinnöistä annetulla kauppaja- ja teollisuusministeriön asetuksella (1084/2004). Ravintoarvomerkintädirektiivi 90/496/ETY on pantu kansallisesti täytäntöön elintarvikkeiden ravintoarvomerkinnoistä annetulla kauppaja- ja teollisuusministeriön päätöksellä 1496/1993. Nämä säädökset tullaan kumoamaan, kun tämä asetus tulee voimaan.

Taloudelliset vaikutukset:

Asetusehdotuksen odotetaan tuovan etuja kuluttajille. Selkeämmillä säännöksillä voidaan välttää kuluttajien harhaanjohtamista ja auttaa kuluttajaa hyödyntämään elintarvikkeista annettavia tietoja aiempaa paremmin. Ravintoarvoilmoitusta koskevien vaatimusten kehittämisellä voidaan auttaa kuluttajaa tekemään oman terveytensä ja hyvinvointinsa kannalta tarkoituksenmukaisia elintarvikevalintoja. Myönteisten käyttäytymisvaikutusten saavuttaminen ja kansanterveyden edistäminen edellyttää kuitenkin lainsäädännön lisäksi tehokasta ravitsemuskasvatusta.

Elintarvikealan toimijoille uudet merkintävaatimukset aiheuttavat kustannuksia. Taloudellisen rasitteen pitäminen kohtuullisena edellyttää riittävien siirtymäaikojen vahvistamista uusille vaatimuksille niin, että merkintöjen muuttaminen voidaan toteuttaa pakkausmateriaalien normaalin kierron puitteissa. Elintarvikealan toimijoiden voidaan myös katsoa hyötyvät aiempaa varmemmasta ja yhdenmukaisemmasta oikeudellisesta toimintaympäristöstä.

Muut mahdolliset asiaan vaikuttavat tekijät:

Asiasanat
Hoitaa

Tiedoksi

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 30.1.2008
KOM(2008) 40 lopullinen

2008/0028 (COD)

Ehdotus:

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

(komission esittämä)

{SEK(2008) 92}

{SEK(2008) 93}

{SEK(2008) 94}

{SEK(2008) 95}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

- **Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet**

Ehdotusluonnoksella konsolidoidaan ja ajantasaistetaan merkintälainsäädännön kaksi aluetta: elintarvikkeiden yleiset merkinnät, jotka kuuluvat direktiivin 2000/13/EY soveltamisalaan, sekä ravintoarvomerkinnät, joista säädetään direktiivissä 90/496/ETY. Direktiiviä 2000/13/EY on muutettu useita kertoja, ja sekä elintarvikemarkkinoiden että kuluttajien odotusten kehitys tekee sen ajantasaistamisesta ja nykyaikaistamisesta välttämätöntä.

Direktiivin 90/496/ETY mukaan komission on raportoitava Euroopan parlamentille ja neuvostolle direktiivin soveltamisesta. Toimielinten väliset menettelyt ovat muuttuneet, ja komission on tietyissä tapauksissa esitettävä vaikutusten arviointi uutta lainsäädäntöä koskevien ehdotusten yhteydessä. Ravintoarvomerkintöjä koskevan yhteisön lainsäädännön tarkistukseen liittyy vaikutusten arviointi, josta saa yleiskuvan direktiivin 90/496/ETY soveltamisesta. Siksi ei ole laadittu erillistä kertomusta direktiivin täytäntöönpanosta.

- **Yleinen tausta**

Yleiset merkinnät – Ensimmäisen elintarvikkeiden merkintöjä koskevan ”laaja-alaisen” säädöksen (direktiivin 79/112/ETY) taustalla oli pääasiassa poliittinen tahto antaa elintarvikkeiden merkintöjä koskevat säännöt edistämään osaltaan elintarvikkeiden vapaata liikkuvuutta yhteisössä. Kuluttajien oikeuksien turvaamisesta on aikaa myöten tullut Euroopan yhteisön erityistavoite.

Terveys- ja kuluttaja-asioiden pääosasto käynnisti vuonna 2003 tiiviissä yhteistyössä sidosryhmien kanssa arvioinnin, jonka kohteena oli elintarvikkeiden merkinnöistä annettu lainsäädäntö. Arvioinnissa haluttiin tarkastella uudelleen lainsäädännön vaikuttavuutta ja oikeusperustaa sekä kartoittaa, mitä tämän päivän kuluttajat vaativat ja odottavat elintarvikkeita koskevilta tiedoilta, ottaen huomioon tekniset ja logistiset rajoitteet. Arvioinnin päätelmät julkaistiin vuonna 2004, ja ne osoittivat, mihin tulevassa ehdotuksessa olisi keskityttävä.

Ravintoarvomerkinnät – Äskettäin julkaistussa valkoisessa kirjassa ravitsemukseen, ylipainoon ja lihavuuteen liittyviä terveyskysymyksiä koskevasta eurooppalaisesta strategiasta korostetaan, että kuluttajien on saatava selvää, johdonmukaista ja näyttöön perustuvaa tietoa. Ravintoarvomerkinnät ovat vakiintunut tapa antaa kuluttajille informaatiota tukemaan terveystietoisia elintarvikkeiden ostopäätöksiä. Vallitsee laaja yhteisymmärrys siitä, että ravintoarvomerkintöjen vaikuttavuutta voidaan vahvistaa ja sillä tavoin tukea kuluttajia tasapainoisen ruokavalion valinnassa.

Sidosryhmät ovat esittäneet aloitteita, joissa kannustetaan esittämään ravintoarvotiedot pakkausten etupuolella. Käytössä olevissa merkintäjärjestelmissä on eroavuuksia, mikä saattaa aiheuttaa kaupan esteitä.

- **Voimassa olevat aiemmat säännökset**

Ehdotuksella sulautetaan yhteen seuraava lainsäädäntö ja muutetaan sitä:

- Direktiivi 2000/13/EY, annettu 20 päivänä maaliskuuta 2000, myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä.

Kyseisessä direktiivissä säädetään yhteiset merkintävaatimukset, joita sovelletaan kaikkiin lopulliselle kuluttajalle toimitettaviin elintarvikkeisiin samoin kuin elintarvikkeisiin, jotka toimitetaan suurtalouksille. Siinä vahvistetaan pakolliset merkintätiedot.

Ehdotuksen mukaan on määrä ottaa käyttöön tiettyjä yleisiä periaatteita, jotka ohjaavat elintarvikkeita koskevien tietojen antamista, ja luoda kehityksen seurantaan varten hallinnointimekanismi, jotta kuluttajat voivat tehdä tietoon perustuvia elintarvikkeiden ostopäätöksiä. Pakolliset vaatimukset pysyvät pääosin samoina, ja lisäksi komissiolla on mahdollisuus ehdottaa uusia vaatimuksia erityiskysymyksiä varten.

- Neuvoston direktiivi 90/496/ETY, annettu 24 päivänä syyskuuta 1990, elintarvikkeiden ravintoarvomerkinnöistä.

Tärkeimpien ravitsemuksellisten osatekijöiden merkitseminen pääasialliseen nähtävissä olevaan kenttään on ehdotuksen mukaan pakollista.

Direktiivien 2000/13/EY ja 90/496/ETY yhteensulauttamisen lisäksi ehdotetussa tekstissä laaditaan uudelleen seuraavat säädökset:

- Komission direktiivi 87/250/ETY, annettu 15 päivänä huhtikuuta 1987, kuluttajalle myytäväksi tarkoitettun alkoholijuoman alkoholipitoisuuden ilmoittamisesta tilavuusprosentteina juoman merkinnöissä
- Komission direktiivi 94/54/EY, annettu 18 päivänä marraskuuta 1994, muiden kuin neuvoston direktiivissä 79/112/ETY säädettyjen pakollisten mainintojen liittämisestä tiettyjen elintarvikkeiden pakkausmerkintöihin
- Komission direktiivi 1999/10/EY, annettu 8 päivänä maaliskuuta 1999, neuvoston direktiivin 79/112/ETY 7 artiklan säännöksistä myönnettävistä poikkeuksista elintarvikkeiden merkintöjen osalta
- Komission direktiivi 2002/67/EY, annettu 18 päivänä heinäkuuta 2002, kiniiniä sisältävien elintarvikkeiden ja kofeiinia sisältävien elintarvikkeiden pakkausmerkinnöistä

- Komission asetus (EY) N:o 608/2004, annettu 31 päivänä maaliskuuta 2004, sellaisten elintarvikkeiden ja elintarvikkeiden ainesosien, joihin on lisätty fytosteroleita, fytosteroliestereitä, fytostanoleita ja/tai fytostanoliestereitä, pakkausmerkinnöistä
 - Komission direktiivi 2004/77/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, direktiivin 94/54/EY muuttamisesta tiettyjen glysyrritsiinihappoa ja sen ammoniumsuolaa sisältävien elintarvikkeiden merkintöjen osalta.
- **Johdonmukaisuus suhteessa unionin muuhun politiikkaan ja muihin tavoitteisiin**

Ehdotettu asetus on sääntelyn parantamista koskevan komission politiikan, Lissabonin strategian ja EU:n kestäväen kehityksen strategian mukainen. Painopiste on sääntelyprosessin yksinkertaistamisessa, jolla vähennetään hallinnollista taakkaa ja parannetaan eurooppalaisen elintarviketeollisuuden kilpailukykyä, ja samalla taataan elintarvikkeiden turvallisuus, ylläpidetään kansanterveyden suojelun korkeaa tasoa ja otetaan maailmanlaajuiset näkökohdat huomioon. Parhaillaan ollaan toteuttamassa hanketta, jossa mitataan laaja-alaisista merkintäsäännöksistä aiheutuvia hallinnollisia kustannuksia. Hankkeen tuloksista saadaan mahdollisesti hyödyllistä informaatiota.

2. KUULEMISET JA VAIKUTUSTEN ARVIOINTI

- **Intressitahojen kuuleminen**

Kuulemismenettely, tärkeimmät kohderyhmät ja yleiskuvaus vastaajista

Kaikkia sidosryhmiä kuultiin laajalti niiden näkemysten kartoittamiseksi voimassa olevan lainsäädännön säännöksistä ja soveltamisesta ja muutostarpeista. Näkemyksiään esittivät kansalliset viranomaiset, hallituksesta riippumattomat järjestöt, toimiala ja yksityishenkilöt. Tietyissä kuulemismenettelyissä kohteeksi valittiin jäsenvaltiot, toimiala tai kuluttajat.

Tiivistelmä vastauksista ja siitä, miten ne on otettu huomioon

Kuluttajat vaativat, että etiketeissä on oltava enemmän ja ”parempaa” tietoa, ja he haluavat selkeää, yksinkertaista, kattavaa, vakiomuotoista ja virallista tietoa. Toimiala katsoo, että käytössä on liikaa merkintävaatimuksia, joiden yhteydessä on sovellettava yksityiskohtaisia teknisiä sääntöjä. Säädöksiä on paljon ja ne ovat hajanaisia, minkä vuoksi sääntöjen selvyys ja johdonmukaisuus heikkenevät. Muutosten aiheuttamat kustannukset ovat huolenaihe toimialalle. Jäsenvaltiot haluavat löytää tasapainon kuluttajien ja toimialan tarpeiden välillä ja ottaa huomioon mahdolliset oman maansa erityiskysymykset.

Seuraavat näkökohdat painoutuivat yleisiä merkintöjä käsitelleessä kuulemisessa:

- Kuluttajien mielestä etikettejä on vaikea lukea ja ymmärtää.
- Allergeeneja koskevat tiedot puuttuvat monista elintarvikkeista.
- Alkuperämerkinnät ovat ongelmallinen alue.
- Alkoholijuomien aineosien luettelointiin liittyy oikeudellisesti epäselvä tilanne.

Ravintoarvomerkintöjä koskevista vastauksista ilmeni, että ravintoarvotietojen lisäämistä pidetään kuluttajan kannalta tärkeänä tietolähteenä. Sidosryhmät ovat tyytymättömiä lainsäädäntöön, mutta sen parantamisesta on toisistaan poikkeavia näkemyksiä.

- Jotkut kuluttajat vaativat tai pitävät parempana, että ravintoainesisältö esitetään kokonaisuudessaan, kun taas jotkut pitävät tärkeänä vain tietyn osan ilmoittamista. Kuluttajat ja kansanterveyden alalla toimivat hallituksesta riippumattomat järjestöt haluavat käyttöön pakolliset kattavat ravintoarvomerkinnät, joiden olisi oltava helposti ymmärrettäviä.
- Toimiala on huolestunut lainsäädännön määräävästä luonteesta ja sen vaikutuksista pakkausten suunnitteluun. Toimiala haluaa joustavampaa vapaaehtoista lähestymistapaa.
- Jäsenvaltiot ovat tietoisia siitä, että on tarpeen vähentää esteitä sisämarkkinoiden tieltä ja että yhdenmukaisesta lähestymistavasta on siinä hyötyä. Jotkin jäsenvaltiot vaativat kuitenkin yhä painokkaammin lisäämään joustoa kansallisella tasolla varsinkin sellaisissa tapauksissa, joissa käytetään innovatiivisia ravintoarvomerkintäjärjestelmiä.

Internetissä järjestettiin avoin kuuleminen 13.3.2006–16.6.2006. Komissio sai sen tuloksena 175 vastausta. Kuulemisen tuloksiin voi tutustua seuraavassa osoitteessa:

http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/betterregulation/index_en.htm.

- **Asiantuntijatiedon käyttö**

Ulkopuolista asiantuntemusta ei tarvittu.

- **Vaikutusten arviointi**

Tiettyjä vaihtoehtoisia peruslähestymistapoja harkittiin.

Toimenpiteistä luopuminen – Tämä merkitsisi nykyisen hajanaisen lainsäädäntötilanteen säilymistä, ja sillä olisi seuraavat kielteiset vaikutukset:

- Hajanaiset ja sekavat säännöt haittaavat tehokasta täytäntöönpanoa.
- Elintarvikeyrityksille aiheutuu tarpeetonta taakkaa epäajanmukaisista, tarpeettomista tai epäselvistä vaatimuksista.
- Kuluttajat käyttävät etikettejä vaihtelevasti.

- Merkinnät ovat tehottomia viestintävälineenä.
- Lainsäädäntöä ei mukauteta vastaamaan muuttuvia markkinoita ja kuluttajien oikeutettuja vaatimuksia.

Toimenpiteinä harkittiin sääntelyn purkamista, kansallista lainsäädäntöä, muuta kuin lainsäädäntöön perustuvaa lähestymistapaa tai yhteisön lainsäädännön ajantasaistamista.

Sääntelyn purkaminen – Tämä merkitsisi elintarvikkeiden merkintöjä koskeviin laaja-alaisiin sääntöihin liittyvien perussäädösten purkamista, millä olisi suora vaikutus alakohtaisiin merkintäsääntöihin.

Vaikka elintarvikevalmistajat jatkaisivat nykyisten sääntöjen soveltamista lyhyen aikaa, ne poistaisivat asteittain tiedot, joita ne pitävät taakkana. Yhdenmukaistamattomat säännöt haittaisivat sisämarkkinoita, johtaisivat huonoon tiedotukseen ja alentaisivat kuluttajansuojan tasoa. Voimassa olevat säännöt ovat osoittaneet ansionsa tavaroiden vapaan liikkuvuuden ja kuluttajansuojan mahdollistajina. Niiden kumoaminen herättäisi vastustusta useimmissa jäsenvaltioissa ja kuluttajissa, koska voimassa oleviin vaatimuksiin on totuttu ja muutosta pidettäisiin arvokkaan säännöstön hylkäämisenä. Sen vuoksi sääntelyn purkamista ei pidetty toteuttamiskelpoisena lähestymistapana.

Kansallinen lainsäädäntö – Yhdenmukaistettujen sääntöjen kumoaminen johtaisi erilaisiin kansallisiin sääntöihin seuraavin seurauksin:

- erilaiset kansalliset säännöt haittaisivat sisämarkkinoita;
- kilpailun vääristyminen;
- toimialalle aiheutuva lisääntyvä hallinnollinen taakka;
- epäjohdonmukainen lähestymistapa tietojen sisältöön ja saatavuuteen, mikä aiheuttaisi sekaannusta kuluttajille;
- EU-kansalaisten eritasoinen suoja.

Vaihtoehtoinen muuhun kuin lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa (itsesääntely, yhteissääntely, ohjaus) – Kuluttajatiedotuksen eri näkökohdat ja nykyiset suuntaukset kohti ”uuden lainsäädäntökulttuurin” kehittämistä vaativat arvioimaan lähestymistapaa, joka voisi taata tasapainon joustavuuden ja määräysten välillä ja kansallisen ja EU-tason toimien välillä. Monitasoinen alhaalta ylöspäin -lähestymistapaa noudattava hallinnointi (paikallinen/kansallinen/yhteisön taso), joka perustuu virallisten, mitattavissa olevien parhaiden käytänteiden noudattamisen periaatteeseen, voisi olla toteuttamiskelpoinen vaihtoehto.

Jo yhdenmukaistettujen yksityiskohtaisten vaatimusten sisällyttäminen tällaiseen lähestymistapaan ei toisi lisäarvoa, sillä se hankaloittaisi turhaan sidosryhmien keskuudessa nykyisin vallitsevaa yhteisymmärrystä ja voitaisiin tulkita sääntelyn purkamiseksi. Mahdollisia uusia linjauksia tehtäessä pystytään saavuttamaan sekä toimialan että kuluttajien kannalta hyödyllisiä tuloksia, jos

kuluttajille suunnatussa tietojen antamisessa siirrytään entistä suunnitellumpaan ja kestäväen kehityksen mukaiseen lähestymistapaan, jonka lähtökohtina ovat parhaat käytänteet ja sidosryhmien kanssa käytävä jatkuva vuoropuhelu.

Vaikutusten arvioinnissa käytiin läpi vaikutukset, jotka aiheutuvat elintarvikkeiden yleisiä merkintöjä ja ravintoarvomerkintöjä koskevien säännösten tarkistuksessa kyseeseen tulevista pääasiallisista vaihtoehdoista: ei toimia, vapaaehtoinen lähestymistapa ja normatiiviset yhteisön vaatimukset.

Komissio teki työohjelmassa mainitun vaikutusten arvioinnin, josta laadittu raportti on luettavissa komission verkkosivustolla. Komissio laati direktiivin 2000/13/EY ja direktiivin 90/496/ETY tarkistusvaihtoehtoja käsittelevät vaikutustenarviointiraportit, jotka esitetään komission yksiköiden valmisteluasiakirjoina tämän ehdotuksen yhteydessä.

Vaikutusten arvioinnissa osoittautui, että valmistajiin kohdistuvia vaikutuksia voidaan vähentää säätämällä siirtymäajoista, jotka antavat mahdollisuuden tehdä muutokset merkintöihin osana yrityksen käyttämää etikettimuutosten normaalia kiertoa.

3. EHDOTUKSEEN LIITTYVÄT OIKEUDELLISET NÄKÖKOHDAT

• Ehdotetun toimen lyhyt kuvaus

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen hyväksyminen elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille. Ehdotuksella nykyaikaistetaan, yksinkertaistetaan ja selkeytetään nykyistä elintarvikkeiden merkintäjärjestelmää. Käytännössä tämä tarkoittaa seuraavaa:

- Laaditaan uudelleen erilaiset laaja-alaiset merkintäsäännökset. Kyseisten säädösten (direktiivien) yhdistäminen yhdeksi säädökseksi (asetukseksi) maksimoi yhteisön sääntöjen synergian ja lisää niiden selvyyttä ja johdonmukaisuutta. Tämä on tehokas yksinkertaistamismenetelmä, jonka ansiosta talouden toimijoiden ja täytäntöönpanoviranomaisten pitäisi saada käyttöönsä selvempi ja virtaviivaisempi sääntelykehys.
- Varmistetaan laaja-alaisen ja alakohtaisten sääntöjen johdonmukaisuus.
- Rationalisoidaan (ajantasaistetaan, selvennetään) pakollisia tietoja, joita vaaditaan direktiivin 2000/13/EY 3 artiklan 1 kohdassa.
- Perustetaan joustava alhaalta ylöspäin -lähestymistapaa noudattava mekanismi (kansallisten järjestelmien avulla), joka antaa toimialalle mahdollisuuden innovointiin ja mahdollistaa merkintäsääntöjen joidenkin näkökohtien mukauttamisen erilaisiin ja jatkuvasti muuttuviin markkinoihin ja kuluttajien vaatimuksiin.

Ehdotetulla asetuksella otetaan myös käyttöön selvät periaatteet, jotka selkeyttävät pakollisten ja vapaaehtoisten tietojen välistä rajaa. Yleisten merkintäkysymysten kannalta suurimpia muutoksia ovat seuraavat:

- Elintarvikeketjuun kuuluvien elintarvikealan toimijoiden velvollisuuksia selkeytetään elintarvikkeiden merkintöjen osalta.
- Merkintöihin sisältyvien tietojen luettavuuden parantamiseksi otetaan käyttöön vähimmäiskirjasinkoko pakollisia tietoja varten.
- Otetaan käyttöön vaatimus, jonka mukaan on asetettava saataville allergioita aiheuttavia ainesosia koskevat tiedot sellaisista pakkaamattomista elintarvikkeista, joita myydään vähittäiskaupan ja ateriapalvelualan myyntipisteissä.
- Viinin, tislattujen alkoholijuomien ja oluen erityiset ominaispiirteet huomioon ottaen ehdotuksessa säädetään, että komissio esittää kertomuksen ainesosien luettelointia sekä pakollisia ravintoarvomerkintöjä koskevien nykyisten sääntöjen soveltamisesta näihin tuotteisiin ja voi liittää kertomukseen erityisiä toteutettavia toimenpiteitä.
- Elintarvikkeen alkuperämaan tai lähtöisyyspaikan merkitsemistä koskevat lainsäädännölliset perusvaatimukset pysyvät samoina. Kyseiset merkinnät ovat toisin sanoen vapaaehtoisia, mutta niiden esittäminen on pakollista, jos tietojen ilmoittamatta jättäminen voisi johtaa kuluttajaa harhaan. Elintarvikkeen alkuperämaan tai lähtöisyyspaikan vapaaehtoinen tai pakollinen ilmoittaminen osana markkinointia ei saisi antaa kuluttajalle väärää käsitystä vaan sen olisi pohjauduttava yhdenmukaistettuihin perusteisiin. Alkuperämaa olisi määriteltävä muuta kuin etuuskohteluun oikeuttavaa alkuperää koskevien säännösten mukaisesti yhteisön tullikoodeksia noudattaen. Lähtöisyyspaikka tarkoittaisi paikkaa, joka ei ole alkuperämaa sellaisena kuin se on määriteltynä yhteisön tullikoodeksissa. Lähtöisyyspaikan määrittelemisessä sovellettavat säännöt vahvistetaan komiteamenettelyä noudattaen. Lisäksi säädetään uusista perusteista, joiden mukaan on ilmoitettava useita ainesosia sisältävien elintarvikkeiden sekä muun lihan kuin naudanlihan alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka. Näitä perusteita on määrä soveltaa myös EY-alkuperämerkintöjen vapaaehtoiseen ilmoittamiseen.
- Ehdotetulla asetuksella selvennetään edellytyksiä, joiden perusteella jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön kansallisia alkuperämerkintäsääntöjä.

Ravintoarvomerkintöjä koskevat säännöt laaditaan uudelleen yhdessä elintarvikkeiden merkintöjä koskevien laaja-alaisten säännösten kanssa. Ehdotetun asetuksen mukaan tulee pakolliseksi esittää ravintoarvomerkinnät etiketin pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä. Uusi asetus mahdollistaa parhaiden käytänteiden kehittämisen ravintoarvotietojen esittämisen alalla. Tähän kuuluvat myös ravintoaineiden päivittäiseen kokonaistarpeeseen suhteutetut vaihtoehtoiset ravintoarvotietojen ilmaisumuodot sekä graafiset esitysmuodot.

Ravintoarvomerkintöjen kannalta ehdotuksen tärkeimmät uudet näkökohdat ovat seuraavat:

- Energian, rasvan, tyydyttyneiden rasvahappojen, hiilihydraattien (mukaan lukien erityisviittaus sokereihin) sekä suolan määrä 100:aa millilitraa tai 100:aa grammaa tai annosta kohti on pakollista ilmoittaa pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä (pakkauksen etupuolella), kun taas määriteltyyn luetteloon kuuluvien ravintoaineiden ilmoittaminen on vapaaehtoista. Pakollisten ilmoitettavien tekijöiden valinnassa on otettu huomioon seuraavat näkökohdat: tutkimukset, joiden mukaan kuluttajat voivat kärsiä tietotulvasta; tieteellinen näyttö tärkeimmistä ravintoaineista, joilla on yhteys lihavuuden ja tarttumattomien tautien kehittymisen riskiin; elintarvikeyrityksiin, varsinkin pieniin ja keskisuuriin yrityksiin, kohdistuvan liiallisen taakan välttäminen.
- Alkoholijuomien tapauksessa säädetään viiniin, tislattuihin alkoholijuomiin ja olueen sovellettavista poikkeuksista, joista annetaan myöhemmin komission kertomus.
- Pakolliset tekijät on myös ilmoitettava suhteessa saannin vertailuarvoihin, ja vapaaehtoisten kansallisten järjestelmien avulla voidaan kehittää muita esitysmuotoja.

Hajanaisen lainsäädännön aiheuttamien ongelmien ratkaisemiseksi uudessa ehdotuksessa muutetaan, laaditaan uudelleen ja korvataan ne säännökset, jotka on jo otettu käyttöön voimassa olevan elintarvikkeiden merkinnöistä annetun laaja-alaisen lainsäädännön perusteella. Ehdotuksen myötä kumotaan seuraavat säädökset:

Direktiivit 2000/13/EY, 90/496/ETY, 87/250/ETY, 94/54/EY, 1999/10/EY, 2002/67/EY, 2004/77/EY ja asetus (EY) N:o 608/2004.

- **Oikeusperusta**

95 artikla

- **Toissijaisuusperiaate**

Toissijaisuusperiaatetta sovelletaan, koska asia, jota ehdotus koskee, ei kuulu yhteisön yksinomaiseen toimivaltaan.

Ehdotuksen tavoitteita ei voida saavuttaa riittävällä tavalla pelkästään jäsenvaltioiden toimin seuraavista syistä:

Elintarvikkeiden merkintöjen avulla suojellaan kuluttajia ja annetaan tietoa heidän päätöksentekonsa tueksi. EU-tason toimien avulla arvioidaan päästävän parempiin tuloksiin kuin toteuttamalla lukuisia jäsenvaltioiden yksittäisiä toimia, sillä

- i) yhdenmukaistetun lähestymistavan avulla voidaan vähentää valtioiden rajat ylittävästi tai yhteisön laajuisesti toimivien elintarvikealan yritysten hallinnollista taakkaa

- ii) yhtenäisen toiminnan avulla varmistetaan yhteisön laajuisten vähimmäisvaatimusten käyttö, mikä vähentää kansalaisten epätasa-arvoa koko EU:n alueella. Erilaiset merkintävaatimukset voisivat heikentää nykyisiä yhtenäismarkkinoiden mahdollisuuksia elintarvikeketjun osalta. Tämä puolestaan vaikuttaisi kauppaan huomattavasti, sillä yhteisön sisäinen kauppa on määrältään suurta: vuonna 2003 sen osuus oli 75 prosenttia kaupan kokonaismäärästä ja kauppavirtoina mitattuna noin 120 miljardia euroa. Eräissä elintarviketeollisuutta koskeneessa selvityksessä kävi ilmi, että 65 prosenttia yrityksistä vie tuotteitaan muihin jäsenvaltioihin, ja yli 60 prosenttia selvitykseen vastaajista ilmoitti kannattavansa elintarvikkeiden yleisten merkintöjen yhdenmukaistamista EU:n lainsäädännön avulla.

Yhteisön toimissa on kyse nimenomaan siitä, että asetetaan edellytykset elintarvikkeiden merkinnöille EU:ssa. Yksinomaan jäsenvaltioissa toteutetut toimet eivät ole asianmukainen ratkaisu, jos halutaan, että yhteiset sisämarkkinat toimivat kitkattomasti. Asetuksen yksityiskohtien osalta voidaan todeta, että kansallisten järjestelmien kehittämiseen tarkoitettu hallinnointimalli tarjoaa entistä osallistavamman ja joustavamman tavan suunnittelua ja täytäntöönpanoa varten.

Ehdotuksen tavoitteet voidaan saavuttaa paremmin yhteisön toimilla seuraavista syistä:

Kokemukset ovat osoittaneet, että jäsenvaltiot eivät voi riittävästi taata yhteismarkkinoiden yhtenäistä toimintaa ja että EU:n toimin voidaan paremmin ja entistä tehokkaammin varmistaa tietojen antaminen kuluttajille. Uusi ehdotus jättää myös tilaa pehmeämmälle toimintajärjestelmälle jäsenvaltioissa ja EU:ssa.

Yhteisön toimivaltaa käytettäessä otetaan kaikilta osin huomioon toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaate ja tunnustetaan, että etikettien täydellinen yhtenäistäminen koko EU:n alueella ei ole välttämättä ainoa ja haluttu tapa päästä asetettuihin tavoitteisiin tiettyjen näkökohtien osalta. Se voisi pikemminkin heikentää valmiuksia mukautua nopeasti, kun voimassa oleviin sääntöihin liittyvät tarpeet ja olosuhteet muuttuvat.

Yhdenmukaistaminen tulee kyseeseen sellaisten valmiiksi pakattujen elintarvikkeiden tapauksessa, jotka mahdollisesti kuuluvat yhteisön sisäiseen kauppaan. Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön sääntöjä tuotteille, jotka eivät kuulu yhteisön sisäiseen kauppaan. Sellaisia ovat muun muassa pakkaamattomat elintarvikkeet ja suurtralouksien toimittamat elintarvikkeet.

Näin ollen ehdotus on toissijaisuusperiaatteen mukainen.

- **Suhteellisuusperiaate**

Ehdotus on suhteellisuusperiaatteen mukainen seuraavista syistä:

Ehdotuksella yhdenmukaistetaan sääntelykehikseen kuuluvat elintarvikkeiden merkintöjä koskevat laaja-alaiset säännökset ja edistetään kuluttajansuojaa varmistamalla, että kuluttajat saavat asianmukaiset tiedot, jotta he voivat tehdä tietoon perustuvia, turvallisia, terveellisiä ja kestäväns kehityksen mukaisia valintoja. Ehdotetut toimenpiteet ovat riittäviä ottaen huomioon tavoitteet, joiden mukaan toimenpiteillä on taattava, että kuluttajat voivat tehdä tietoon perustuvia valintoja, ja varmistettava sisämarkkinoiden häiriötön toiminta. Ne eivät kuitenkaan aiheuta liiallista tai perusteetonta taakkaa.

Jos säännöstöä ei yhdenmukaisteta, voi syntyä erilaisia kansallisia sääntöjä, jotka lisäävät toimialaan kohdistuvaa taakkaa ja johtavat kuluttajien kannalta selvyuden puutteeseen. Taloudellinen taakka muodostuu mahdollisimman pieneksi, sillä useimmat säännökset ovat jo nykyisin käytössä, ja lisäksi varataan riittävästi aikaa, jotta mahdolliset uudet vaatimukset on mahdollista ottaa huomioon siinä yhteydessä, kun valmistajat tekevät säännöllisiä muutoksia etiketteihin.

- **Sääntelytavan valinta**

Ehdotettu sääntelytapa: asetus, yhteissääntely.

Muut vaihtoehdot eivät soveltuisi seuraavasta syystä.

Nykyiset säännöt ovat luonteeltaan yleensä määrääviä, ja jäsenvaltioilla on vain vähän joustovaraa sääntöjen soveltamistavan suhteen. Direktiivi olisi johtanut epäjohtonmukaiseen lähestymistapaan yhteisössä, mikä olisi puolestaan aiheuttanut epävarmuutta sekä kuluttajien että toimialan keskuudessa. Asetus tarjoaa johdonmukaisen lähestymistavan toimialalle ja vähentää hallinnollista taakkaa, sillä toimijoiden ei tarvitse perehtyä yksittäisiin jäsenvaltioiden asetuksiin. Ohjeet, itsesääntely tai vapaaehtoiset toimintatavat olisivat johtaneet epäjohtonmukaisuuksiin ja mahdollisesti vähentäneet kuluttajille annettavien tietojen määrää, mitä ei voida hyväksyä. Lainsäädännön tiettyjen näkökohtien osalta katsottiin kuitenkin aiheelliseksi soveltaa joustavampaa lähestymistapaa, ja ehdotusluonnoksessa onkin kyseisiä näkökohtia varten vaihtoehtoinen hallinnointimalli, joka perustuu oikeudellisesti sitomattomiin määräyksiin ja vapaaehtoisii sitoumuksiin.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ei ole.

5. LISÄTIEDOT

- **Simulaatio, kokeiluvaihe ja siirtymäaika**

Ehdotukseen liittyy siirtymäaika.

- **Yksinkertaistaminen**

Ehdotuksella yksinkertaistetaan lainsäädäntöä.

Asetuksen käyttö sääntelykeinona tukee yksinkertaistamistavoitetta, sillä sen avulla taataan, että kaikkien toimijoiden on noudatettava samanaikaisesti samoja sääntöjä.

Direktiivin 2000/13/EY yhdistäminen ravintoarvomerkinnöistä annetun direktiivin 90/496/ETY kanssa yhdeksi säädökseksi yksinkertaistaa sääntelykehystä. Lisäksi ehdotuksella yksinkertaistetaan lainsäädännön rakennetta (2000/13/EY) uudelleenlaadinnan avulla sekä korvaamalla ne säännökset, jotka on jo otettu käyttöön voimassa olevan elintarvikkeiden merkinnöistä annetun laaja-alaisen lainsäädännön perusteella. Ehdotuksella ratkaistaan tietyt linjakysymykset, minkä ansiosta se helpottaa merkittävästi sääntöjen noudattamista ja lisää selkeyttä sidosryhmien kannalta.

Ehdotus sisältyy yhteisön säännösten ajantasaistamista ja yksinkertaistamista koskevaan komission ohjelmaan ja sen työ- ja lainsäädäntöohjelmaan viitenumerolla 2006/SANCO/001.

- **Lainsäädännön kumoaminen**

Ehdotuksen hyväksymisestä seuraa, että aiempaa lainsäädäntöä kumotaan.

- **Uudelleenlaatiminen**

Ehdotuksessa on kyse uudelleenlaatimisesta.

- **Euroopan talousalue**

Ehdotus on ETA:n kannalta merkittävä, minkä vuoksi se on ulotettava koskemaan myös ETA:a.

- **Ehdotuksen yksityiskohtainen kuvaus**

Asetuksessa säädetään perusta elintarvikealan kuluttajansuojan korkean tason varmistamiseksi vahvistamalla yleiset periaatteet ja vaatimukset elintarvikkeita koskevista tiedoista annetulle lainsäädännölle (II ja III luku).

Ehdotetun asetuksen IV luvussa (pakolliset tiedot) yksinkertaistetaan nykyistä lainsäädäntöä säilyttämällä kuitenkin keskeiset pakolliset merkintätiedot. Tekstiä on helpompi seurata ja muuttaa, sillä määritelmät ja yksityiskohtaiset tai erityissäännöt on sijoitettu liitteisiin.

Alkuperää koskevien tietojen merkintäsääntöjä selkeytetään.

Ehdotetun asetuksen IV luvun 3 jaksossa määritetään, että ravintoarvotiedot ovat pakollisia energiasisällön sekä rasvan, tyydyttyneiden rasvahappojen, hiilihydraattien (mukaan lukien erityisviittaus sokereihin) ja suolan määrän osalta, ja vaaditaan, että kyseiset ravintoarvotiedot on esitettävä etiketin pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä.

Asetusehdotuksen VII luvussa perustetaan elintarvikkeita koskevien tietojen hallinnointijärjestelmä kansallisia järjestelmiä varten. Uuden hallinnointijärjestelmän tavoitteena on rohkaista jäsenvaltioita vaihtamaan keskenään tietoja interaktiivisesti ja pitkäjänteisesti, jotta kansallisia ei-sitovia järjestelmiä voidaan kehittää parhaiden käytänteiden pohjalta. Yhteisön tasolla komission on määrä tukea ja järjestää tietojen vaihtoa jäsenvaltioiden välillä ja komission kanssa kysymyksissä, jotka koskevat kansallisten järjestelmien kehittämiseen liittyviä toimia.

Ehdotus:

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 95 artiklan, ottavat huomioon komission ehdotuksen¹, ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon², noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä³ sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Perustamissopimuksen 153 artiklassa määrätään, että yhteisö myötävaikuttaa kuluttajansuojan korkean tason saavuttamiseen toimenpiteillä, jotka se toteuttaa perustamissopimuksen 95 artiklan nojalla.
- (2) Turvallisten ja terveellisten elintarvikkeiden vapaa liikkuvuus on sisämarkkinoiden olennainen osa, joka vaikuttaa merkittävästi kansalaisten terveyteen ja hyvinvointiin sekä heidän sosiaalisiin ja taloudellisiin etuihinsa.
- (3) Jotta saavutettaisiin kuluttajien terveyden korkeatasoinen suojeleminen ja taattaisiin heidän oikeutensa saada tietoja, olisi varmistettava, että kuluttajille annetaan asianmukaisesti tietoja heidän kuluttamistaan elintarvikkeista. Muun muassa terveydelliset, taloudelliset, ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja eettiset näkökohdat voivat vaikuttaa kuluttajien valintoihin.
- (4) Elintarvikelainsäädäntöä koskevista yleisistä periaatteista ja vaatimuksista, Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen perustamisesta sekä elintarvikkeiden turvallisuuteen liittyvistä menettelyistä 28 päivänä tammikuuta 2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 178/2002⁴ säädetään, että elintarvikelainsäädännön yleisenä periaatteena on tarjota kuluttajille lähtökohdat tietoon perustuvien elintarvikevalintojen tekemiseksi ja välttää kaikki menettelytavat, jotka voivat johtaa kuluttajia harhaan.

¹ EUVL C xxx, xx.xx.xxxx, s. xx.

² EUVL C xxx, xx.xx.xxxx, s. xx.

³ Euroopan parlamentin lausunto ..., neuvoston vahvistama yhteinen kanta ...

⁴ EYVL L 31, 1.2.2002, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 575/2006 (EUVL L 100, 8.4.2006, s. 3).

- (5) Sopimattomia elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisiä kaupallisia menettelyjä sisämarkkinoilla koskeva 11 päivänä toukokuuta 2005 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/29/EY⁵ koskee kuluttajille suunnatun tiedottamisen tiettyjä näkökohtia erityisesti harhaanjohtavien toimien ja mainitsematta jättämisten estämiseksi. Sopimattomiin kaupallisiin menettelyihin liittyviä yleisiä periaatteita olisi täydennettävä erityissäännöillä, joiden aiheena on elintarvikkeita koskevien tietojen antaminen kuluttajille.
- (6) Kaikkiin elintarvikkeisiin sovellettavat merkintöjä koskevat yhteisön säännöt on vahvistettu myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/13/EY⁶. Useimmat kyseisen direktiivin säännökset ovat peräisin vuodelta 1978, ja sen vuoksi ne olisi saatettava ajan tasalle.
- (7) Elintarvikkeiden ravintoarvomerkinnöistä 24 päivänä syyskuuta 1990 annetussa neuvoston direktiivissä 90/496/ETY⁷ säädetään säännöistä, jotka koskevat valmiiksi pakatuista elintarvikkeista ilmoitettavien ravintoarvotietojen sisältöä ja esittämistä. Ravintoarvotietojen merkitseminen on vapaaehtoista, paitsi jos esitetään elintarvikkeeseen liittyvä ravitsemusväite. Useimmat kyseisen direktiivin säännökset ovat peräisin vuodelta 1990, ja sen vuoksi ne olisi saatettava ajan tasalle.
- (8) Yleisten merkintävaatimusten lisäksi on annettu useita säännöksiä, joita sovelletaan kaikkiin elintarvikkeisiin erityisissä olosuhteissa tai tiettyihin elintarvikkeiden ryhmiin. Lisäksi on useita erityissääntöjä, joita sovelletaan tiettyihin elintarvikkeisiin.
- (9) Nykyisen merkintälainsäädännön alkuperäiset tavoitteet ja keskeiset osat ovat yhä ajankohtaiset, mutta lainsäädäntöä on virtaviivaistettava, jotta helpotettaisiin sen noudattamista ja lisättäisiin selkeyttä sidosryhmien kannalta sekä nykyaikaistettaisiin säännöksiä ottaen huomioon elintarvikkeita koskevien tietojen alalla tapahtunut uusi kehitys.
- (10) Ruokavalion ja terveyden välinen suhde ja yksilöllisiin tarpeisiin soveltuvan ruokavalion valinta herättävät yleistä mielenkiintoa. Komission valkoisessa kirjassa ravitsemukseen, ylipainoon ja lihavuuteen liittyviä terveystieteellisiä koskevasta eurooppalaisesta strategiasta⁸ todetaan, että ravintoarvomerkinnät ovat tärkeä tapa, jolla kuluttajille voidaan antaa tietoa elintarvikkeiden koostumuksesta ja auttaa heitä tekemään tietoon perustuvia valintoja. EU:n kuluttajapoliittisessa strategiassa vuosiksi 2007–2013 painotetaan, että on sekä toimivan kilpailun että kuluttajien hyvinvoinnin kannalta tärkeää, että kuluttajat voivat tehdä tietoon perustuvia valintoja. Tiedot ravitsemuksen pääperiaatteista ja tarvittavat ravintoarvotiedot elintarvikkeissa edistäisivät osaltaan merkittävästi kuluttajan mahdollisuuksia tehdä tällaisia tietoon perustuvia valintoja.

⁵ EUVL L 149, 11.6.2005, s. 22.

⁶ EYVL L 109, 6.5.2000, s. 29, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2006/142/EY (EUVL L 368, 23.12.2006, s. 110).

⁷ EYVL L 276, 6.10.1990, s. 40, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission direktiivillä 2003/120/EY (EUVL L 333, 20.12.2003, s. 51).

⁸ KOM(2007) 279.

- (11) Oikeusvarmuuden parantamiseksi ja täytäntöönpanon rationaalisuuden ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi on aiheellista kumota direktiivit 90/496/EY ja 2000/13/EY ja korvata ne yhdellä asetuksella, joka luo varmuutta sekä kuluttajien että toimialan keskuudessa ja vähentää hallinnollista taakkaa.
- (12) Selvyyden vuoksi on aiheellista kumota ja sisällyttää tähän asetukseen muita laaja-alaisia säädöksiä, kuten kuluttajalle myytäväksi tarkoitetun alkoholijuoman alkoholipitoisuuden ilmoittamisesta tilavuusprosentteina juoman merkinnöissä 15 päivänä huhtikuuta 1987 annettu komission direktiivi 87/250/EY⁹, muiden kuin neuvoston direktiivissä 79/112/EY säädettyjen pakollisten mainintojen liittämistä tiettyjen elintarvikkeiden pakkausmerkintöihin 18 päivänä marraskuuta 1994 annettu komission direktiivi 94/54/EY¹⁰, neuvoston direktiivin 79/112/EY 7 artiklan säännöksistä myönnettävistä poikkeuksista elintarvikkeiden merkintöjen osalta 8 päivänä maaliskuuta 1999 annettu komission direktiivi 1999/10/EY¹¹, kiniiniä sisältävien elintarvikkeiden ja kofeiinia sisältävien elintarvikkeiden pakkausmerkinnöistä 18 päivänä heinäkuuta 2002 annettu komission direktiivi 2002/67/EY¹², sellaisten elintarvikkeiden ja elintarvikkeiden ainesosien, joihin on lisätty fytosteroleita, fytosteroliestereitä, fytostanoleita ja/tai fytostanoliestereitä, pakkausmerkinnöistä 31 päivänä maaliskuuta 2004 annettu komission asetusta (EY) N:o 608/2004¹³ ja direktiivin 94/54/EY muuttamisesta tiettyjen glysyrritsiinihappoa ja sen ammoniumsuolaa sisältävien elintarvikkeiden merkintöjen osalta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annettu komission direktiivi 2004/77/EY¹⁴.
- (13) On tarpeen vahvistaa yhteiset määritelmät, periaatteet, vaatimukset ja menettelyt, jotta elintarvikkeita koskevia tietoja ohjaaville yhteisön ja jäsenvaltioiden toimenpiteille muodostuu selvät puitteet ja yhteinen perusta.
- (14) Jotta kuluttajille heidän kuluttamistaan elintarvikkeista annettuihin tietoihin sovellettaisiin kattavaa ja kehityskelpoista lähestymistapaa, elintarvikkeita koskevista tiedoista annettu lainsäädäntö olisi määriteltävä väljästi siten, että se kattaa yleisluonteiset ja erityiset säännöt, minkä lisäksi myös elintarvikkeita koskevat tiedot olisi määriteltävä väljästi siten, että ne kattavat myös muulla tavoin kuin etiketissä annetut tiedot.
- (15) Yhteisön sääntöjä olisi sovellettava ainoastaan yrityksiin, mikä edellyttää käsitteenä tiettyä toiminnan jatkuvuutta ja tietynasteista organisaatiota. Yksityishenkilöiden suorittama elintarvikkeiden tilapäinen käsittely, tarjoilu tai myynti hyväntekeväisyystapahtumissa tai markkinoilla ja tapaamisissa paikallisyhteisötasolla ja muut senkaltaiset toimet eivät kuulu tämän asetuksen soveltamisalaan.

⁹ EYVL L 113, 30.4.1987, s. 57.

¹⁰ EYVL L 300, 23.11.1994, s. 14, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 2004/77/EY (EUVL L 162, 30.4.2004, s. 76).

¹¹ EYVL L 69, 16.3.1999, s. 22.

¹² EYVL L 191, 19.7.2002, s. 20.

¹³ EUVL L 97, 1.4.2004, s. 44.

¹⁴ EUVL L 162, 30.4.2004, s. 76.

- (16) Elintarvikkeita koskevista tiedoista annetun lainsäädännön olisi oltava riittävän joustava, jotta se pysyisi kuluttajien uusien tietovaatimusten tasalla ja jotta sen avulla luotaisiin tasapaino ottaen huomioon yhtäältä sisämarkkinoiden turvaaminen ja toisaalta erot kuluttajien käsityksissä eri jäsenvaltioissa.
- (17) Vaadittaessa elintarvikkeita koskevia pakollisia tietoja olisi ensisijaisena tavoitteena oltava se, että kuluttajat pystyvät tunnistamaan elintarvikkeen, käyttämään sitä tarkoituksenmukaisesti ja tekemään valintoja, jotka soveltuvat heidän yksilöllisiin ruokavaliotarpeisiinsa.
- (18) Jotta elintarvikkeita koskevista tiedoista annettu lainsäädäntö voisi mukautua muuttuviin kuluttajien tietotarpeisiin, elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen tarvetta harkittaessa olisi otettava huomioon kuluttajien valtaosan laajalti osoittama mielenkiinto tiettyjen tietojen ilmoittamista kohtaan.
- (19) Uusia vaatimuksia elintarvikkeita koskevista pakollisista tiedoista olisi kuitenkin hyväksyttävä vain tarpeen mukaan, toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatetta ja kestäväen kehityksen periaatteita noudattaen.
- (20) Elintarvikkeita koskevista tiedoista annetuissa säännöissä pitäisi myös kieltää sellaisen tiedon käyttö, joka saattaa johtaa kuluttajaa harhaan tai antaa ymmärtää elintarvikkeella olevan lääketieteellistä vaikutusta. Ollakseen tehokas tämän kiellon pitäisi koskea myös elintarvikkeiden mainontaa ja esillepanoa.
- (21) Jotta estettäisiin niiden sääntöjen hajanaisuus, jotka koskevat elintarvikealan toimijoiden vastuuta elintarvikkeita koskevista tiedoista, on aiheellista selvittää elintarvikealan toimijoiden velvollisuuksia tällä alalla.
- (22) Olisi laadittava luettelo kaikista pakollisista tiedoista, jotka olisi periaatteessa annettava kaikista lopulliselle kuluttajalle ja suurtalouksille tarkoitetuista elintarvikkeista. Kyseisen luettelon olisi sisällettävä voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti jo vaaditut tiedot, sillä sitä pidetään yleisesti arvokkaana säännöstönä kuluttajan tiedonsaannin kannalta.
- (23) Jotta elintarvikkeita koskevien tietojen alalla tapahtuvat muutokset ja kehityssuuntaukset voitaisiin ottaa huomioon, olisi säädettävä, että komissiolla on toimivalta muuttaa pakollisten tietojen luettelo lisäämällä tai poistamalla tietoja ja että tietyt tiedot voivat olla saatavilla vaihtoehtoisin tavoin. Sidosryhmien kuulemisen avulla on määrä helpottaa elintarvikkeita koskeviin tietoihin liittyvien vaatimusten oikea-aikaista ja oikein kohdennettua muuttamista.
- (24) Elintarvikkeiden valmistuksessa käytetyt ja niissä edelleen olevat tietyt ainesosat tai muut aineet aiheuttavat allergia- tai intoleranssioireita kuluttajissa, ja jotkin näistä allergioista tai intoleransseista ovat vaaraksi niistä kärsivien henkilöiden terveydelle. On tärkeää antaa tietoja elintarvikkeiden sisältämistä elintarvikelisiä aineista, valmistuksen apuaineista ja muista allergiareaktioita aiheuttavista aineista, jotta ruoka-allergiasta tai intoleranssista kärsivät kuluttajat voivat tehdä tietoon perustuvia ja turvallisia valintoja.

- (25) Elintarvikkeiden etikettien olisi oltava selviä ja ymmärrettäviä, jotta niistä olisi apua kuluttajille, jotka haluavat tehdä parempiin tietoihin perustuvia elintarvike- ja ruokavaliovalintoja. Tutkimustulosten mukaan luettavuus on tärkeä tekijä, kun halutaan maksimoida etiketteihin sisältyvien tietojen mahdollisuudet vaikuttaa lukijoihinsa, ja pieni kirjasinkoko on yksi suurimmista syistä siihen, että kuluttajat ovat tyytymättömiä elintarvikkeiden etiketteihin.
- (26) Jotta voidaan varmistaa elintarvikkeita koskevien tietojen antaminen, on otettava huomioon kaikki tavat, joilla elintarvikkeita toimitetaan kuluttajille, myös etäviestintävälineillä tapahtuva elintarvikkeiden myynti. Etämyynnin kautta myytävien elintarvikkeiden olisi luonnollisesti täytettävä samat tietovaatimukset kuin kaupoissa myytävien elintarvikkeiden, mutta siitä huolimatta on tarpeen selvittää, että asiaankuuluvien elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen olisi etämyyntitapauksissa myös oltava saatavilla ennen kuin ostoto tehdään.
- (27) Jotta kuluttajille annettaisiin elintarvikkeita koskevia tietoja, jotka ovat tarpeen tietoon perustuvien valintojen tekemiseksi, alkoholia sisältävissä juomasekoituksissa olisi myös annettava tietoja niiden ainesosista.
- (28) On myös tärkeää antaa kuluttajille tietoja muista alkoholijuomista. Viinien merkinnöistä on jo annettu erityisiä yhteisön sääntöjä. Viinin yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1493/1999¹⁵ on säädetty kattavasti useista teknisistä vaatimuksista, jotka koskevat kaikkia viininvalmistuskäytäntöjä, viininvalmistusmenetelmiä ja viinien päällysmarkintöjä, ja otettu näin ollen huomioon kaikki toimitusketjun vaiheet sekä varmistettu kuluttajansuoja ja asianmukainen kuluttajien tiedonsaanti. Kyseisessä säädöksessä muun muassa selostetaan tarkasti ja perusteellisesti, mitä aineita valmistusprosessissa todennäköisesti käytetään, ja esitetään kyseisten aineiden käyttöedellytykset sallittuja viininvalmistuskäytäntöjä ja -käsittelyjä koskevan luettelon avulla; luetteloon kuulumattomat käytännöt ovat kiellettyjä. Siksi on aiheellista vapauttaa viini tässä vaiheessa ainesosien luetteloimista ja ravintoarvoilmoituksen antamista koskevasta velvollisuudesta. Samanlaisia vapautuksia sovelletaan myös olueen ja tislattuihin alkoholijuomiin sellaisina kuin ne ovat määriteltynä tislattujen alkoholijuomien määrittämisestä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojaamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1576/89 kumoamisesta [...] annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o [...] ¹⁶ 2 artiklan 1 kohdassa, jotta saadaan aikaan johdonmukainen ja yhtenäinen lähestymistapa verrattuna viinille vahvistettuihin edellytyksiin. Komissio laatii kuitenkin kertomuksen viiden vuoden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta ja voi tarvittaessa ehdottaa tähän asetukseen liittyviä erityisiä vaatimuksia.

¹⁵ EYVL L 179, 14.7.1999, s. 1.

¹⁶ EUVL L [...], [...], s.[...].

- (29) Elintarvikkeen alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka olisi ilmoitettava, jos sen ilmoittamatta jättäminen johtaa todennäköisesti kuluttajia harhaan kyseisen tuotteen todellisesta alkuperämaasta tai lähtöisyyspaikasta. Muissa tapauksissa elintarvikealan toimijat voivat harkintansa mukaan päättää alkuperämaata tai lähtöisyyspaikkaa koskevien tietojen antamisesta. Alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka olisi kaikissa tapauksissa ilmoitettava selvästi määriteltyjä perusteita noudattaen ja siten, että se ei anna kuluttajalle väärää käsitystä; perusteiden avulla luodaan toimialalle tasavertaiset toimintaedellytykset ja parannetaan kuluttajien ymmärrystä elintarvikkeen alkuperämaahan tai lähtöisyyspaikkaan liittyvistä tiedoista. Tällaisia perusteita ei pitäisi soveltaa tietoihin, jotka liittyvät elintarvikealan toimijan nimeen tai osoitteeseen.
- (30) Elintarvikealan toimijat voivat joissakin tapauksissa haluta ilmoittaa, että elintarvike on peräisin Euroopan yhteisöstä, kiinnittääkseen kuluttajien huomion tuotteidensa ominaisuuksiin ja Euroopan unionin tuotantostandardeihin. Myös tällaisia tietoja ilmoitettaessa olisi noudatettava yhdenmukaistettuja perusteita.
- (31) Muuta kuin etuuskohteluun oikeuttavaa alkuperää koskevat Euroopan yhteisön säännöt on vahvistettu yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2913/92¹⁷, ja sen soveltamista koskevat säännökset sisältyvät tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annettuun komission asetukseen (ETY) N:o 2454/93¹⁸. Elintarvikkeiden alkuperämaan määrittäminen perustuu näihin sääntöihin, jotka ovat tuttuja kaupan alan toimijoille ja viranomaisille ja tämän pitäisi helpottaa säännösten täytäntöönpanoa.
- (32) Elintarvikkeen ravintoarvoilmoitus koskee tietoja elintarvikkeiden sisältämästä energiasta ja tietyistä ravintoaineista. Ravintoarvotietojen pakollisesta antamisesta pitäisi olla apua yleisön ravitsemuskasvatuksessa, ja sen pitäisi tukea tietoon perustuvia elintarvikevalintoja.
- (33) Ravitsemukseen, ylipainoon ja lihavuuteen liittyviä terveystekijöitä koskevaa eurooppalaista strategiaa käsittelevässä komission valkoisessa kirjassa korostetaan tiettyjä kansanterveyden kannalta tärkeitä ravitsemuksellisia osatekijöitä. Sen vuoksi ravintoarvotietojen pakollista antamista koskevissa vaatimuksissa olisi otettava huomioon tällaiset osatekijät.
- (34) Kuluttajat eivät yleensä ole tietoisia siitä, miten alkoholijuomat mahdollisesti vaikuttavat heidän kokonaisruokavalioonsa. Sen vuoksi on aiheellista varmistaa, että annetaan tietoja varsinkin alkoholia sisältävien juomasekoitusten ravintoainesisällöstä.

¹⁷ EYVL L 302, 19.10.1993, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna neuvoston asetuksella (EY) N:o 1791/2006 (EUVL L 363, 20.12.2006, s. 1).

¹⁸ EYVL L 253, 11.10.1993, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 883/2005 (EUVL L 148, 11.6.2005, s. 5).

- (35) Ravitsemus- ja terveystuotteiden vapaaehtoisessa sisällyttämisessä elintarvikkeiden etiketteihin olisi yhteisön lainsäädännön yhtenäisyyden ja johdonmukaisuuden vuoksi noudatettava elintarvikkeita koskevista ravitsemus- ja terveystuotteista 20 päivänä joulukuuta 2006 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1924/2006¹⁹.
- (36) Jotta toimialalle ei aiheutuisi turhaa taakkaa, on ravintoarvoilmoituksen pakollisesta sisällyttämisestä aiheellista vapauttaa tietyt elintarvikkeiden ryhmät, jotka ovat jalostamattomia tai joiden tapauksessa ravintoarvotiedot eivät ole kuluttajan valinnan kannalta määrääviä tekijöitä, jollei muualla yhteisön lainsäädännössä ole säädetty kyseisten tietojen antamisvelvollisuudesta.
- (37) Keski- ja vähäkuluttajan huomion herättämiseksi ja tietojen saamiseksi palvelemaan sitä tarkoitusta, jonka vuoksi ne esitetään, ja – ottaen huomioon nykyinen alhainen tiedontaso ravitsemusasioissa – annettujen tietojen tulisi olla yksinkertaisia ja helposti ymmärrettäviä. Tutkimustulosten mukaan pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä tai 'pakkauksen etupuolella' olevat tiedot ovat kuluttajien mielestä hyödyllisiä ostopäätöksiä tehtäessä. Jotta kuluttajat voivat helposti nähdä olennaiset ravintoarvotiedot elintarvikkeita ostaessaan, tällaiset tiedot olisi sijoitettava etiketin pääasialliseen nähtävissä olevaan kenttään.
- (38) Ravintoarvoilmoituksessa käytettyjä ilmaisuja koskeva viimeaikainen kehitys, jonka mukaan jotkin jäsenvaltiot ja elintarvikesektorin organisaatiot soveltavat muita ilmaisuja kuin 100:aa grammaa tai 100:aa millilitraa tai annosta kohti, osoittaa, että kuluttajat pitävät tällaisista järjestelmistä, koska ne voivat auttaa heitä tekemään nopeasti tietoon perustuvia valintoja. Ei ole kuitenkaan olemassa koko yhteisön alueen kattavaa näyttöä siitä, miten keski- ja vähäkuluttaja ymmärtää tiedon vaihtoehtoisen ilmaisumuodon ja käyttää sitä. Siksi on aiheellista antaa mahdollisuudet kehittää erilaisia järjestelmiä ja jatkaa tutkimuksia siitä, miten kuluttajat eri jäsenvaltioissa ymmärtävät niitä, jotta tarvittaessa voidaan ottaa käyttöön yhdenmukaistettuja järjestelmiä.
- (39) Ravitsemuksellisten osatekijöiden määrien sekä vertailuindikaattorien ilmoittamista pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä helposti tunnistettavassa muodossa, minkä perusteella on mahdollista arvioida elintarvikkeen ravitsemukselliset ominaisuudet, olisi kokonaisuudessaan pidettävä ravintoarvoilmoitukseen kuuluvana eikä sitä pitäisi käsitellä ryhmänä yksittäisiä väitteitä.
- (40) Kokemukset ovat osoittaneet, että elintarvikkeita koskevia vapaaehtoisia tietoja ilmoitettaessa heikennetään useissa tapauksissa elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen selkeyttä. Sen vuoksi olisi vahvistettava perusteet, joiden avulla elintarvikealan toimijat ja täytäntöönpanoviranomaiset saisivat helpommin aikaan tasapainon elintarvikkeita koskevien pakollisten ja vapaaehtoisien tietojen antamisen välillä.

¹⁹ EUVL L 404, 30.12.2006, s. 9, asetus sellaisena kuin se on muutettuna ...

- (41) Jäsenvaltioiden tulisi säilyttää oikeus paikallisista olosuhteista ja käytännön syistä johtuen antaa säännöksiä pakkaamattomia elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta. Mahdollisista allergeeneista annettavia tietoja pidetään varsin tärkeinä, vaikka muiden tietojen tarve on kuluttajien keskuudessa tällaisissa tapauksissa vähäinen. On saatu näyttöä siitä, että useimpien ruoka-allergiareaktioiden aiheuttajat voidaan jäljittää pakkaamattomiin elintarvikkeisiin. Tällaiset tiedot olisi sen vuoksi aina annettava kuluttajalle.
- (42) Jäsenvaltioiden ei pitäisi voida antaa tässä asetuksessa yhdenmukaistettavalla alalla muita kuin siinä vahvistettuja säännöksiä, ellei tässä asetuksessa siitä nimenomaisesti säädetä.
- (43) Elintarvikkeita koskevista tiedoista annettavien sääntöjen olisi oltava sellaiset, että ne mukautuvat nopeasti muuttuvaan sosiaaliseen, taloudelliseen ja teknologiseen ympäristöön.
- (44) Elintarvikkeita koskevien tietojen tietyt näkökohdat antavat aiheen innovatiivisten ja nykyaikaisten kaupallisten menettelyjen kehittämiseen, ja tällaisten näkökohtien osalta on aiheellista antaa mahdollisuudet riittäviin kokeiluihin ja kuluttajatutkimuksiin ja esittää tukevaa näyttöä parhaista järjestelmistä. Elintarvikkeita koskevista tiedoista annettavassa yhteisön lainsäädännössä olisikin tällaisissa tapauksissa rajoitettava vahvistamaan pakolliset olennaiset vaatimukset, joiden perusteella kuluttajansuojan ja tietojen taso määräytyy, ja jätettävä joustonvaraa kyseisten vaatimusten täyttämislle sisämarkkinasäännösten kanssa yhteensopivalla tavalla.
- (45) Jotta varmistettaisiin, että elintarvikkeita koskevien tietojen osalta suunnitellaan ja otetaan käyttöön entistä yksityiskohtaisempia vaatimuksia dialektisesti ja parhaiden käytänteiden pohjalta, yhteisön ja jäsenvaltioiden tasolla olisi oltava joustavia mekanismeja, jotka perustuvat avoimeen ja läpinäkyvään julkiseen kuulemiseen ja jatkuvaan vuorovaikutukseen useita tahoja edustavien sidosryhmien kanssa. Tällaiset mekanismit voivat johtaa kansallisten ei-sitovien järjestelmien kehittämiseen perusteellisen kuluttajatutkimuksen ja laajan sidosryhmien kuulemisen pohjalta. Olisi oltava mekanismeja, joiden avulla kuluttajat pystyvät tunnistamaan kansallisten järjestelmien mukaisesti – esimerkiksi tunnistenumeron tai tunnuksen avulla – merkityt elintarvikkeet.
- (46) Jotta varmistettaisiin eri jäsenvaltioissa saatujen tulosten johdonmukaisuus, on tarpeen edistää jatkuvaa parhaiden käytänteiden ja kokemusten vaihtoa jäsenvaltioiden välillä ja komission kanssa sekä kannustaa sidosryhmiä osallistumaan tällaiseen vaihtoon.
- (47) Jäsenvaltioiden olisi toteutettava virallista valvontaa valvoakseen tämän asetuksen noudattamista asetuksen (EY) N:o 882/2004 mukaisesti.

- (48) Viittauksia direktiiviin 90/496/ETY asetuksessa (EY) N:o 1924/2006 sekä vitamiinien, kivennäisaineiden ja eräiden muiden aineiden lisäämisestä elintarvikkeisiin 20 päivänä joulukuuta 2006 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1925/2006²⁰ olisi päivitettävä, jotta niissä otettaisiin huomioon tämä asetus. Sen vuoksi asetuksia (EY) N:o 1924/2006 ja (EY) N:o 1925/2006 olisi muutettava.
- (49) Jotta intressiryhmät, erityisesti pienet ja keski-suuret yritykset, pystyisivät antamaan ravintoarvotietoja tuotteistaan, ravintoarvotiedot pakollisiksi tekevät sovellettavat toimenpiteet olisi otettava käyttöön asteittain soveltamalla pidennettyjä siirtymäaikoja ja myöntämällä mikroyrityksille ylimääräinen siirtymäaika.
- (50) Toteutettavien toimien tavoitteita ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (51) Menettelyn yksinkertaistamiseksi ja nopeuttamiseksi komissiolle olisi annettava tehtäväksi hyväksyä teknisiä täytäntöönpanotoimenpiteitä.
- (52) Tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY²¹ mukaisesti.
- (53) Komissiolle olisi siirrettävä toimivalta asetuksen liitteiden muuttamiseksi ja ajantasaistamiseksi. Koska kyseiset toimenpiteet ovat yleisluonteisia ja niillä pyritään muuttamaan tämän asetuksen muita kuin olennaisia osia ja täydentämään tätä asetusta lisäämällä uusia muita kuin olennaisia osia, ne olisi hyväksyttävä päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
- (54) Kiireellisyyden vuoksi on tämän asetuksen liitteiden II ja III muutoksia hyväksyttäessä tarpeen soveltaa päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklan 6 kohdassa säädettyä kiireellistä menettelyä,

²⁰ EUVL L 404, 30.12.2006, s. 26.

²¹ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23, päätös sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 2006/512/EY (EUVL L 200, 22.7.2006, s. 11).

OVAT ANTANEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tässä asetuksessa säädetään perusta kuluttajansuojan korkean tason varmistamiseksi elintarvikkeita koskevien tietojen osalta, ottaen huomioon erot kuluttajien käsityskyvyssä sekä heidän tietotarpeissaan, ja varmistetaan samalla sisämarkkinoiden häiriötön toiminta.
2. Tässä asetuksessa säädetään yleisistä periaatteista, vaatimuksista ja velvollisuuksista, jotka liittyvät elintarvikkeita koskeviin tietoihin ja erityisesti elintarvikkeiden merkintöihin. Siinä säädetään keinoista, joilla taataan kuluttajien oikeus tiedonsaantiin, ja menettelyistä elintarvikkeita koskevien tietojen antamiseksi, ottaen huomioon tarve varmistaa riittävä joustavuus, jonka ansiosta voidaan vastata tulevaan kehitykseen ja uusiin tietovaatimuksiin.
3. Tätä asetusta sovelletaan elintarvikeketjun kaikkiin vaiheisiin, joissa elintarvikeyritysten toiminta liittyy elintarvikkeita koskevien tietojen antamiseen kuluttajille.

Sitä sovelletaan kaikkiin elintarvikkeisiin, jotka on tarkoitettu lopulliselle kuluttajalle, mukaan luettuna suurtalouksien toimittamat elintarvikkeet ja elintarvikkeet, jotka on tarkoitettu toimitettaviksi suurtalouksille.
4. Tätä asetusta sovelletaan rajoittamatta tiettyihin elintarvikkeisiin sovellettavassa yhteisön erityislainsäädännössä säädettyjä merkintävaatimuksia.

2 artikla

Määritelmät

1. Tässä asetuksessa sovelletaan seuraavia määritelmiä:
 - a) asetuksen (EY) N:o 178/2002 2 artiklassa ja 3 artiklan 1, 2, 3, 7, 8 ja 18 kohdassa olevat 'elintarvikkeen', 'elintarvikelainsäädännön', 'elintarvikeyrityksen', 'elintarvikealan toimijan', 'vähittäiskaupan', 'markkinoille saattamisen' ja 'lopullisen kuluttajan' määritelmät;

- b) elintarvikehygieniasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 852/2004²² 2 artiklan 1 kohdan m, n ja o alakohdassa olevat 'jalostamisen', 'jalostamattomien tuotteiden' ja 'jalostettujen tuotteiden' määritelmät;
- c) elintarvikkeissa sallittuja lisäaineita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/107/ETY²³ 1 artiklan 2 kohdassa ja alaviitteessä 1 olevat 'elintarvikelisiä aineita' ja 'valmistuksen apuainetta' määritelmät;
- d) elintarvikkeissa sallittuja aromeja ja niiden valmistusaineita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 22 päivänä kesäkuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 88/388/ETY²⁴ 1 artiklan 2 kohdan a alakohdassa oleva 'aromin' määritelmä;
- e) asetuksen (EY) N:o 853/2004 liitteessä I olevassa 1.1 ja 1.14 kohdassa olevat 'lihan' ja 'mekaanisesti erotetun lihan' määritelmät;
- f) asetuksen (EY) N:o 1924/2006 2 artiklan 2 kohdan 1–5 alakohdassa olevat 'väitteen', 'ravintoainetta', 'muun aineen', 'ravitsemusväitteen' ja 'terveysväitteen' määritelmät.

2. Lisäksi sovelletaan seuraavia määritelmiä:

- a) 'elintarvikkeita koskevilla tiedoilla' tarkoitetaan tietoja, jotka koskevat elintarviketta ja jotka annetaan lopullisen kuluttajan saataville etiketillä, muulla mukana seuraavalla materiaalilla tai millä tahansa muulla keinolla, modernin teknologian välineet ja sanallinen viestintä mukaan luettuina. Se ei kata kaupallista viestintää sellaisena kuin se on määriteltynä tietoyhteiskunnan palveluja, erityisesti sähköistä kaupankäyntiä, sisämarkkinoilla koskevista tietyistä oikeudellisista näkökohdista 8 päivänä kesäkuuta 2000 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/31/EY²⁵;
- b) 'elintarvikkeita koskevista tiedoista annetulla lainsäädännöllä' tarkoitetaan yhteisön säännöksiä, jotka liittyvät elintarvikkeita koskeviin tietoihin, erityisesti merkintöihin, mukaan luettuna yleisluontoiset säännöt, joita sovelletaan kaikkiin elintarvikkeisiin tai määrättyihin elintarvikkeisiin, sekä säännöt, joita sovelletaan ainoastaan tiettyihin elintarvikkeisiin;
- c) 'elintarvikkeita koskevilla pakollisilla tiedoilla' tarkoitetaan niitä tietoja, jotka on yhteisön lainsäädännön mukaan annettava lopulliselle kuluttajalle;

²² EUVL L 139, 30.4.2004, s. 1.

²³ EYVL L 40, 11.2.1989, s. 27.

²⁴ EYVL L 184, 15.7.1988, s. 61.

²⁵ EYVL L 178, 17.7.2000, s. 1.

- d) 'suurtalouksilla' tarkoitetaan mitä tahansa laitoksia (mukaan luettuna ajoneuvot ja kiinteät tai liikkuvat kojut), kuten ravintoloita, ruokaloita, kouluja ja sairaaloita, joissa osana toimintaa valmistetaan elintarvikkeita toimitettavaksi lopulliselle kuluttajalle, ja kyseiset elintarvikkeet ovat valmiita nautittavaksi ilman lisävalmistusta;
- e) 'valmiiksi pakatulla elintarvikkeella' tarkoitetaan lopulliselle kuluttajalle ja suurtalouksille sellaisenaan tarkoitettua myyntiyksikköä, joka käsittää elintarvikkeen ja pakkauksen, johon elintarvike on pantu ennen myytäväksi tarjoamista, riippumatta siitä, peittääkö pakkaus elintarvikkeen kokonaan tai vain osittain, kuitenkin aina siten, että avaamatta tai vaihtamatta pakkausta sisällystä ei voi muuttaa;
- f) 'ainesosalla' tarkoitetaan elintarvikkeen tuotannossa tai valmistuksessa käytettyä ainetta, elintarvikelisiä aineita ja elintarvike-entsyymit sekä koostetun ainesosan osat mukaan luettuina, joka on mukana valmiissa tuotteessa sellaisenaan tai jossakin muussa muodossa; jäämiä ei pidetä ainesosina;
- g) 'lähtöisyyspaikalla' tarkoitetaan paikkaa, josta elintarvikkeen ilmoitetaan tulevan ja joka ei ole 'alkuperämaa' sellaisena kuin se on määritelty neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 23–26 artiklassa;
- h) 'koostetulla ainesosalla' tarkoitetaan ainesosaa, joka koostuu useammasta kuin yhdestä ainesosasta;
- i) 'etiketillä' tarkoitetaan mitä tahansa elintarvikkeen pakkaukseen kirjoitettua, painettua, kaavaimella tehtyä, leimattua, kohokuvioitua, kuvioitua tai liitettyä lappua, merkkiä, kuvaa tai muuta kuvausta;
- j) 'merkinnällä' tarkoitetaan elintarvikkeeseen liittyvää mainintaa, tietoa, tavaramerkkiä, tuotenimeä, kuvaa tai tunnusta, joka on tehty mihin tahansa kyseistä elintarviketta seuraavaan tai siihen viittaavaan pakkaukseen, asiakirjaan, tiedotteeseen, etikettiin, renkaaseen tai kaulukseen;
- k) 'nähtävissä olevalla kentällä' tarkoitetaan kaikkia pakkauksen pintoja, jotka voidaan lukea yhdestä ja samasta katselukulmasta, minkä ansiosta merkintätiedot ovat nopeasti ja helposti saatavilla ja kuluttajat voivat lukea nämä tiedot ilman että pakkausta tarvitsee kääntää edestakaisin;
- l) 'virallisella nimellä' tarkoitetaan elintarvikkeen nimeä, josta säädetään elintarvikkeeseen sovellettavissa yhteisön säännöksissä, tai jos tällaisia yhteisön säännöksiä ei ole, sitä nimeä, josta säädetään siinä jäsenvaltiossa sovellettavissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä, jossa elintarviketta myydään lopulliselle kuluttajalle tai suurtalouksille;
- m) 'tavanomaisella nimellä' tarkoitetaan nimeä, jonka sen jäsenvaltion kuluttajat, jossa elintarviketta myydään, hyväksyvät elintarvikkeen nimenä ilman, että se edellyttää lisäselvitystä;

- n) 'kuvaavalla nimellä' tarkoitetaan nimeä, joka kuvaa elintarviketta ja tarvittaessa sen käyttöä siten, että nimi yksilöi kuluttajan kannalta riittävän selkeästi kysymyksessä olevan elintarvikkeen ja erottaa sen muista tuotteista, joihin se voitaisiin sekoittaa;
 - o) 'pääainesosilla' tarkoitetaan elintarvikkeen merkittäviä ja/tai tunnusomaisia ainesosia;
 - p) 'merkittävällä ainesosalla' tarkoitetaan sitä elintarvikkeen ainesosaa, jonka osuus kyseisestä elintarvikkeesta on yli 50 prosenttia;
 - q) 'tunnusomaisella ainesosalla' tarkoitetaan mitä tahansa elintarvikkeen ainesosaa, jonka kuluttaja yleensä liittää elintarvikkeen nimeen ja josta vaaditaan useimmissa tapauksissa määrän ilmoittamista;
 - r) 'olennaisilla vaatimuksilla' tarkoitetaan vaatimuksia, joilla määritetään kuluttajansuojan ja elintarvikkeita koskevien tietojen taso tietyn seikan osalta ja joista säädetään yhteisön säädöksessä, jossa sallitaan 44 artiklassa tarkoitettujen kansallisten järjestelmien kehittäminen;
 - s) 'elintarvikkeen vähimmäissäilyvyysajalla' tarkoitetaan ajankohtaa, johon saakka elintarvike asianmukaisesti säilytettynä säilyttää sille tyypilliset ominaisuudet;
 - t) 'parhailta käytänteillä' tarkoitetaan standardeja, järjestelmiä, aloitteita tai mitä tahansa muita toimivaltaisten viranomaisten vahvistamia toimia, joiden on osoitettu kokemuksen ja tutkimuksen perusteella olevan tehokkaimpia kuluttajien valtaosan kannalta ja joita pidetään malleina, joita muiden olisi noudatettava.
3. Tässä asetuksessa elintarvikkeen alkuperämaalla tarkoitetaan elintarvikkeen alkuperää sellaisena kuin se on määriteltynä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 23–26 artiklan mukaisesti.
4. Lisäksi sovelletaan liitteessä I olevia erityisiä määritelmiä.

II LUKU

ELINTARVIKKEITA KOSKEVIIN TIETOIHIN LIITTYVÄT YLEISET PERIAATTEET

3 artikla

Yleiset tavoitteet

1. Elintarvikkeita koskevien tietojen antamisella on pyrittävä kuluttajien terveyden ja etujen suojelun korkeaan tasoon antamalla lopullisille kuluttajille perusta tietoon perustuvien valintojen tekemistä ja elintarvikkeiden turvallista käyttöä varten, ja erityistä huomiota on kiinnitettävä terveydellisiin, taloudellisiin, ympäristöön liittyviin, sosiaalisiin ja eettisiin näkökohtiin.
2. Elintarvikkeita koskevista tiedoista annettavalla lainsäädännöllä on pyrittävä saavuttamaan laillisesti tuotettujen ja kaupan pidettyjen elintarvikkeiden vapaa liikkuvuus yhteisössä ottaen tarvittaessa huomioon tarve suojata tuottajien oikeutettuja etuja ja edistää laadukkaiden tuotteiden tuotantoa.
3. Kun elintarvikkeita koskevista tiedoista annetussa lainsäädännössä otetaan käyttöön uusia vaatimuksia, on harkittava, tarvitaanko uusien vaatimusten voimaantulon jälkeen siirtymäaika, jonka aikana elintarvikkeita, joiden etiketit eivät täytä uusia vaatimuksia, voidaan saattaa markkinoille, ja voidaanko varastossa olevia tällaisia elintarvikkeita, jotka on saatettu markkinoille ennen siirtymäajan päättymistä, edelleen myydä kunnes varastot loppuvat.

4 artikla

Elintarvikkeita koskeviin pakollisiin tietoihin liittyvät periaatteet

1. Kun elintarvikkeita koskevista tiedoista annetussa lainsäädännössä edellytetään elintarvikkeita koskevia pakollisia tietoja, niiden on oltava tietoja, jotka kuuluvat erityisesti johonkin seuraavista ryhmistä:
 - a) tiedot elintarvikkeen yksilöllisyydestä ja koostumuksesta, ominaisuuksista tai muista ominaispiirteistä;
 - b) tiedot kuluttajien terveyden suojelusta ja elintarvikkeen turvallisesta käytöstä. Tietojen on erityisesti koskettava seuraavia seikkoja:
 - i) koostumukseen liittyvät ominaisuudet, jotka voivat olla haitallisia tiettyjen kuluttajaryhmien terveydelle;
 - ii) säilyvyys, säilytys ja turvallinen käyttö;
 - iii) terveysvaikutukset, mukaan luettuna elintarvikkeen haitallisen ja vaarallisen käytön riskit ja seuraukset;

- c) tiedot ravitsemuksellisista ominaispiirteistä, jotta kuluttajat, myös ne, joilla on erityisruokavaliovaatimuksia, voivat tehdä tietoon perustuvia valintoja.
2. Kun harkitaan elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen tarvetta, on otettava huomioon kuluttajien valtaosan laaja tarve saada tiettyjä tietoja, joita he pitävät erityisen arvokkaina, tai mahdolliset kuluttajille koituvat hyödyt, joiden katsotaan yleisesti auttavan heitä tekemään tietoon perustuvia valintoja.

5 artikla

Elintarviketurvallisuusviranomaisen kuuleminen

Elintarvikkeita koskevista tiedoista annettava lainsäädäntö, jolla saattaa olla vaikutusta kansanterveyteen, annetaan Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen kuulemisen jälkeen.

III LUKU

ELINTARVIKKEITA KOSKEVIIN TIETOIHIN LIITTYVÄT YLEISET VAATIMUKSET JA ELINTARVIKKEALAN TOIMIJOIDEN VELVOLLISUUDET

6 artikla

Perusvaatimus

Elintarvikkeeseen, joka on tarkoitettu toimitettavaksi lopulliselle kuluttajalle tai suurtalouksille, on liitettävä elintarviketta koskevat tiedot tämän asetuksen mukaisesti.

7 artikla

Hyvät tiedotuskäytännöt

1. Elintarvikkeita koskevat tiedot eivät saa johtaa olennaisesti harhaan, erityisesti
- a) elintarvikkeen ominaispiirteiden osalta ja erityisesti sen luonteen, yksilöllisyyden, ominaisuuksien, koostumuksen, määrän, säilyvyyden, alkuperämaan tai lähtöisyyspaikan, valmistus- tai tuotantomenetelmän osalta;
 - b) liittämällä elintarvikkeeseen vaikutuksia tai ominaisuuksia, joita sillä ei ole;
 - c) esittämällä elintarvikkeella olevan erityisiä ominaispiirteitä, kun tosiasiaa kaikilla samanlaisilla elintarvikkeilla on sellaisia ominaispiirteitä.
2. Elintarvikkeita koskevien tietojen on oltava oikeellisia, selviä ja kuluttajalle helposti ymmärrettäviä.

3. Jollei luonnon kivennäisvesiä ja erityisravintoa koskevista yhteisön lainsäädännössä säädetyistä poikkeuksista muuta johdu, elintarvikkeita koskevissa tiedoissa ei saa esittää, että elintarvikkeeseen liittyy ihmisen sairauksia ennalta ehkäiseviä, hoitavia tai parantavia ominaisuuksia, eikä viitata sellaisiin ominaisuuksiin.
4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettua kieltoa sovelletaan myös
 - a) mainontaan;
 - b) elintarvikkeiden esillepanoon, erityisesti niiden muotoon, ulkonäköön tai pakkaukseen, käytettyihin pakkausmateriaaleihin, tapaan, jolla ne on aseteltu, sekä olosuhteisiin, joissa ne esitellään.

8 artikla **Velvollisuudet**

1. Rajoittamatta 3 ja 4 kohdan soveltamista elintarvikealan toimijoiden on hallitsemisissaan yrityksissä varmistettava niiden toimintaan liittyvien, elintarvikkeita koskevista tiedoista annetun lainsäädännön vaatimusten noudattaminen, ja niiden on tarkistettava, että tällaiset vaatimukset täyttyvät.
2. Elintarvikealan toimijat eivät saa hallitsemisissaan yrityksissä muuttaa elintarvikkeen mukana seuraavia tietoja, jos tällainen muutos johtaisi lopullista kuluttajaa harhaan tai muutoin heikentäisi kuluttajansuojan tasoa, erityisesti kun on kyse terveydestä.
3. Elintarvikealan toimijoiden, jotka saattavat ensimmäistä kertaa markkinoille elintarvikkeen, joka on tarkoitettu toimitettavaksi lopulliselle kuluttajalle tai suurtaloudelle, on varmistettava elintarviketta koskevien tietojen mukanaolo ja oikeellisuus sovellettavan elintarvikkeita koskevista tiedoista annetun lainsäädännön mukaisesti.
4. Elintarvikealan toimijoiden, jotka ovat vastuussa vähittäismyynti- tai jakelutoimista, jotka eivät vaikuta elintarvikkeita koskeviin tietoihin, on toimittava asiaankuuluvaa huolellisuutta noudattaen varmistaakseen omien toimintojensa rajoissa, että vaadittavat elintarvikkeita koskevat tiedot ovat mukana, erityisesti siten, etteivät ne toimita elintarvikkeita, joiden ne tietävät tai olettavat olevan vaatimusten vastaisia niiden tietojen perusteella, jotka niillä on ammattilaisina.
5. Elintarvikealan toimijoiden on hallinnassaan olevissa yrityksissä varmistettava, että pakkaamattomiin elintarvikkeisiin liittyvät tiedot toimitetaan elintarvikkeet vastaanottavalle toimijalle, jotta mahdollistetaan tarvittaessa 9 artiklan 1 kohdan a–c ja f alakohdassa täsmennettyjen elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen antaminen lopulliselle kuluttajalle.
6. Seuraavissa tapauksissa elintarvikealan toimijoiden on hallinnassaan olevissa yrityksissä varmistettava, että 9 artiklassa edellytetyt pakolliset tiedot esitetään siinä uloimmassa pakkauksessa, jossa elintarvike pannaan esille, kun sitä pidetään kaupan, tai elintarvikkeeseen viittaavissa kaupallisissa asiakirjoissa, kun voidaan taata, että tällaiset asiakirjat joko seuraavat sen elintarvikkeen mukana, johon ne viittaavat, tai ne lähetetään ennen toimitusta tai samanaikaisesti sen kanssa:

- a) kun valmiiksi pakattu elintarvike on lopulliselle kuluttajalle tarkoitettu, mutta sitä pidetään kaupan vaiheessa, joka edeltää myyntiä lopulliselle kuluttajalle, eikä kyseisessä vaiheessa tapahdu myyntiä suurtalouksille;
- b) kun valmiiksi pakattu elintarvike on tarkoitettu toimitettavaksi suurtalouksissa tapahtuvaan valmistukseen, jalostamiseen tai pilkkomiseen.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, elintarvikealan toimijoiden on varmistettava, että 9 artiklan 1 kohdan a, f ja h alakohdassa tarkoitettut tiedot esitetään myös siinä uloimmassa pakkauksessa, jossa elintarvike pannaan esille, kun sitä pidetään kaupan.

IV LUKU

ELINTARVIKKEITA KOSKEVAT PAKOLLISET TIEDOT

1 JAKSO

SISÄLTÖ JA ESITTÄMISTAPA

9 artikla

Luettelo pakollisista tiedoista

1. Seuraavien tietojen ilmoittaminen on pakollista 10–34 artiklan mukaisesti ja jollei tähän lukuun sisältyvistä poikkeuksista muuta johdu.
 - a) elintarvikkeen nimi;
 - b) ainesosaluettelo;
 - c) ainesosat, jotka on lueteltu liitteessä II allergioita tai intoleransseja aiheuttavina, ja niistä johdetut aineet;
 - d) tiettyjen ainesosien tai ainesosien ryhmien määrät;
 - e) elintarvikkeen sisällyksen määrä;
 - f) vähimmäissäilyvyysaika tai viimeinen käyttöajankohta;
 - g) erityiset säilytys- ja käyttöolosuhteet;
 - h) valmistajan, pakkaajan tai yhteisöön sijoittautuneen myyjän nimi tai toiminimi ja osoite;

- i) alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka, jos sen ilmoittamatta jättäminen voisi johtaa kuluttajaa olennaisesti harhaan elintarvikkeen todellisesta alkuperämaasta tai lähtöisyyspaikasta, erityisesti siinä tapauksessa, että elintarvikkeen mukana seuraavat tiedot tai etiketti kokonaisuudessaan antaisivat muuten ymmärtää, että elintarvikkeella on eri alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka; tällaisissa tapauksissa tiedot on ilmoitettava 35 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädettyjen ja 35 artiklan 5 kohdan mukaisesti vahvistettujen sääntöjen mukaisesti;
 - j) käyttöohje, jos elintarvikkeen tarkoituksenmukainen käyttö ilman sitä on mahdotonta;
 - k) juomien osalta todellinen alkoholipitoisuus tilavuusprosentteina, jos alkoholipitoisuus on suurempi kuin 1,2 tilavuusprosenttia;
 - l) ravintoarvoilmoitus.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettut tiedot on ilmoitettava sanallisesti ja numeroin, ellei kuluttajille ilmoiteta yhtä tai usempaa tietoa muilla ilmaisumuodoilla, jotka on vahvistettu komission antamissa täytäntöönpanotoimenpiteissä. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
 3. Komissio voi muuttaa 1 kohdassa säädettyä luetteloa pakollisista tiedoista. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

10 artikla

Tietyntyyppeisiä elintarvikkeita tai elintarvikkeiden ryhmiä koskevat pakolliset lisätiedot

1. Edellä 9 artiklan 1 kohdassa lueteltujen tietojen lisäksi liitteessä III säädetään tietyntyyppeisiä elintarvikkeita tai elintarvikkeiden ryhmiä koskevista pakollisista lisätiedoista.
2. Komissio voi muuttaa liitettä III. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

11 artikla
Poikkeukset pakollisten tietojen vaatimuksesta

Tietyntyyppisten elintarvikkeiden tai elintarvikkeiden ryhmien osalta komissio voi poikkeustapauksissa säätää poikkeuksista, jotka koskevat 9 artiklan 1 kohdan b ja f alakohdassa säädettyjä vaatimuksia, edellyttäen että tällaiset poikkeukset eivät johda siihen, että lopullinen kuluttaja ja suurtaloudet saavat riittämättömästi tietoa. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

12 artikla
Painot ja mittayksiköt

Edellä olevaa 9 artiklaa sovelletaan rajoittamatta painoja ja mittayksiköitä koskevien erityisten yhteisön säännösten soveltamista.

13 artikla
Elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen saatavuus ja sijoittelu

1. Elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen on oltava saatavilla ja helposti käytettävissä tämän asetuksen mukaisesti kaikkien elintarvikkeiden osalta.
2. Kun on kyse valmiiksi pakatuista elintarvikkeista, elintarviketta koskevat pakolliset tiedot on esitettävä pakkauksessa tai siihen kiinnitettyssä etiketissä.
3. Komissio voi päättää, että tietyt pakolliset tiedot voivat olla saatavilla muulla tavoin kuin pakkauksessa tai etiketissä, edellyttäen että tämän asetuksen II luvussa säädettyt yleiset periaatteet ja vaatimukset täyttyvät. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
4. Kun on kyse pakkaamattomista elintarvikkeista, sovelletaan 41 artiklan säännöksiä.

14 artikla
Pakollisten tietojen esittäminen

1. Rajoittamatta tiettyihin elintarvikkeisiin sovellettavan yhteisön erityislainsäädännön soveltamista siltä osin kuin on kyse 9 artiklan 1 kohdan a–k alakohdassa tarkoitetuista vaatimuksista, on 9 artiklan 1 kohdassa luetellut pakolliset tiedot, kun ne esitetään pakkauksessa tai siihen liitettyssä etiketissä, painettava pakkaukseen tai etikettiin kirjasimilla, joiden kirjasinkoko on vähintään 3 mm, ja ne on esitettävä tavalla, jolla varmistetaan selvä kontrasti painatuksen ja taustan välillä.
2. Edellä 9 artiklan 1 kohdan a, e ja k alakohdassa lueteltujen tietojen on oltava samassa nähtävissä olevassa kentässä.

3. Komissio voi antaa yksityiskohtaisia sääntöjä, jotka koskevat pakollisten tietojen esittämistä ja 2 kohdassa tarkoitettujen vaatimusten laajentamista koskemaan pakollisia lisätietoja, jotka koskevat 10 ja 38 artiklassa tarkoitettuja tietäntyyppisiä elintarvikkeita tai elintarvikkeiden ryhmiä. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua vähimmäiskirjasinkokoa ei sovelleta, kun on kyse pakkauksista ja astioista, joissa suurimman pinnan ala on pienempi kuin 10 cm².
5. Edellä olevaa 2 kohtaa ei sovelleta, kun on kyse 17 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista elintarvikkeista.
6. Elintarvikkeita koskevat pakolliset tiedot on merkittävä näkyvään kohtaan helposti havaittavalla, luettavalla ja tarvittaessa pysyvällä tavalla. Niitä ei saa millään tavalla peittää, himmentää tai katkaista eikä niiltä saa viedä huomiota muulla kirjallisella tai kuvallisella ilmaisulla eikä muulla väliin tulevalla materiaalilla.

15 artikla
Etämyynti

Rajoittamatta 9 artiklassa säädettyjä tietovaatimuksia, kun on kyse elintarvikkeista, joita tarjotaan myytäväksi etäviestintävälineellä sellaisena kuin se on määriteltyä kuluttajansuojasta etäsovimuksissa 20 päivänä toukokuuta 1997 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 97/7/EY²⁶,

- a) elintarvikkeita koskevien pakollisten tietojen on oltava saatavilla ennen kuin osto tehdään, ja ne on esitettävä etämyyntiin liittyvässä aineistossa tai toimitettava muilla soveltuvilla keinoilla;
- b) edellä 9 artiklan 1 kohdan d, f, g, h ja k alakohdassa säädetty tiedot ovat pakollisia vasta toimitushetkellä.

16 artikla
Kielivaatimukset

1. Rajoittamatta 9 artiklan 2 kohdan soveltamista elintarvikkeita koskevat pakolliset tiedot on esitettävä kielellä, jota niiden jäsenvaltioiden kuluttajat, joissa elintarviketta pidetään kaupan, ymmärtävät helposti.
2. Jäsenvaltiot, joissa elintarviketta pidetään kaupan, voivat omalla alueellaan määrätä, että tiedot on annettava yhdellä tai useammalla yhteisön virallisista kielistä.
3. Mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään ei ole esteenä tietojen ilmaisemiselle usealla kielellä.

²⁶ EYVL L 144, 4.6.1997, s. 19.

17 artikla
Tiettyjen pakollisten tietojen poisjättäminen

1. Kun on kyse uudelleen käytettävistä, pysyvästi merkityistä lasipulloista, jotka ovat sen vuoksi etiketittömiä, renkaattomia ja kauluksettomia, ainoastaan 9 artiklan 1 kohdan a, c, e, f, ja l alakohdassa luetellut tiedot ovat pakollisia.
2. Kun on kyse pakkauksista ja astioista, joissa suurimman pinnan ala on pienempi kuin 10 cm², ainoastaan 9 artiklan 1 kohdan a, c, e ja f alakohdassa luetellut tiedot ovat pakollisia pakkauksessa tai etiketissä. Edellä 9 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetut tiedot on annettava muilla keinoin tai niiden oltava saatavilla kuluttajan pyynnöstä.
3. Rajoittamatta pakollista ravintoarvoilmoitusta edellyttävän muun yhteisön lainsäädännön soveltamista 9 artiklan 1 kohdan l alakohdassa tarkoitettu ilmoitus ei ole pakollinen liitteessä IV lueteltujen elintarvikkeiden osalta.

2 JAKSO

**PAKOLLISIA TIETOJA KOSKEVAT YKSITYISKOHTAISET
SÄÄNNÖKSET**

18 artikla
Elintarvikkeen nimi

1. Elintarvikkeen nimen on oltava sen virallinen nimi. Jos tällaista nimeä ei ole, elintarvikkeen nimen on oltava sen tavanomainen nimi, tai, jos tavanomaista nimeä ei ole tai tavanomaista nimeä ei käytetä, on annettava elintarviketta kuvaava nimi.
2. Liitteessä V säädetään erityissäännöksistä, jotka koskevat elintarvikkeen nimen käyttöä ja nimeä täydentäviä tietoja.

19 artikla
Ainesosaluettelo

1. Ainesosaluettelo on otsikoitava tai sen edellä on oltava sopiva otsikko, joka koostuu ilmaisusta 'ainesosat' tai sisältää sen. Sen on sisällettävä kaikki elintarvikkeen ainesosat painon mukaan alenevassa valmistusajankohdan mukaisessa järjestyksessä.
2. Ainesosat on soveltuvin osin ilmoitettava niiden yksilöllisellä nimellä 18 artiklan ja liitteen V säännösten mukaisesti.
3. Liitteessä VI säädetään teknisistä säännöistä, jotka koskevat 1 ja 2 kohdan soveltamista.

20 artikla
Ainesosaluettelon poisjättäminen

Seuraavista elintarvikkeista ei vaadita ainesosaluetteloa:

- a) tuoreet hedelmät ja vihannekset, mukaan lukien perunat, jota ei ole kuorittu, paloitetu tai muutoin vastaavalla tavalla käsitelty;
- b) hiilihapotettu vesi, jonka nimityksestä käy ilmi, että siihen on lisätty hiilihappoa;
- c) käymisen avulla pelkästään yhdestä perustuotteesta valmistetut etiket, jos muita ainesosia ei ole lisätty;
- d) juustot, voi, hapatettu maito ja kerma, joihin ei ole lisätty muita ainesosia kuin valmistuksen kannalta välttämättömiä maitovalmisteita, entsyymejä ja mikrobiviljelmii tai muun juuston kuin tuorejuuston ja sulatejuuston valmistuksessa tarvittavaa suolaa;
- e) viini sellaisena kuin se on määriteltyinä neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1493/1999, olut, ja tislattut alkoholijuomat sellaisina kuin ne ovat määriteltyinä tislattujen alkoholijuomien määritelmistä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojaamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1576/89 kumoamisesta [...] annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o [...] 2 artiklan 1 kohdassa. Komissio laatii [*viiden vuoden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta*] kertomuksen 19 artiklan soveltamisesta näihin tuotteisiin ja voi liittää kertomukseen erityisiä toimenpiteitä, joilla määritetään ainesosien merkitsemistä koskevat säännöt. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen;
- f) elintarvikkeet, jotka koostuvat yhdestä ainoasta ainesosasta,
 - i) jos elintarvikkeen nimi on sama kuin ainesosan nimi; tai
 - ii) jos elintarvikkeen nimi mahdollistaa ainesosan laadun yksiselitteisen tunnistamisen.

21 artikla
Elintarvikkeen osien jättäminen pois ainesosaluettelosta

Seuraavia elintarvikkeen osia ei vaadita sisällytettäväksi ainesosaluetteloön:

- a) ainesosan sisältämät aineet, jotka on valmistuksen aikana väliaikaisesti erotettu ja myöhemmin palautettu ylittämättä alkuperäisiä määriä;
- b) elintarvikelisiä aineet ja -entsyymit:
 - i) jotka joutuvat elintarvikkeeseen yksinomaan elintarvikkeen ainesosien mukana, jos niillä ei ole teknologista vaikutusta valmiissa tuotteessa; tai
 - ii) joita käytetään valmistuksen apuaineina;

- c) ravintoaineiden, elintarvikelisäaineiden tai aromien liuottimina tai kantaja-aineina käytetyt aineet pitoisuuksina, jotka ovat ehdottoman välttämättömiä;
- d) valmiissa tuotteessa edelleen, myös muuttuneessa muodossa olevat aineet, jotka eivät ole elintarvikelisäaineita mutta joita käytetään samalla tavalla ja samassa tarkoituksessa valmistuksen apuaineina;
- e) vesi,
 - i) jos vesi on valmistusprosessissa käytetty pelkästään tiivistetyn tai kuivatun ainesosan ennastamiseen; tai
 - ii) jos kyseessä on liemi, jota ei tavanomaisesti nautita.

22 artikla

Tiettyjen allergioita tai intoleransseja aiheuttavien aineiden merkinnät

1. Ainesosat, jotka on lueteltu liitteessä II, tai aineet, jotka ovat peräisin kyseisessä liitteessä luetellusta ainesosasta, jollei kyseisessä liitteessä säädetyistä poikkeuksista muuta johdu, on ilmoitettava etiketissä siten, että kyseisen ainesosan nimi mainitaan selkeästi.

Kyseistä mainintaa ei vaadita tapauksissa, joissa

- a) elintarvikkeen nimestä käy selvästi ilmi kyseinen ainesosa; tai
 - b) liitteessä II lueteltu ainesosa, josta aine on peräisin, sisältyy jo ainesosaluetteloon.
2. Liitteessä II olevaa luetteloa tarkastellaan uudelleen järjestelmällisesti, ja komissio saattaa sen tarvittaessa ajan tasalle viimeisimmän tieteellisen ja teknisen tiedon perusteella.

Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

3. Liitteessä II olevan luettelon tulkinnasta voidaan tarvittaessa antaa teknisiä ohjeita 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

23 artikla

Ainesosien määrän ilmoittaminen

1. Elintarvikkeen tuotannossa tai valmistuksessa käytetyn ainesosan tai ainesosien ryhmän määrä on ilmoitettava silloin, kun
 - a) kyseinen ainesosa tai ainesosien ryhmä ilmenee elintarvikkeen nimestä tai kuluttaja tavallisesti yhdistää sen kyseiseen nimeen; tai

- b) kyseinen ainesosa tai ainesosien ryhmä tuodaan esille merkinnässä joko sanoin tai kuvin tai graafisen esityksen avulla; tai
 - c) kyseinen ainesosa tai ainesosien ryhmä on olennainen elintarvikkeen luonnehtimiseksi ja sen erottamiseksi tuotteista, joihin se voidaan sekoittaa sen nimen tai ulkomuodon vuoksi.
2. Komissio voi muuttaa 1 kohtaa lisäämällä siihen muita tapauksia. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
 3. Liitteessä VII säädetään teknisistä säännöistä 1 kohdan soveltamiseksi, mukaan luettuna erityistapaukset, joissa määrän ilmoittamista ei vaadita tiettyjen ainesosien osalta.

24 artikla
Sisällyksen määrä

1. Elintarvikkeen sisällyksen määrä on ilmaistava käyttäen kulloinkin kyseessä olevasta tapauksesta riippuen yksikkönä litraa, senttilittraa, millilitraa, kilogrammaa tai grammaa
 - a) nestemäisten elintarvikkeiden osalta tilavuusyksikköinä;
 - b) muiden elintarvikkeiden osalta painoyksikköinä.
2. Komissio voi päättää määrättyjen elintarvikkeiden sisällyksen määrän ilmaisemisesta muulla kuin 1 kohdassa kuvatulla tavalla. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
3. Liitteessä VIII säädetään teknisistä säännöistä 1 kohdan soveltamiseksi, mukaan luettuna erityistapaukset, joissa sisällyksen määrän ilmoittamista ei vaadita.

25 artikla
Vähimmäissäilyvyysaika ja viimeinen käyttöajankohta

1. Mikrobiologisesti helposti pilaantuvissa elintarvikkeissa, jotka ovat omiaan lyhyessä ajassa muodostamaan välittömän terveysvaaran, on vähimmäissäilyvyysajan sijasta oltava viimeinen käyttöajankohta.
2. Asianomainen ajankohta on ilmoitettava liitteen IX mukaisesti.
3. Tapaa, jolla liitteessä IX olevan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu vähimmäissäilyvyysaika on ilmoitettava, voidaan täsmentää 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

26 artikla
Käyttöohjeet

1. Elintarvikkeen käyttöohjeet on laadittava sellaisiksi, että elintarviketta voidaan niiden avulla tarkoituksenmukaisesti käyttää.
2. Komissio voi säätää tavasta, jolla kyseiset ohjeet on ilmoitettava tiettyjen elintarvikkeiden osalta. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

27 artikla
Alkoholipitoisuus

1. Säännöistä, jotka koskevat yhteisen tullitariffin nimikkeisiin 22.04 ja 22.05 luokiteltujen tuotteiden alkoholipitoisuuden ilmoittamista tilavuusprosentteina, säädetään näihin tuotteisiin sovellettavissa erityisissä yhteisön säännöksissä.
2. Yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältävien muiden kuin 1 kohdassa tarkoitettujen juomien todellinen alkoholipitoisuus tilavuusprosentteina on ilmoitettava liitteen X mukaisesti.

3 JAKSO

RAVINTOARVOILMOITUS

28 artikla
Suhde muuhun lainsäädäntöön

1. Tämän jakson säännöksiä ei sovelleta elintarvikkeisiin, jotka kuuluvat seuraavan lainsäädännön soveltamisalaan:
 - a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/46/EY, annettu 10 päivänä kesäkuuta 2002, ravintolisiä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä²⁷;
 - b) Neuvoston direktiivi 80/777/ETY, annettu 15 päivänä heinäkuuta 1980, luontaisten kivennäisvesien hyödyntämistä ja markkinoille saattamista koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä²⁸.
2. Tämän jakson säännöksiä sovelletaan rajoittamatta erityisravinnoksi tarkoitettuja elintarvikkeita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 3 päivänä toukokuuta 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/398/ETY²⁹ ja kyseisen direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen erityisdirektiivien soveltamista.

²⁷ EYVL L 183, 12.7.2002, s. 51.

²⁸ EYVL L 229, 30.8.1980, s. 1.

²⁹ EYVL L 186, 30.6.1989, s. 27.

29 artikla
Sisältö

1. Ravintoarvoilmoituksen on sisällettävä seuraavat tiedot, jäljempänä 'pakollinen ravintoarvoilmoitus':
 - a) energiasisältö;
 - b) rasvan, tyydyttyneiden rasvahappojen, hiilihydraattien (mukaan luettuna erityisviittaus sokereihin) ja suolan määrät.

Tätä kohtaa ei sovelleta viiniin sellaisena kuin se on määriteltynä neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1493/1999, olueen, eikä tislattuihin alkoholijuomiin sellaisina kuin ne ovat määriteltynä tislattujen alkoholijuomien määritelmistä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojaamisesta sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1576/89 kumoamisesta [...] annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o [...] 2 artiklan 1 kohdassa. Komissio laatii [viiden vuoden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta] kertomuksen tämän kohdan soveltamisesta näihin tuotteisiin ja voi liittää kertomukseen erityisiä toimenpiteitä, joilla määritetään pakollista ravintoarvoilmoitusta koskevat säännöt näiden tuotteiden osalta. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

2. Ravintoarvoilmoitus voi myös sisältää seuraavista yhden tai useamman määrät:
 - a) transrasvat;
 - b) monotyydyttymättömät rasvahapot;
 - c) polytyydyttymättömät rasvahapot;
 - d) polyolit;
 - e) tärkkelys;
 - f) ravintokuitu;
 - g) proteiini;
 - h) mikä tahansa liitteessä XI olevan A osan 1 kohdassa lueteltu kivennäisaine tai vitamiini, jota esiintyy liitteessä XI olevan A osan 2 kohdassa määritelty merkitsevä määrä.
3. Niiden aineiden määrän, jotka kuuluvat johonkin 2 kohdassa tarkoitetuista ravintoaineryhmistä tai ovat osa sitä, ilmoittamista vaaditaan, jos ravitsemus- ja/tai terveystieteiden esitetään.
4. Komissio voi muuttaa 1 ja 2 kohdassa olevia luetteloita. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

30 artikla
Laskenta

1. Energian määrä on laskettava käyttäen liitteessä XII olevia muuntokertoimia.
2. Komissio voi vahvistaa ja sisällyttää liitteeseen XII muuntokertoimet liitteessä XI olevan A osan 1 kohdassa mainittuja vitamiineja ja kivennäisaineita varten, jotta niiden sisältö elintarvikkeissa voidaan laskea tarkemmin. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
3. Edellä 29 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen energian ja ravintoaineiden määrien on oltava samat kuin myytävien elintarvikkeiden.

Tarvittaessa nämä tiedot voivat koskea elintarviketta valmistuksen jälkeen, jos riittävän yksityiskohtaiset valmistusohjeet annetaan ja tiedot koskevat elintarviketta sellaisena kuin se on nautittavaksi valmistettuna.

4. Ilmoitettujen arvojen on tapauksen mukaan oltava keskiarvoja, jotka perustuvat
 - a) valmistajan tekemään analyysiin elintarvikkeesta; tai
 - b) laskelmaan, joka on tehty käytettyjen ainesosien tunnettujen tai todellisten keskiarvolukujen perusteella; tai
 - c) laskelmaan, joka perustuu yleisesti tunnettuun ja hyväksytyyn tietoon.

Säännöistä, jotka koskevat energiaa ja ravintoaineita koskevan ilmoituksen täytäntöönpanoa siltä osin kuin on kyse ilmoitettujen arvojen tarkkuudesta, kuten ilmoitettujen arvojen ja virallisissa tarkastuksissa saatujen arvojen välisistä eroista, voidaan päättää 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

31 artikla
Ilmaisumuodot

1. Energian ja ravintoaineiden tai niiden osien, joihin viitataan 29 artiklan 1 ja 2 kohdassa, määrä on ilmaistava käyttäen liitteessä XIII olevassa A osassa lueteltuja mittayksiköitä.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu energian ja ravintoaineiden määrä on ilmaistava 100 grammaa tai 100 millilitraa kohti tai, jollei 32 artiklan 2 ja 3 kohdasta muuta johdu, annosta kohti.
3. Pakollinen ravintoarvoilmoitus on ilmaistava tapauksesta riippuen prosenttiosuutena saannin vertailuarvoista, jotka esitetään liitteessä XI olevassa B osassa, 100 grammaa tai 100 millilitraa tai annosta kohti. Jos ilmoitus vitamiineista ja kivennäisaineista annetaan, se on myös ilmaistava prosenttiosuutena saannin vertailuarvoista, jotka esitetään liitteessä XI olevan A osan 1 kohdassa.

4. Ilmoitus polyoleista ja/tai tärkkelyksestä ja ilmoitus rasvahappojen tyypistä, muu kuin 29 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu pakollinen ilmoitus tyydyttyneistä rasvahapoista, on esitettävä liitteessä XIII olevan B osan mukaisesti.

32 artikla

Ilmaisu annosta kohti

1. Edellä 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun 100 grammaa tai 100 millilitraa kohti ilmaistun ravintoarvoilmoituksen lisäksi tieto voidaan ilmaista annosta kohti siten kuin sen määrä on ilmoitettu etiketissä, edellyttäen että pakkauksen sisältämien annosten määrä ilmoitetaan.
2. Ravintoarvoilmoitus voidaan ilmaista pelkästään annosta kohti, jos elintarvike on valmiiksi pakattu annospakkaukseksi.
3. Komissio vahvistaa pelkästään annosta kohti annettavan ilmaisun käytön niiden elintarvikkeiden osalta, jotka pannaan esille pakkauksissa, jotka sisältävät useita annoksia, joita ei ole valmiiksi pakattu erillisiin annospakkauksiin. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

33 artikla

Muut ilmaisumuodot

1. Edellä 31 artiklan 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen ilmaisumuotojen lisäksi ravintoarvoilmoitus voidaan antaa muilla ilmaisumuodoilla edellyttäen, että seuraavat olennaiset vaatimukset täyttyvät:
 - a) ilmaisumuodolla pyritään helpottamaan sitä, että kuluttaja ymmärtää elintarvikkeen osuuden tai merkityksen ruokavalion energia- ja ravintoainesisällössä; ja
 - b) se perustuu joko yhdenmukaistettuihin saannin vertailuarvoihin tai niiden puuttuessa yleisesti hyväksytyyn tieteelliseen näyttöön energian tai ravintoaineiden saannista; ja
 - c) sitä tukee näyttö siitä, että keskivertokuluttaja ymmärtää tiedon esitystapaa ja käyttää sitä.
2. Tällaiset 1 kohdassa tarkoitetut muut ilmaisumuodot on määriteltävä 44 artiklassa tarkoitettussa kansallisessa järjestelmässä.

34 artikla
Esittäminen

1. Edellä 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut tiedot, jotka liittyvät pakolliseen ravintoarvoilmoitukseen, on sisällytettävä pääasialliseen nähtävissä olevaan kenttään. Ne on esitettävä tarvittaessa yhtenä kokonaisuutena selkeässä muodossa seuraavassa järjestyksessä: energia, rasva, tyydyttyneet rasvahapot, hiilihydraatit (mukaan luettuna erityisviittaus sokereihin) ja suola.
2. Edellä 29 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin ravintoaineisiin liittyvä ravintoarvoilmoitus on annettava yhtenä kokonaisuutena yhdessä paikassa ja soveltuvin osin liitteessä XIII olevassa C osassa säädettyssä esitysjärjestyksessä.

Jos tämä ravintoarvoilmoitus ei ole pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä, se on esitettävä taulukon muodossa, numeroarvot suorassa linjassa, jos tilaa on. Jos tilaa ei ole, ilmoitus on esitettävä vaakasuorilla riveillä.
3. Jos pakollinen ravintoarvoilmoitus esitetään yhdessä 29 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja ravintoaineita koskevan ilmoituksen kanssa, ilmoitukseen sisältyvät tiedot energiasta ja ravintoaineista on esitettävä soveltuvin osin liitteessä XIII olevassa C osassa säädettyssä esitysjärjestyksessä.
4. Tapauksissa, joissa tuotteessa olevan energian tai ravintoaineen (ravintoaineiden) määrä on vähäpätöinen, kyseisiä osia koskeva ravintoarvoilmoitus voidaan korvata esimerkiksi maininnalla 'Sisältää vähäisiä määriä ...' lähellä ravintoarvoilmoitusta, jos sellainen on.
5. Ravintoarvoilmoituksen esittämisessä voidaan käyttää graafisia muotoja tai tunnuksia 44 artiklassa tarkoitetun kansallisen järjestelmän mukaisesti, edellyttäen että seuraavat olennaiset vaatimukset täyttyvät:
 - a) tällaiset esitysmuodot eivät saa johtaa kuluttajaa harhaan; ja
 - b) on oltava näyttöä siitä, että keskivertokuluttaja ymmärtää tällaisia esitysmuotoja.
6. Komissio voi vahvistaa sääntöjä, jotka koskevat muita kuin 5 kohdassa tarkoitettuja ravintoarvoilmoituksen esittämisen muita näkökohtia. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

V LUKU

ELINTARVIKKEITA KOSKEVAT VAPAAEHTOISET TIEDOT

35 artikla

Sovellettavat vaatimukset

1. Kun tämän asetuksen kattamat elintarvikkeita koskevat tiedot annetaan vapaaehtoisesti, tietojen on oltava tässä asetuksessa säädettyjen asiaankuuluvien erityisvaatimusten mukaisia.
2. Rajoittamatta merkintöjen soveltamista yhteisön erityislainsäädännön mukaisesti 3 ja 4 kohtaa on sovellettava, kun elintarvikkeen alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka ilmoitetaan vapaaehtoisesti tarkoituksena tiedottaa kuluttajille, että elintarvike on peräisin tai tulee Euroopan yhteisöstä tai tietystä maasta tai paikasta.
3. Jos elintarvikkeen alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka ei ole sama kuin sen pääainesosilla, kyseisten ainesosien alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka on myös ilmoitettava.
4. Kun on kyse muusta lihasta kuin naudanlihasta, alkuperämaa tai lähtöisyyspaikka voidaan ilmoittaa yhtenä paikkana vain silloin, kun eläimet ovat syntyneet ja ne on kasvatettu ja teurastettu samassa maassa tai paikassa. Muissa tapauksissa on annettava tiedot kustakin eri paikasta, jossa eläimet ovat syntyneet ja ne on kasvatettu ja teurastettu.
5. Komissio vahvistaa täytäntöönpanosäännöt, jotka koskevat 3 kohdan soveltamista. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
6. Komissio voi vahvistaa täytäntöönpanosääntöjä vapaaehtoisesti annettavien tietojen käyttöä koskevista ehdoista ja perusteista. Kyseisistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

36 artikla

Esittäminen

Vapaaehtoisia tietoja ei saa asettaa esille siten, että siitä on haittaa pakollisia tietoja varten käytettävissä olevalle tilalle.

VI LUKU

KANSALLISET SÄÄNNÖKSET

37 artikla

Periaate

Jäsenvaltiot voivat antaa säännöksiä elintarvikkeita koskevien tietojen alalla ainoastaan, jos siitä säädetään tässä asetuksessa.

38 artikla

Pakollisia lisätietoja koskevat kansalliset säännökset

1. Edellä 9 artiklan 1 kohdassa ja 10 artiklassa tarkoitettujen pakollisten tietojen lisäksi jäsenvaltiot voivat 42 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti vaatia pakollisia lisätietoja tietyntyyppisistä elintarvikkeista tai elintarvikkeiden ryhmistä seuraavilla perusteilla:
 - a) kansanterveyden suojeleminen;
 - b) kuluttajansuoja;
 - c) petostentorjunta;
 - d) teollisoikeuksien ja kaupallisten oikeuksien suojeleminen, alkuperänimitysten ja alkuperämerkintöjen suojeleminen sekä vilpillisen kilpailun estäminen.
2. Jäsenvaltiot voivat edellä olevan 1 kohdan nojalla ottaa käyttöön toimenpiteitä, jotka koskevat elintarvikkeiden alkuperämaan tai lähtöisyyspaikan pakollista ilmoittamista, ainoastaan silloin, kun elintarvikkeen tiettyjen ominaisuuksien ja sen alkuperän tai lähtöisyyden välillä on todistettu yhteys. Jäsenvaltioiden on esitettävä todisteet siitä, että valtaosa kuluttajista pitää tämän tiedon antamista erittäin arvokkaana.

39 artikla

Maito ja maitotuotteet

Jäsenvaltiot voivat säätää 9 artiklan 1 kohdasta ja 10 artiklan 2 kohdasta poikkeavia toimenpiteitä uudelleen käytettäväksi tarkoitetuissa lasipulloissa kaupan pidettävän maidon ja maitotuotteiden osalta.

Niiden on viipymättä toimitettava komissiolle kyseisiä toimenpiteitä koskevat säädökset kirjallisina.

40 artikla
Alkoholijuomat

Jäsenvaltiot voivat, odotettaessa 20 artiklan e kohdassa tarkoitettujen yhteisön säännösten antamista, pitää voimassa kansalliset säännöt ainesosien luetteloinimisesta, kun on kyse juomista, jotka sisältävät enemmän kuin 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia.

41 artikla
Pakkaamattomia elintarvikkeita koskevat kansalliset toimenpiteet

1. Kun elintarviketta myydään lopulliselle kuluttajalle tai suurtalouksille pakkaamattomana tai kun elintarvike pakataan itse myyntipaikalla ostajan pyynnöstä taikka pakataan valmiiksi välitöntä myyntiä varten, jäsenvaltiot voivat antaa tarkempia sääntöjä siitä, kuinka 9 artiklassa ja 10 artiklassa tarkoitettut tiedot on esitettävä.
2. Jäsenvaltiot voivat päättää olla vaatimatta joidenkin 1 kohdassa tarkoitettujen tietojen antamista, lukuun ottamatta 9 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja tietoja, edellyttäen että kuluttaja tai suurtalous saa silti riittävät tiedot.
3. Jäsenvaltioiden on viipymättä toimitettava komissiolle 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä koskevat säädökset kirjallisina.

42 artikla
Ilmoitusmenettely

1. Kun tähän artiklaan viitataan, jäsenvaltioiden, jotka katsovat tarpeelliseksi antaa uutta lainsäädäntöä elintarvikkeita koskevista tiedoista, on ilmoitettava ennakkoon komissiolle ja muille jäsenvaltioille suunnitelluista toimenpiteistä ja perusteltava ne.
2. Komissio kuulee asetuksen (EY) N:o 178/2002 58 artiklan 1 kohdassa perustettua elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevää pysyvää komiteaa, jos se katsoo, että kuulemisesta on hyötyä, tai jos jokin jäsenvaltio sitä pyytää.
3. Kyseinen jäsenvaltio saa toteuttaa suunnitellut toimenpiteet aikaisintaan kolmen kuukauden kuluttua 1 kohdassa tarkoitettusta ilmoituksesta sillä edellytyksellä, että se ei ole saanut kielteistä lausuntoa komissiolta.
4. Jos komission lausunto on kielteinen, sen on aloitettava 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu menettely ennen kyseisen kolmen kuukauden määräajan päättymistä sen määrittämiseksi, voidaanko suunnitellut toimenpiteet panna täytäntöön. Komissio voi vaatia suunniteltuihin toimenpiteisiin tiettyjä muutoksia. Kyseinen jäsenvaltio voi ryhtyä suunniteltuihin toimenpiteisiin vasta sen jälkeen, kun komissio on tehnyt lopullisen päätöksensä.

5. Teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22 päivänä kesäkuuta 1998 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 98/34/EY³⁰ ei sovelleta toimenpiteisiin, jotka kuuluvat 1–4 kohdassa tarkoitettun ilmoitusmenettelyn piiriin.

43 artikla
Yksityiskohtaiset säännöt

Komissio voi antaa yksityiskohtaisia sääntöjä tämän luvun soveltamisesta. Tällaisista toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

VII LUKU

KANSALLISTEN JÄRJESTELMIEN LAATIMINEN

44 artikla
Kansalliset järjestelmät

1. Jäsenvaltiot voivat hyväksyä, suositella tai muutoin vahvistaa kansallisia järjestelmiä, jotka koostuvat yksinomaan ei-sitovista säännöistä, kuten suosituksista, ohjeista, normeista tai muista ei-sitovista säännöistä, jäljempänä 'kansalliset järjestelmät', joiden tarkoituksena on varmistaa seuraavien säännösten soveltaminen ja jotka ovat niissä esitettyjen olennaisten vaatimusten mukaisia:
 - a) ravintoarvoilmoituksen muita ilmaisumuotoja koskeva 33 artiklan 2 kohta;
 - b) ravintoarvoilmoituksen esittämistä koskeva 34 artiklan 5 kohta.
2. Komissio voi päättää, että 1 kohdassa lueteltujen säännösten lisäksi elintarvikkeita koskevista tiedoista annetun lainsäädännön muita säännöksiä pannaan täytäntöön kansallisilla järjestelmillä, ja päättää asiaankuuluvista olennaisista vaatimuksista. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.
3. Jäsenvaltiot voivat kehittää kansallisia järjestelmiä omasta aloitteestaan tai sidosryhmien pyynnöstä tämän asetuksen II ja III luvussa säädettyjä yleisiä periaatteita ja vaatimuksia noudattaen, sekä
 - a) vankan kuluttajatutkimuksen tuloksena; ja
 - b) sen jälkeen, kun on järjestetty mittava kuulemismenettely laajan sidosryhmäjoukon keskuudessa parhaiden käytänteiden hyödyntämiseksi.

³⁰ EYVL L 204, 21.7.1998, s. 37.

4. Kansallisiin järjestelmiin on sisällytettävä soveltuvat mekanismit, joiden avulla kuluttajat voivat tunnistaa kansallisten järjestelmien mukaisesti merkityt elintarvikkeet, järjestelmän noudattamisen astetta voidaan seurata ja sen vaikutuksia voidaan arvioida.
5. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle yksityiskohtaiset tiedot 1 kohdassa tarkoitetuista kansallisista järjestelmistä, mukaan luettuna tunniste kyseisen kansallisen järjestelmän mukaisesti merkityjä elintarvikkeita varten. Komissio asettaa kyseiset yksityiskohtaiset tiedot yleisön saataville erityisesti tätä varten perustetun internetsivun kautta.
6. Komissio organisoii tietojenvaihdon jäsenvaltioiden välillä ja komission kanssa asioissa, jotka liittyvät kansallisten järjestelmien hyväksymiseen ja täytäntöönpanoon, ja kannustaa tällaista tietojenvaihtoa. Se kannustaa sidosryhmiä osallistumaan tällaiseen tietojenvaihtoon erityisesti elintarvikeketjua sekä eläinten ja kasvien terveyttä käsittelevän neuvoo-antavan ryhmän perustamisesta 6 päivänä elokuuta 2004 tehdyllä komission päätöksellä 2004/613/EY³¹ perustetun elintarvikeketjua sekä eläinten ja kasvien terveyttä käsittelevän neuvoo-antavan ryhmän kautta.
7. Komissio voi jäsenvaltioita kuultuaan antaa ohjeita, jotka koskevat tämän artiklan soveltamista.

45 artikla

Vaatimustenmukaisuusolettama

1. Kansallisen järjestelmän mukaisesti annettujen elintarvikkeita koskevien tietojen oletetaan olevan 44 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen olennaisten vaatimusten mukaisia.
2. Kansallisten järjestelmien soveltaminen ei saa aiheuttaa esteitä tuotteiden vapaalle liikkuvuudelle.

46 artikla

Yhteisön toimenpiteet

1. Jos komissio katsoo, ettei kansallinen järjestelmä ole tämän asetuksen säännösten mukainen, se voi asiasta 49 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulle komitealle ilmoitettuaan tehdä päätöksen, jossa se kehottaa jäsenvaltiota kumoamaan kyseisen kansallisen järjestelmän tai muuttamaan sitä.
2. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanotoimenpiteitä, jotka koskevat 44 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja säännöksiä. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

³¹ EUVL L 275, 25.8.2004, s. 17.

47 artikla
Täytäntöönpanosäännöt

Komissio voi antaa yksityiskohtaisia sääntöjä tämän luvun soveltamisesta. Tällaisista toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

VIII LUKU

TÄYTÄNTÖÖNPANO-, MUUTOS- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

48 artikla
Tekniset mukautukset

Komissio voi muuttaa liitteitä, jollei 10 artiklan 2 kohdassa ja 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista liitteiden II ja III muutoksia koskevista säännöksistä muuta johdu. Näistä toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia sitä täydentämällä, päätetään 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

49 artikla
Komitea

1. Komissiota avustaa elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevä pysyvä komitea.
2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.
3. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklan 1–4 kohtaa sekä 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.
4. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklan 1, 2, 4 ja 6 kohtaa sekä 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

50 artikla
Asetuksen (EY) N:o 1924/2006 muuttaminen

Korvataan asetuksen (EY) N:o 1924/2006 7 artiklan ensimmäinen ja toinen kohta seuraavasti:

”Ravitsemus- ja/tai terveystieteen esittämiseen liittyvää, [Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o ... IV luvun 3 jakson]* mukaista tiedonantovelvollisuutta siihen liittyvine menettelyineen sovelletaan tarvittavin muutoksin, lukuun ottamatta yleisluonteista mainontaa.

Jos ravitsemus- tai terveystuote koskee ainetta, jota ei ole mainittu ravintoarvomerkinneissä, sen määrä on myös ilmoitettava samassa kentässä ravintosisältöä koskevien tietojen kanssa [asetuksen (EY) N:o ...] 30–32 artiklan mukaisesti.

* EUVL L ..., pp/kk/vvvv, s.”.

51 artikla **Asetuksen (EY) N:o 1925/2006 muuttaminen**

1. Korvataan asetuksen (EY) N:o 1925/2006 6 artiklan 6 kohta seuraavasti:
 - ”6. Vitamiinin tai kivennäisaineen lisäämisen elintarvikkeeseen pitää vaikuttaa kyseisen vitamiinin tai kivennäisaineen esiintymiseen elintarvikkeessa vähintään merkitseväna määränä, jos sellainen on määritetty [asetuksen (EY) N:o ... liitteessä XI olevan A osan 2 kohdan]* mukaisesti. Vähimmäismäärät, myös mahdolliset alhaisemmat määrät, poikkeuksena edellä mainituista merkitsevistä määristä, hyväksytään tiettyjen elintarvikkeiden tai elintarvikeryhmien osalta 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna menettelyn mukaisesti.

* EUVL L ..., pp/kk/vvvv, s.”.

2. Korvataan asetuksen (EY) N:o 1925/2006 7 artiklan 3 kohta seuraavasti:
 - ”3. Ravintoarvoja koskevat merkinnät ovat pakollisia tuotteissa, joihin on lisätty vitamiineja ja kivennäisaineita ja jotka kuuluvat tämän asetuksen soveltamisalaan. Tietoja, jotka on mainittava, ovat [asetuksen (EY) N:o ...] 29 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna tiedot sekä elintarvikkeen sisältämien, siihen lisättyjen vitamiinien ja kivennäisaineiden kokonaismäärät.”.

52 artikla **Kumoaminen**

1. Kumotaan direktiivit 2000/13/EY, 87/250/EY, 94/54/EY, 1999/10/EY, 2002/67/EY ja 2004/77/EY ja asetus (EY) N:o 608/2004 tämän asetuksen voimaantulopäivästä alkaen.
2. Kumotaan direktiivi 90/496/ETY [5 vuotta tämän asetuksen voimaantulopäivästä] alkaen.
3. Viittauksia kumottuihin säädöksiin pidetään viittauksina tähän asetukseen.

53 artikla
Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenkymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Asetuksen 14 artiklan 1 kohtaa sovelletaan [*kuukauden ensimmäinen päivä 3 vuotta asetuksen voimaantulon jälkeen*] alkaen.

Asetuksen 29–34 artiklaa sovelletaan [*kuukauden ensimmäinen päivä 3 vuotta asetuksen voimaantulon jälkeen*] alkaen, lukuun ottamatta elintarvikkeita, jotka sellaiset elintarvikealan toimijat ovat merkinneet, joilla voimaantulopäivänä on palveluksessa vähemmän kuin 10 työntekijää ja joiden vuosiliikevaihto ja/tai taseen loppusumma on enintään 2 miljoonaa euroa, jolloin niitä sovelletaan [*kuukauden ensimmäinen päivä 5 vuotta asetuksen voimaantulon jälkeen*] alkaen.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja

LIITE I

ERITYISET MÄÄRITELMÄT 2 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut

1. 'ravintoarvoilmoituksella' tai 'ravintoarvomerkinällä' tarkoitetaan tietoa, jossa on
 - a) energiasisältö; tai
 - b) energiasisältö ja yksi tai useampi seuraavista ravintoaineista:
 - rasva,
 - hiilihydraatti,
 - ravintokuitu,
 - proteiini,
 - suola,
 - vitamiinit ja kivennäisaineet, jotka on lueteltu liitteessä XI olevan A osan 1 kohdassa ja joita esiintyy liitteessä XI olevan A osan 2 kohdassa määriteltyjä merkitseviä määriä.
2. 'rasvalla' tarkoitetaan lipidejä, myös fosfolipidejä;
3. 'tyydyttyneillä' tarkoitetaan rasvahappoja, joissa ei ole kaksoissidoksia;
4. 'transrasvalla' tarkoitetaan rasvahappoja, joissa on vähintään yksi konjugoitumaton (vähintään yhden metyleeniryhmän erottama) hiili-hiili-kaksoissidos trans-asemassa;
5. 'monotyydyttymättömillä' tarkoitetaan rasvahappoja, joissa on yksi cis-kaksoissidos;
6. 'polytyydyttymättömillä' tarkoitetaan rasvahappoja, joissa on cis, cis-metyleenin erottamia kaksoissidoksia;
7. 'hiilihydraatilla' tarkoitetaan hiilihydraattia, joka metaboloituu ihmisessä, myös polyoleja;
8. 'sokereilla' tarkoitetaan elintarvikkeissa olevia monosakkarideja ja disakkarideja, mutta ei polyoleja;
9. 'polyoleilla' tarkoitetaan alkoholeja, joissa on enemmän kuin kaksi hydroksyyli ryhmää;
10. 'proteiinilla' tarkoitetaan proteiinisältöä, joka on laskettu käyttämällä kaavaa:
proteiini = Kjeldahl-kokonaistyyppi \times 6,25;

11. 'suolalla' tarkoitetaan suolapitoisuutta, joka on laskettu käyttämällä kaavaa: suola = natrium x 2,5;
12. 'keskiarvolla' tarkoitetaan arvoa, joka parhaiten esittää sitä ravintoaineen määrää, jonka kyseinen elintarvike sisältää, ja joka kuvaa poikkeamia, jotka johtuvat vuodenaikojen vaihtelusta, kulutusmalleista ja muista tekijöistä, jotka voivat aiheuttaa vaihteluja todellisessa arvossa;
13. 'pääasiallisella nähtävissä olevalla kentällä' tarkoitetaan kenttää, joka on todennäköisimmin esillä tai nähtävissä tavanomaisissa tai vakiintuneissa myynti- tai käyttöolosuhteissa.

LIITE II

ALLERGIOITA TAI INTOLERANSSEJA AIHEUTTAVAT AINESOSAT

1. Gluteenia sisältävät viljat (eli vehnä, ruis, ohra, kaura, speltti, kamut-vilja tai niiden hybridikannat) ja viljatuotteet lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) vehnäpohjaiset glukoosisiirapit, dekstroosi mukaan luettuna³²;
 - b) vehnäpohjaiset maltodekstriinit¹;
 - c) ohrapohjaiset glukoosisiirapit;
 - d) viljat, joita käytetään maatalousperäisten tisleiden tai etyylialkoholin valmistukseen tislattuja alkoholijuomia ja yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältäviä muita juomia varten
2. Äyriäiset ja äyriäistuotteet
3. Munat ja munatuotteet
4. Kalat ja kalatuotteet lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) vitamiini- ja karotenoidivalmisteiden kantaja-aineena käytettävä kalaliivate;
 - b) oluen ja viinin valmistuksessa kirkastamiseen käytettävä kalaliivate tai kalaliima
5. Maapähkinät ja maapähkinätuotteet
6. Soijapavut ja soijapaputuotteet lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) täysin jalostettu soijaöljy ja -rasva¹;
 - b) soijasta peräisin olevat luonnon tokoferolien sekoitus (E306), luonnon D-alfatokoferoli, luonnon D-alfatokoferoliasetaatti ja luonnon D-alfatokoferolisukkinaatti;
 - c) soijasta peräisin olevien kasviöljyjen kasvisterolit ja kasvisteroliesterit;
 - d) soijasta peräisin olevista kasvisteroleista valmistetut kasvistanoliesterit
7. Maito ja maitotuotteet (laktoosi mukaan lukien) lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) hera, jota käytetään maatalousperäisten tisleiden tai etyylialkoholin valmistukseen tislattuja alkoholijuomia ja yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältäviä muita juomia varten;
 - b) laktitoli

³² Ja niistä saadut tuotteet, mikäli niiden valmistamiseen tarvittava käsittely ei lisää Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen alkuperäiselle tuotteelle arvioimaa allergisoivuutta.

8. Pähkinät eli mantelit (*Amygdalus communis L.*), hasselpähkinät (*Corylus avellana*), saksanpähkinät (*Juglans regia*), cashewpähkinät (*Anacardium occidentale*), pekaanipähkinät (*Carya illinoensis (Wangenh.) K. Koch*), parapähkinät (*Bertholletia excelsa*), pistaasipähkinät (*Pistacia vera*), australianpähkinät (*Macadamia ternifolia*), ja pähkinätuotteet lukuun ottamatta seuraavia:
 - a) pähkinät, joita käytetään maatalousperäisten tisleiden tai etyylialkoholin valmistukseen tislattuja alkoholijuomia ja yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältäviä muita juomia varten
9. Selleri ja sellerituotteet
10. Sinappi ja sinappituotteet
11. Seesaminsiemenet ja seesaminsimentuotteet
12. Rikkidioksidi ja sulfiitit, joiden pitoisuudet ovat yli 10 mg/kg tai 10 mg/litra SO₂:na ilmaistuna
13. Lupiinit ja lupiinituotteet
14. Nilviäiset ja nilviäistuotteet.

LIITE III

ELINTARVIKKEET, JOIDEN MERKINNÖISSÄ ON OLTAVA YKSI TAI USEAMPI LISÄTIETO

ELINTARVIKKEIDEN TYYPPI TAI RYHMÄ	TIEDOT
1. TIETTYIHIN KAASUIHIN PAKATUT ELINTARVIKKEET	
1.1 Elintarvikkeet, joiden säilyvyyttä on pidennetty neuvoston direktiivin 89/107/ETY ³³ mukaisesti sallituilla pakkauskaasuilla	”Pakattu suojakaasuun”
2. MAKEUTUSAINEITA SISÄLTÄVÄT ELINTARVIKKEET	
2.1 Elintarvikkeet, jotka sisältävät yhtä tai useampaa direktiivin 89/107/ETY mukaisesti sallittua makeutusainetta	”sisältää makeutusainetta/-aineita” elintarvikkeen nimen lisäksi on oltava tämä maininta.
2.2 Elintarvikkeet, jotka sisältävät sekä lisättyä sokeria tai lisättyjä sokereita että yhtä tai useampaa direktiivin 89/107/ETY mukaisesti sallittua makeutusainetta	”sisältää sokeria/sokereita ja makeutusainetta/-aineita” elintarvikkeen nimen lisäksi on oltava tämä maininta.
2.3 Elintarvikkeet, jotka sisältävät direktiivin 89/107/ETY mukaisesti sallittua aspartaamia	”sisältää fenyylialaniinin lähteen”
2.4 Elintarvikkeet, joihin on lisätty yli 10 prosenttia direktiivin 89/107/ETY mukaisesti sallittuja polyoleja	”liiallisella käytöllä voi olla laksatiivisia vaikutuksia”
3. GLYSYRRITSIINIhapPOA TAI SEN AMMONIUMSUOLAA SISÄLTÄVÄT ELINTARVIKKEET	
3.1 Makeiset tai juomat, jotka sisältävät glysyrritsiinihappoa tai sen ammoniumsuolaa, koska niihin on lisätty tätä(näitä) ainetta(aineita) sellaisenaan tai lakritsikasvia Glycyrrhiza glabra siten, että aineiden pitoisuus on 100 mg/kg tai 10 mg/l tai suurempi.	Sanat ”sisältää lakritsia” on lisättävä välittömästi ainesosaluettelon jälkeen, paitsi jos sana ”lakritsi” mainitaan jo ainesosaluettelossa tai se sisältyy tuotteen nimeen. Jos tuotteessa ei ole ainesosaluettelo, elintarvikkeen nimen lisäksi on oltava tämä maininta.
3.2 Makeiset, jotka sisältävät glysyrritsiinihappoa tai sen ammoniumsuolaa, koska niihin on lisätty tätä(näitä) ainetta(aineita) sellaisenaan tai lakritsikasvia Glycyrrhiza glabra siten, että aineiden pitoisuus on 4 g/kg tai suurempi.	Seuraava teksti on lisättävä välittömästi ainesosaluettelon jälkeen: ”sisältää lakritsia – kohonneesta verenpaineesta kärsivien henkilöiden on vältettävä tuotteen liiallista nauttimista”. Jos tuotteessa ei ole ainesosaluettelo, elintarvikkeen nimen lisäksi on oltava tämä maininta.

³³ EYVL L 40, 11.2.1989, s. 27.

<p>3.3 Juomat, jotka sisältävät glysyrritsiinihappoa tai sen ammoniumsuolaa, koska niihin on lisätty tätä(näitä) ainetta(aineita) sellaisenaan tai lakritsikasvia Glycyrrhiza glabra siten, että niiden pitoisuus on 50 mg/l tai suurempi, tai 300 mg/l tai suurempi, kun on kyse juomista, jotka sisältävät yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia³⁴.</p>	<p>Seuraava teksti on lisättävä välittömästi ainesosaluettelon jälkeen: ”sisältää lakritsia – kohonneesta verenpaineesta kärsivien henkilöiden on vältettävä tuotteen liiallista nauttimista”. Jos tuotteessa ei ole ainesosaluettelo, elintarvikkeen nimen lisäksi on oltava tämä maininta.</p>
<p>4. JUOMAT, JOIDEN KOFEIINIPITOISUUS ON KORKEA</p>	
<p>4.1 Juomat lukuun ottamatta kahvi- tai teepohjaisia tai kahvi- tai teeuutteesta valmistettuja juomia, joiden elintarvikkeenimeen sisältyy sana ”kahvi” tai ”tee” ja jotka</p> <ul style="list-style-type: none"> – on tarkoitettu nautittavaksi sellaisenaan ja jotka sisältävät mistä tahansa lähteestä peräisin olevaa kofeiinia yli 150 mg/l, tai – ovat tiivistettyjä tai kuivattuja ja sisältävät ennastettuina mistä tahansa lähteestä peräisin olevaa kofeiinia yli 150 mg/l 	<p>”Korkea kofeiinipitoisuus” samaan nähtävissä olevaan kenttään kuin juoman nimi, ja tämän maininnan jälkeen on merkittävä sulkeisiin ja tämän asetuksen 14 artiklan 5 kohdassa säädetyin ehdoin juoman kofeiinipitoisuus milligrammoina 100:aa millilitraa kohti.</p>

³⁴ Määrä koskee tuotteita, jotka on tarkoitettu sellaisenaan nautittavaksi tai valmistettu valmistajan ohjeiden mukaisesti.

5. ELINTARVIKKEET, JOIHIN ON LISÄTTY FYTOSTEROLEITA, FYTOSTEROLIESTEREITÄ, FYTOSTANOLEITA TAI FYTOSTANOLIESTEREITÄ	
5.1 Elintarvikkeet tai elintarvikkeiden ainesosat, joihin on lisätty fytosteroleita, fytosteroliestereitä, fytostanoleita tai fytostanoliestereitä	<p>(1) ”lisätty kasvisteroleita” tai ”lisätty kasvistanoleita” samassa nähtävissä olevassa kentässä elintarvikkeen nimen kanssa;</p> <p>(2) lisättyjen fytosterolien, fytosteroliesterien, fytostanoliin tai fytostanoliesterien määrä (vapaiden kasvisterolien/kavistanoliin määrä prosentteina tai grammoina 100 grammassa tai 100 millilitrassa elintarviketta) on ilmoitettava ainesosaluettelossa;</p> <p>(3) maininta, jonka mukaan elintarvike on tarkoitettu yksinomaan ihmisille, jotka haluavat alentaa verensä kolesterolitasoa;</p> <p>(4) maininta, jonka mukaan kolesterolitasoa alentavaa lääkitystä käyttävien potilaiden olisi käytettävä tuotetta vain lääkärin valvonnassa;</p> <p>(5) näkyvä maininta siitä, ettei elintarvike välttämättä ravitsemuksellisesti sovellu raskaana oleville ja imettäville naisille tai alle viisivuotiaille lapsille;</p> <p>(6) suositus elintarvikkeen käyttämiseksi osana tasapainoista ja monipuolista ruokavaliota, jonka yhteydessä nautitaan säännöllisesti hedelmiä ja vihanneksia karotenoiditason ylläpitämiseksi;</p> <p>(7) samassa nähtävissä olevassa kentässä kuin 3 kohdan mukainen maininta on ilmoitettava, ettei lisättyjä kasvisteroleita tai kasvistanoleita pitäisi nauttia enemmän kuin 3 grammaa päivässä;</p> <p>(8) kyseisen elintarvikkeen tai elintarvikeaineksen annoksen määritelmä (mieluiten grammoina tai millilitroina) sekä kunkin annoksen sisältämä kasvisteroli- tai kasvistanolimäärä.</p>

LIITE IV

ELINTARVIKKEET, JOTKA ON VAPAUTETTU PAKOLLISTA RAVINTOARVOILMOITUSTA KOSKEVASTA VAATIMUKSESTA

- jalostamattomat tuotteet, jotka koostuvat yhdestä ainoasta ainesosasta tai ainesosien ryhmästä;
- jalostetut tuotteet, jotka on jalostettu ainoastaan savustamalla tai kypsyttämällä ja jotka koostuvat yhdestä ainoasta ainesosasta tai ainesosien ryhmästä;
- juomavedet, myös sellaiset, joihin ei ole lisätty muita ainesosia kuin hiilidioksidia ja/tai aromeja;
- yrtti, mauste tai niiden sekoitukset;
- suola ja ruokasuolavalmisteet;
- kahviuutteista ja sikuriuutteista 22 päivänä helmikuuta 1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/4/EY³⁵ soveltamisalaan kuuluvat tuotteet, kokonaiset tai jauhetut kahvipavut sekä kokonaiset tai jauhetut kofeiinittomat kahvipavut;
- yrttiuutejuoma, tee, kofeiiniton tee, pikatee tai liukoinen tee tai teeuute, kofeiiniton pikatee tai liukoinen tee tai teeuute, jotka eivät sisällä lisättyjä ainesosia;
- käymisen avulla valmistetut etikat ja etikankorvikkeet, myös sellaiset, joihin ei ole lisätty muita ainesosia kuin aromeja;
- aromit;
- elintarvikelisiäaineet;
- valmistuksen apuaineet;
- elintarvike-entsyymit;
- liivate;
- hillon hyytelöimiseen käytettävät aineet (muut kuin lisäaineet);
- hiiva;
- sellaisiin pakkauksiin tai astioihin pakatut elintarvikkeet, joissa suurimman pinnan ala on pienempi kuin 25 cm²;
- elintarvikkeet, joita yksityishenkilöt myyvät tilapäisen toiminnan yhteydessä eikä osana yritystoimintaa, mikä edellyttäisi tiettyä toiminnan jatkuvuutta ja tietynasteista organisaatiota;

³⁵ EYVL L 66, 13.3.1999, s. 26.

- elintarvikkeet, joita pieniä tuotemääriä tuottava valmistaja toimittaa suoraan lopulliselle kuluttajalle tai paikallisille vähittäisliikkeille, jotka toimittavat tuotteet suoraan lopulliselle kuluttajalle;
- elintarvikkeet, jotka on pakattu sellaiseen sisäpakkaukseen, jota ei ole tarkoitettu myytäväksi ilman ulointa pakkausta (ravintoarvotiedot on ilmoitettava uloimmassa pakkauksessa, jolleivät kyseiset elintarvikkeet kuulu tämän liitteen mukaisesti vapautettuihin ryhmiin).

LIITE V

ELINTARVIKKEEN NIMI JA SITÄ TÄYDENTÄVÄT ERITYISET TIEDOT

A OSA – ELINTARVIKKEEN NIMI

1. Siinä jäsenvaltiossa, jossa tuotetta pidetään kaupan, on sallittua käyttää sitä elintarvikenimeä, jolla tuotetta laillisesti valmistetaan ja pidetään kaupan tuottajajäsenvaltiossa.

Elintarvikkeen nimeä on kuitenkin täydennettävä sen yhteydessä olevilla muilla kuvailevilla tiedoilla, jos se on tämän asetuksen muiden säännösten ja erityisesti sen 9 artiklan säännösten soveltamisen vuoksi tarpeen elintarvikkeen todellisen luonteen tuntemisen mahdollistamiseksi sen jäsenvaltion kuluttajalle, jossa tuotetta pidetään kaupan, ja jotta kyseinen elintarvike voidaan erottaa muista elintarvikkeista, joihin se voitaisiin sekoittaa.

2. Poikkeustapauksissa tuottajajäsenvaltion elintarvikenimeä ei saa käyttää siinä jäsenvaltiossa, jossa elintarviketta pidetään kaupan, jos tuottajajäsenvaltion nimityksen tarkoittama elintarvike eroaa koostumukseltaan ja valmistustavaltaan niin paljon tällä nimellä tunnetusta elintarvikkeesta, etteivät 1 kohdan säännökset ole riittäviä ostajalle annettavan oikean tiedon varmistamiseksi siinä jäsenvaltiossa, jossa tuotetta pidetään kaupan.
3. Elintarvikkeen nimeä ei saa korvata teollis- ja tekijänoikeuslainsäädännön mukaisesti suojatulla nimellä, kaupallisella merkillä tai kuvitteellisella nimellä.

B OSA – ELINTARVIKKEEN NIMEÄ TÄYDENTÄVÄT PAKOLLISET TIEDOT

1. Elintarvikkeen nimen on sisällettävä tai siihen on oltava liitettyinä tarkat tiedot elintarvikkeen ominaisuuksista, kuten fysikaalisesta olomuodosta tai suoritetuista erityiskäsittelyistä (esimerkiksi jauhettu, kylmäkuivattu, pakastettu, säilötty, savustettu), jos tällaisen tiedon poisjättäminen saattaisi johtaa ostajaa harhaan.
2. Ionisoivalla säteilyllä käsiteltyihin elintarvikkeisiin on liitettävä jokin seuraavista merkinnöistä:

”säteilytetty” tai ”käsitelty ionisoivalla säteilyllä”.

C OSA – 'JAUHELIIHA'-NIMITYSTÄ KOSKEVAT ERITYISVAATIMUKSET

1. Päivittäisen keskiarvon perusteella valvottavat koostumusvaatimukset:

	Rasvapitoisuus	Sidekudos: liha–proteiinisuhde
— vähärasvainen jauheliha	≤ 7 %	≤ 12
— naudan jauheliha	≤ 20 %	≤ 15
— sianlihaa sisältävä jauheliha	≤ 30 %	≤ 18
— muiden eläinlajien jauheliha	≤ 25 %	≤ 15

2. Poiketen siitä, mitä asetuksen (EY) N:o 853/2004 liitteessä III olevan V jakson IV luvussa säädetään, pakkausmerkinnässä on lisäksi oltava seuraavat maininnat:

- ”rasvapitoisuus alle...”,
- ”sidekudos: liha–proteiinisuhde alle...”.

3. Jäsenvaltiot voivat sallia sellaisen jauhelihan, joka ei täytä tässä osassa olevan 1 kohdan mukaisia koostumusvaatimuksia, saattamisen kansallisille markkinoilleen, jos jauheliha varustetaan kansallisella merkinnällä, joka ei ole sekoitettavissa asetuksen (EY) N:o 853/2004 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin merkintöihin.

LIITE VI

AINESOSIEN ILMOITTAMINEN JA MERKITSEMINEN

A OSA – ERITYISET SÄÄNNÖKSET AINESOSIEN ILMOITTAMISESTA PAINON MUKAAN ALENEVASSA JÄRJESTYKSESSÄ

Ainesosien ryhmä	Painon mukaista ilmoittamista koskevat säännökset
1. Lisätty vesi ja haihtuvat ainesosat	Ilmoitetaan niiden valmiissa tuotteessa olevien paino-osuuksien mukaisessa järjestyksessä. Elintarvikkeeseen ainesosana lisätyn veden määrä määritetään vähentämällä valmiin tuotteen kokonaismäärästä muiden käytettyjen ainesosien kokonaismäärä. Veden määrää ei tarvitse ottaa huomioon, jos se ei valmiissa tuotteessa ylitä 5 painoprosenttia.
2. Tiivisteinä tai kuivattuina lisätyt ainesosat, jotka ennastetaan valmistuksen yhteydessä	Voidaan ilmoittaa niiden tiivistämistä tai kuivausta edeltäneen painon mukaisessa järjestyksessä.
3. Tiivisteinä tai kuivattuina lisätyt ainesosat, jotka on tarkoitus ennastaa vettä lisäämällä	Voidaan ilmoittaa niiden ennastetussa tuotteessa olevien osuuksien mukaisessa järjestyksessä, jos ainesosaluetteluun liitetään jokin asiaankuuluva ilmaisu, kuten ”ennastetun tuotteen ainesosat” tai ”käyttövalmiin tuotteen ainesosat”.
4. Sekoituksena elintarvikkeen ainesosana käytetyt hedelmät, vihannekset tai sienet, joista minkään osuus ei ole painona laskettuna muita merkittävämpi ja joita voidaan sekoittaa vaihtelevassa määrin	Voidaan merkitä ainesosaluetteluun yhteisnimikkeellä ”hedelmiä”, ”vihanneksia” tai ”sieniä”, jota seuraa ilmaisu ”vaihtelevina osuuksina”, joita välittömästi seuraa käytettyjen hedelmä-, vihannes- tai sienilajien luettelo. Tässä tapauksessa sekoitus on mainittava ainesosaluettelossa 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti elintarvikkeessa olevien hedelmä-, vihannes- tai sienilajien kokonaispainon perusteella.
5. Mauste- ja yrttisekoitukset, joissa minkään mausteen tai yrtin paino-osuus ei ole selvästi hallitseva	Voidaan ilmoittaa muussakin järjestyksessä, jos ainesosaluetteluun liitetään jokin asiaankuuluva ilmaisu kuten ”vaihtelevassa suhteessa”.
6. Ainesosat, joiden osuus on alle 2 prosenttia valmiista tuotteesta	Voidaan luetella eri järjestyksessä muiden ainesosien jälkeen.

Ainesosien ryhmä	Painon mukaista ilmoittamista koskevat säännökset
7. Ainesosat, jotka ovat samankaltaisia tai keskenään vaihtoehtoisia ja joita voidaan todennäköisesti käyttää elintarvikkeen valmistuksessa muuttamatta elintarvikkeen koostumusta, luonnetta tai oletettua arvoa ja jos niiden osuus on alle 2 prosenttia valmiista tuotteesta	Voidaan merkitä ainesosaluetteloon käyttämällä ilmaisua ”sisältää ... ja/tai ...”, jos lopullinen tuote sisältää ainakin yhtä enintään kahdesta ainesosasta. Tätä määräystä ei sovelleta elintarvikelisiä aineisiin eikä tässä liitteessä olevassa C osassa lueteltuihin ainesosiin.

B OSA – TIETTYJEN AINESOSIEN ILMOITTAMINEN RYHMÄNIMELLÄ YKSILÖLLISEN NIMEN ASEMESTA

Ainesosat, jotka kuuluvat johonkin jäljempänä mainittuun elintarvikkeiden ryhmään ja jotka ovat jonkin toisen elintarvikkeen osa, saadaan ilmoittaa käyttäen ainoastaan kyseistä ryhmänimeä.

Elintarvikeryhmän määritelmä	Kuvaus
1. Puhdistetut öljyt, ei kuitenkaan oliiviöljy	<p>”Öljy”, täydennettynä</p> <ul style="list-style-type: none"> – tarpeen mukaan joko etuliitteellä ”kasvi” tai ”eläin”; taikka – viittauksella öljyn erityiseen kasvi- tai eläinalkuperään. <p>Jos öljy on kovetettu, öljyn nimeen on liitettävä maininta ”kovetettu” paitsi jos tyydyttyneiden ja transrasvojen määrä sisältyy ravintoarvoilmoitukseen.</p>

Elintarvikeryhmän määritelmä	Kuvaus
2. Puhdistetut rasvat	<p>”Rasva” täydennettynä</p> <ul style="list-style-type: none"> – tarpeen mukaan joko etuliitteellä ”kasvi” tai ”eläin”; taikka – viittauksella rasvan erityiseen kasvi- tai eläinalkuperään. <p>Jos rasva on kovetettu, rasvan nimeen on liitettävä maininta ”kovetettu” paitsi jos tyydyttyneiden ja transrasvojen määrä sisältyy ravintoarvoilmoitukseen.</p>
3. Jauhoseokset, kahdesta tai useammasta viljalajista saadut	”Jauho”, täydennettynä luettelolla seokseen käytetyistä viljoista painon mukaan alenevassa järjestyksessä
4. Tärkkelykset ja fysikaalisesti tai entsyymaattisesti muunnetut tärkkelykset	”Tärkkelys”
5. Kaikki kalalajit toisen elintarvikkeen ainesosana, jos elintarvikkeen nimessä tai elintarviketta esille pantaessa ei viitata tiettyyn kalalajiin	”Kala”
6. Kaikki juustolaadut tai niiden seokset toisen elintarvikkeen ainesosana, jos elintarvikkeen nimessä tai elintarviketta esille pantaessa ei viitata tiettyyn juustolaatuun	”Juusto”
7. Kaikki mausteet, joiden osuus elintarvikkeessa on enintään 2 painoprosenttia	”Mauste(et)” tai ”mausteseos”
8. Kaikki yrtit ja yrttien osat, joiden osuus elintarvikkeessa on enintään 2 painoprosenttia	”Yrtti (yrtit)” tai ”yrttiseos”
9. Kaikki purukumin perusmassan valmistuksessa käytetyt ”kumi”-valmisteet	”Perusmassa”
10. Kaikki paistetut, hienonnetut viljavalmisteet	”Korppujauho”

Elintarvikeryhmän määritelmä	Kuvaus												
11. Kaikki sakkaroosiryhmät	”Sokeri”												
12. Vedetön dekstroosi ja dekstroosimonohydraatti	”Dekstroosi”												
13. Glukoosisiirappi ja kuivattu glukoosisiirappi	”Glukoosisiirappi”												
14. Kaikki maitoproteiinit (kaseiinit, kaseinaatit ja heraproteiinit) ja niiden sekoitukset	”Maitoproteiinit”												
15. Puristettu, expeller tai puhdistettu kaakaovoi	”Kaakaovoi”												
16. Kaikki viinityypit sellaisena kuin ne määritellään neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1493/1999	”Viini”												
<p>17. Nisäkäs- ja lintulajien luustolihakset³⁶, jotka on tunnustettu ihmisravinnoksi soveltuviksi, sekä niihin luonnostaan sisältyvät tai liittyvät kudokset, joissa rasvan ja sidekudosten kokonaispitoisuudet eivät saa ylittää jäljempänä esitettyjä arvoja silloin kun liha on jonkin toisen elintarvikkeen ainesosa. Tämän määritelmän ulkopuolelle jäävät ne tuotteet, jotka kuuluvat ”mekaanisesti erotetulle lihalle” vahvistetun määritelmän piiriin.</p> <p>Rasvan ja sidekudosten enimmäismäärät ainesosille, joista käytetään nimitystä ”... liha”</p> <table border="1" data-bbox="183 1187 925 1668"> <thead> <tr> <th data-bbox="183 1187 574 1332"><i>Laji</i></th> <th data-bbox="574 1187 750 1332"><i>Rasvaa (%)</i></th> <th data-bbox="750 1187 925 1332"><i>Sidekudoksia³⁸ (%)</i></th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td data-bbox="183 1332 574 1556">Nisäkkäät (kaniineja ja sikoja lukuun ottamatta) ja lajisekoitukset, joissa nisäkkäiden osuus on vallitseva</td> <td data-bbox="574 1332 750 1556">25</td> <td data-bbox="750 1332 925 1556">25</td> </tr> <tr> <td data-bbox="183 1556 574 1624">Siat</td> <td data-bbox="574 1556 750 1624">30</td> <td data-bbox="750 1556 925 1624">25</td> </tr> <tr> <td data-bbox="183 1624 574 1680">Linnut ja kaniinit</td> <td data-bbox="574 1624 750 1680">15</td> <td data-bbox="750 1624 925 1680">10</td> </tr> </tbody> </table>	<i>Laji</i>	<i>Rasvaa (%)</i>	<i>Sidekudoksia³⁸ (%)</i>	Nisäkkäät (kaniineja ja sikoja lukuun ottamatta) ja lajisekoitukset, joissa nisäkkäiden osuus on vallitseva	25	25	Siat	30	25	Linnut ja kaniinit	15	10	<p>”... liha” sekä eläinlaji (eläinlajit)³⁷, josta (joista) liha on peräisin</p>
<i>Laji</i>	<i>Rasvaa (%)</i>	<i>Sidekudoksia³⁸ (%)</i>											
Nisäkkäät (kaniineja ja sikoja lukuun ottamatta) ja lajisekoitukset, joissa nisäkkäiden osuus on vallitseva	25	25											
Siat	30	25											
Linnut ja kaniinit	15	10											

³⁶ Pallea ja puremalihakset kuuluvat luustolihaksiin, kun taas sydän, kieli, pään lihakset (muut kuin puremalihakset), etupolven, kinnernivelen ja hännän lihakset eivät sisälly niihin.

³⁷ Englanninkielisissä merkinnöissä tämä nimitys voidaan korvata kyseisestä eläinlajista käytetyllä ainesosan yleisnimityksellä.

³⁸ Sidekudosten pitoisuus lasketaan vertaamalla kollageenipitoisuutta lihaproteiinipitoisuuteen. Kollageenipitoisuus tarkoittaa hydroksiproliinipitoisuutta kerrottuna kahdeksalla.

Elintarvikeryhmän määritelmä	Kuvaus
<p>Kun nämä rasvan ja/tai sidekudosten enimmäismäärät ylittyvät ja kun kaikki muut ”lihan” määritelmän edellytykset täyttyvät, lihapitoisuutta on tarkistettava vastaavasti alaspäin ja ainesosaluettelossa on nimityksen ”... liha” lisäksi mainittava rasvan ja/tai sidekudosten esiintyminen.</p>	
<p>18. Kaikki tuotteet, jotka kuuluvat ”mekaanisesti erotetulle lihalle” vahvistetun määritelmän piiriin.</p>	<p>”mekaanisesti erotettu liha” sekä eläinlaji (eläinlajit)⁽³⁾, josta (joista) liha on peräisin</p>

C OSA – TIETTYJEN AINESOSIEN ILMOITTAMINEN RYHMÄNIMELLÄ JA SIIHEN LIITETYLLÄ YKSILÖLLISELLÄ NIMELLÄ TAI EY-NUMEROLLA

Muut kuin 21 artiklan b alakohdassa eriteltyt elintarvikelisäaineet ja -entsyymit, jotka kuuluvat johonkin tässä osassa mainittuun ryhmään, on ilmoitettava kyseisellä ryhmänimellä ja siihen liitetyllä yksilöllisellä nimellä tai tarvittaessa EY-numerolla. Jos ainesosa kuuluu useampaan ryhmään, on ilmoitettava se ryhmä, joka vastaa ainesosan ensisijaista tehtävää kyseisen elintarvikkeen osalta. Nimitystä ”muunnettu tärkkelys” on kuitenkin aina täydennettävä viittauksella sen erityiseen kasviaalkuperään, jos tämä ainesosa voi sisältää gluteenia.

Hapot
Happamuuden säätöaineet
Paakkuuntumisen
estoaineet
Vaahdonestoaineet
Hapettumisen estoaineet
Homogenisointiaineet
Elintarvikevärit
Emulgointiaineet
Emulgointisuolat³⁹

Kiinteyttämisaineet
Arominvahventeet
Jauhonparannusaineet
Hyytelöimisaineet
Pintakäsittelyaineet
Kosteudenpidätysaineet
Muunnetut tärkkelykset⁴⁰

Säilöntäaineet
Kantajakaasut
Nostatusaineet
Stabilointiaineet
Makeutusaineet
Sakeuttamisaineet

³⁹ Vain sulatejuustoihin ja -juustovalmisteisiin.

⁴⁰ Yksilöllisen nimen tai EY-numeron ilmoittaminen ei ole pakollista.

D OSA – AROMIEN MERKITSEMINEN AINESOSALUETTELOON

1. Aromit on merkittävä joko sanalla ”aromi(t)” tai aromin tarkemmalla nimellä tai sen kuvauksella.
2. Elintarvikkeen tuotannossa tai valmistuksessa aromina käytetty kiniini ja/tai kofeiini on merkittävä ainesosaluetteloon omalla nimellään välittömästi sanan ”aromi(t)” jälkeen.
3. Sanaa ”luontainen” tai muuta asiallisesti samaa tarkoittavaa sanaa voidaan käyttää ainoastaan aromeista, joissa aromiaines sisältää yksinomaan niitä aromiaineita, jotka määritellään direktiivin 88/388/ETY 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan i alakohdassa ja/tai niitä aromivalmisteita, jotka määritellään kyseisen direktiivin 1 artiklan 2 kohdan c alakohdassa.
4. Jos aromin nimi sisältää viittauksen kasvi- tai eläintuotteeseen tai näistä olevaan alkuperään, sanaa ”luontainen” tai muuta asiallisesti samaa tarkoittavaa sanaa ei voida käyttää, ellei aromiainesta ole erotettu soveltuvin fysikaalisin menetelmin, entsyymaattisin tai mikrobiologisin menetelmin tai perinteisin ruoanvalmistusmenetelmin yksinomaan tai lähes yksinomaan siitä elintarvikkeesta tai aromilähteestä, johon viitataan.

E OSA – KOOSTETTUIJEN AINESOSIEN ILMOITTAMINEN

1. Koostettu ainesosa saadaan ilmoittaa lakisääteisellä tai käyttöön vakiintuneella nimityksellään kokonaispainon edellyttämällä paikalla ainesosaluettelossa siten, että ainesosaa välittömästi seuraa luettelo sen ainesosista.
2. Koostettujen ainesosien ainesosaluettelo ei ole pakollinen:
 - a) jos koostetun ainesosan koostumus on määritelty voimassa olevassa yhteisön lainsäädännössä ja jos koostetun ainesosan osuus on alle 2 prosenttia valmiista tuotteesta; tätä säännöstä ei kuitenkaan sovelleta elintarvikelisiä aineisiin, jollei 21 artiklan a–d alakohdasta muuta johdu; tai
 - b) koostettujen ainesosien osalta, jotka koostuvat mauste- ja/tai yrttisekoituksista, jos osuus on pienempi kuin 2 prosenttia lopullisesta tuotteesta, lukuun ottamatta elintarvikelisiä aineita, jollei 21 artiklan a–d alakohdasta muuta johdu; tai
 - c) jos koostettu ainesosa on elintarvike, jonka osalta ei yhteisön lainsäädännössä vaadita ainesosaluetteloita.

LIITE VII

AINESOSIEN MÄÄRÄN ILMOITTAMINEN

1. Määrän ilmoittaminen ei ole pakollista,
 - a) jos kyseessä on ainesosa tai ainesosien ryhmä,
 - i) jonka valutettu nettopaino ilmoitetaan liitteessä VIII olevan 5 kohdan mukaisesti; tai
 - ii) jonka määrä on jo ilmoitettu pakollisissa merkinnöissä yhteisön säännösten mukaisesti; tai
 - iii) jota käytetään pieninä määrinä aromina; tai
 - iv) joka on elintarvikkeen nimessä mutta joka ei vaikuta kuluttajan valintaan siinä jäsenvaltiossa, jossa tuotetta pidetään kaupan, koska sen määrän vaihtelu ei ole olennainen elintarvikkeen määrittämiseksi tai sen erottamiseksi samanlaisista elintarvikkeista; tai
 - b) jos erityisissä yhteisön säännöksissä määritellään tarkasti ainesosan tai ainesosien ryhmän määrä ilman, että siitä on ilmoitettava merkinnöissä; tai
 - c) jos on kyse liitteessä VI olevan A osan 4 ja 5 kohdassa tarkoitetuista tapauksista.
2. Edellä olevan 23 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa ei sovelleta
 - a) sellaisiin ainesosiin tai ainesosien ryhmiin, joita koskee maininta ”sisältää makeutusainetta/-aineita” tai maininta ”sisältää sokeria/sokereita ja makeutusainetta/-aineita”, jos kyseinen maininta ilmoitetaan elintarvikkeen nimen yhteydessä liitteen III mukaisesti; tai
 - b) lisättyihin vitamiineihin ja kivennäisaineisiin, jos kyseinen aine ilmoitetaan ravintoarvoilmoituksessa.
3. Ainesosan tai ainesosien ryhmän määrä
 - a) on ilmoitettava prosentteina, ja ilmoitetun määrän on vastattava ainesosan tai ainesosien määrää sen/niiden käytön hetkellä; sekä
 - b) on oltava nähtävissä joko elintarvikkeen nimessä tai aivan sitä lähellä taikka ainesosaluettelossa sen ainesosan tai ainesosien ryhmän yhteydessä, johon kyseinen merkintä liittyy.

4. Edellä olevasta 3 kohdasta poiketen

- a) jos elintarvikkeista on poistettu vettä lämpö- tai muulla käsittelyllä, määrä on ilmoitettava prosentteina ja sen on vastattava käytetyn ainesosan tai käytettyjen ainesosien määrää valmiissa tuotteessa, paitsi jos kyseinen määrä tai merkinnöissä ilmoitettu kaikkien ainesosien kokonaismäärä ylittää 100 prosenttia, jolloin prosenttimäärän sijasta ilmoitetaan se ainesosan tai ainesosien painomäärä, joka on käytetty 100 grammaan valmista tuotetta;
- b) haihtuvien ainesosien määrä on ilmoitettava niiden valmiissa tuotteessa olevien paino-osuuksien perusteella;
- c) tiivisteinä tai kuivattuina lisättyjen, valmistuksen yhteydessä ennastettujen ainesosien määrä voidaan ilmoittaa niiden tiivistämistä tai kuivausta edeltäneen paino-osuuden perusteella;
- d) jos tiivistetty tai kuivattu elintarvike on tarkoitus ennastaa vettä lisäämällä, ainesosien määrä voidaan ilmoittaa niiden ennastetussa tuotteessa olevien paino-osuuksien perusteella.

LIITE VIII

SISÄLLYKSEN MÄÄRÄN ILMOITTAMINEN

1. Sisällyksen määrän ilmoittaminen ei ole pakollista sellaisten elintarvikkeiden osalta,
 - a) joiden tilavuus tai paino pienenee olennaisesti ja jotka myydään kappaleittain tai punnitaan ostajan läsnäollessa; tai
 - b) joiden sisällyksen määrä on vähemmän kuin 5 g tai 5 ml; tämä säännös ei kuitenkaan koske mausteita eikä yrtejä.
2. Jos yhteisön säännökset, tai jos niitä ei ole, kansalliset säännökset edellyttävät tietynlaista sisällyksen määrää ilmoitettavaksi (esimerkiksi sisällyksen ohjeellinen määrä, sisällyksen vähimmäismäärä, sisällyksen määrä keskimäärin), tarkoitetaan tällä määrällä tässä asetuksessa sisällyksen määrää.
3. Jos ryhmäpakkaus sisältää kaksi tai useamman saman määrän samaa tuotetta sisältävää yksikköpakkausta, sisällyksen määrä on merkittävä ilmoittamalla yksikköpakkausten sisällyksen määrä sekä yksikköpakkausten lukumäärä. Kyseisten tietojen ilmoittaminen ei ole kuitenkaan pakollista, jos yksikköpakkausten lukumäärä voidaan ryhmäpakkausta avaamatta selvästi nähdä ja helposti laskea ja jos samalla vähintään yhden yksikköpakkausten sisällyksen määrää koskeva merkintä on selvästi näkyvissä.
4. Jos ryhmäpakkaus sisältää kaksi tai useampia yksikköpakkauksia, joita ei katsota myyntiyksiköiksi, on sisällyksen määrä ilmoitettava merkitsemällä sisällyksen kokonaismäärä sekä yksikköpakkausten lukumäärä.
5. Jos kiinteää elintarviketta pidetään kaupan astiassa olevassa liemessä, on ilmoitettava myös elintarvikkeen valutettu nettopaino.

Tässä kohdassa ”liemellä” tarkoitetaan jäljempänä mainittuja tuotteita sellaisenaan, mahdollisesti seoksina sekä myös jäädytettyinä tai pakastettuina, jos liuos on valmisteessa pelkästään välttämättömien perusainesten apuaineena, jolla ei ole ratkaisevaa merkitystä kuluttajan valinnan kannalta: vesi, suolojen vesiliuokset, suolavesi, elintarvikehappojen vesiliuokset, etikka, sokereiden vesiliuokset, muiden makeutusaineiden vesiliuokset, hedelmä- ja vihannesmehut, kun kyse on hedelmistä ja vihanneksista.

LIITE IX

VÄHIMMÄISSÄILYVYYSAIKA

1. Vähimmäissäilyvyysaika on ilmoitettava seuraavasti:

- a) Ajankohtaa ennen on oltava joko ilmaisu
- ”parasta ennen ...”, kun ajankohta ilmoitetaan päivän tarkkuudella; tai ilmaisu
 - ”parasta ennen... loppua”, kun ajankohta ilmoitetaan jollakin muulla tavalla.

b) Edellä a alakohdassa tarkoitettuihin ilmaisiin on liitettävä

- joko ajankohta sellaisenaan; tai
- viittaus siihen, mihin ajankohta on päällyksessä merkitty.

Edellä tarkoitettuihin tietoihin on tarvittaessa liitettävä säilytysohje, jota noudattamalla tuote säilyy ilmoitetun ajan.

c) Ajankohdan on sisällettävä päivä, kuukausi ja vuosi selväkielisinä tässä nimenomaisessa järjestyksessä.

Kuitenkin, jos elintarvikkeen

- säilyvyysaika on enintään kolme kuukautta, on päivän ja kuukauden ilmoittaminen riittävä;
- säilyvyysaika on pidempi kuin kolme kuukautta mutta enintään 18 kuukautta, on kuukauden ja vuoden ilmoittaminen riittävä;
- säilyvyysaika on pidempi kuin 18 kuukautta, on vuoden ilmoittaminen riittävä.

d) Jollei muunlaiseen päivämäärän merkitsemiseen velvoittavista yhteisön säännöksistä muuta johdu, seuraavien elintarvikkeiden osalta vähimmäissäilyvyysajan ilmoittaminen ei ole pakollista:

- tuoreet hedelmät ja vihannekset, mukaan lukien peruna, jota ei ole kuorittu, paloitettu tai muutoin vastaavalla tavalla käsitelty; tätä poikkeusta ei sovelleta itäviin siemeniin eikä vastaaviin tuotteisiin kuten palkokasvien ituihin;
- viinit, liköörit, kuohuviinit, maustetut viinit ja vastaavat tuotteet, jotka on valmistettu muista hedelmistä kuin viinirypäleistä, sekä CN-koodeihin 2206 00 91, 2206 00 93 ja 2206 00 99 kuuluvat viinirypäleistä tai käymättömästä rypälemehusta valmistetut juomat;
- juomat, jotka sisältävät alkoholia vähintään 10 tilavuusprosenttia;

- suurtalouksiin tarkoitetut virvoitusjuomat, hedelmämehut, hedelmänektarit ja yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältävät alkoholijuomat erillisissä astioissa, joiden tilavuus on suurempi kuin viisi litraa;
- leipomo- ja konditoriatuotteet, jotka tavanomaisesti nautitaan 24 tunnin kuluessa valmistuksesta;
- etikka;
- keittosuola;
- kiinteä sokeri;
- makeiset, jotka sisältävät melkein yksinomaan maustettuja ja/tai värjättyjä sokereita;
- purukumit ja vastaavat puruvalmisteet;
- jäätelön annospakkaukset.

2. Viimeinen käyttöajankohta on ilmoitettava seuraavasti:

- a) Sen edessä on oltava sanat ”viimeinen käyttöajankohta ...”;
- b) Edellä a alakohdassa olevien sanojen jälkeen on esitettävä:
 - joko ajankohta sellaisenaan; tai
 - viittaus siihen, mihin ajankohta on päällyksessä merkitty.

Kyseisten tietojen yhteydessä on esitettävä noudatettavat säilytysohjeet.

- c) Päivämäärässä on selvästi ja seuraavassa järjestyksessä oltava päivä, kuukausi ja mahdollisesti vuosi.

LIITE X

ALKOHOLIPITOISUUS

Yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia sisältävien juomien todellinen alkoholipitoisuus on ilmoitettava enintään yhden desimaalin tarkkuudella. Luvun jälkeen on oltava ilmaisu ”til-%” ja sen edellä voi olla sana ”alkoholi” tai lyhennys ”alk.”.

Alkoholipitoisuus on määritettävä 20 °C:ssa.

Alkoholipitoisuuden ilmoittamisessa tilavuusprosentteina sallitaan jäljempänä olevassa taulukossa luetellut positiiviset ja negatiiviset poikkeamat, jotka on ilmaistava absoluuttiarvoina. Poikkeamia sovelletaan rajoittamatta niiden sallittujen poikkeamien soveltamista, jotka johtuvat alkoholipitoisuuden määrittämisessä käytetystä analyysimenetelmästä.

Juoman kuvaus	Positiivinen tai negatiivinen poikkeama
1. Oluet, joiden alkoholipitoisuus on enintään 5,5 til-%; juomat, jotka on luokiteltu yhteisen tullitariffin alaotsikon 22.07 B II alla ja jotka on valmistettu rypäleistä	0,5 til-%
2. Oluet, joiden alkoholipitoisuus on enemmän kuin 5,5 til-%; juomat, jotka on luokiteltu yhteisen tullitariffin alaotsikon 22.07 B I alla ja jotka on valmistettu rypäleistä; siiderit, päärynästä valmistetut alkoholijuomat, hedelmäviinit ja muut vastaavanlaiset alkoholijuomat, jotka on valmistettu muista hedelmistä kuin rypäleistä ja jotka voivat olla joko puolihelmeileviä tai helmeileviä; hunajasta käymisen avulla valmistetut juomat	1 til-%
3. Maseoituja hedelmiä tai kasvien osia sisältävät juomat	1,5 til-%
4. Muut juomat, jotka sisältävät yli 1,2 tilavuusprosenttia alkoholia	0,3 til-%

LIITE XI

SAANNIN VERTAILUARVOT

A OSA — VITAMIINIEN JA KIVENNÄISAINEDIEN SAANNIN VERTAILUARVOT (AIKUISET)

1. Vitamiinit ja kivennäisaineet, jotka voidaan ilmoittaa, ja niiden suositeltavat päiväannokset (RDAt)

A-vitamiini (µg)	800	B12-vitamiini (µg)	1
D-vitamiini (µg)	5	Biotiini (mg)	0,15
E-vitamiini (mg)	10	Pantoteenihappo (mg)	6
C-vitamiini (mg)	60	Kalsium (mg)	800
Tiamiini (mg)	1,4	Fosfori (mg)	800
Riboflaviini (mg)	1,6	Rauta (mg)	14
Niasiini (mg)	18	Magnesium (mg)	300
B6-vitamiini (mg)	2	Sinkki (mg)	15
Folasiini (µg)	200	Jodi (µg)	150

2. Merkitsevät vitamiini- ja kivennäisainemäärät

Päätettäessä siitä, mikä on merkitsevä määrä, tulisi yleensä ottaa huomioon 15 prosenttia 1 kohdassa määritellystä suositeltavasta annoksesta, joka saadaan 100 grammasta tai 100 millilitrasta tai pakkauksesta, jos pakkaus sisältää vain yhden annoksen.

B OSA — ENERGIAN JA VALITTUJEN, MUIDEN RAVINTOAINEIDEN KUIN VITAMIINIEN JA KIVENNÄISAINEIDEN SAANNIN VERTAILUARVOT (AIKUISET)

Energia tai ravintoaine	Saannin vertailuarvo
Energia	8400 kJ (2000 kcal)
Rasvan kokonaismäärä	70 g
Tyydyttyneet rasvahapot	20 g
Hiilihydraatti	230 g
Sokerit	90 g
Suola	6 g

LIITE XII

MUUNTOKERTOIMET

ENERGIASISÄLLÖN LASKENTAAN KÄYTETTÄVÄT MUUNTOKERTOIMET

Ilmoitettava energiasisältö on laskettava käyttämällä seuraavia muuntokertoimia:

— hiilihydraatti (lukuun ottamatta polyoleja)	4 kcal/g —17 kJ/g
— polyolit	2,4 kcal/g —10 kJ/g
— proteiini	4 kcal/g —17 kJ/g
— rasva	9 kcal/g —37 kJ/g
— salatriimit	6 kcal/g — 25 kJ/g
— alkoholi (etanoli)	7 kcal/g —29 kJ/g
— orgaaninen happo	3 kcal/g — 13 kJ/g

LIITE XIII

TIETOJEN ILMAISU JA ESITTÄMINEN RAVINTOARVOILMOITUKSESSA

A OSA – TIETOJEN ILMAISUMUOTO RAVINTOARVOILMOITUKSESSA

Ravintoarvoilmoituksessa käytettävät yksiköt ovat seuraavat:

— energia	kJ ja kcal
— rasva	gramma (g)
— hiilihydraatti	
— ravintokuitu	
— proteiini	
— suola	
— vitamiinit ja kivennäisaineet	liitteessä XI olevan A osan 1 kohdassa annettuina yksikköinä
— muut aineet	kyseisten yksittäisten aineiden kannalta tarkoituksenmukaisina yksikköinä

B OSA – HIILIHYDRAATIN JA RASVAN OSIEN ESITTÄMISJÄRJESTYS RAVINTOARVOILMOITUKSESSA

1. Jos polyolit ja/tai tärkkelys ilmoitetaan, ne on ilmoitettava seuraavassa järjestyksessä:

hiilihydraatteja	g
joista:	
— sokereita	g
— polyoleja	g
— tärkkelystä	g

2. Jos rasvahappojen määrä ja/tai tyyppi ilmoitetaan, ne on ilmoitettava seuraavassa järjestyksessä:

rasvaa	g
josta:	
— tyydyttynyttä	g
— transrasvoja	g
— monotyydyttymätöntä	g
— polytyydyttymätöntä	g

**C OSA – ENERGIAN JA RAVINTOAINEIDEN ESITTÄMISJÄRJESTYS
RAVINTOARVOILMOITUKSESSA**

Energiaa ja ravintoaineita koskevien tietojen esittämisjärjestys on tapauksen mukaan seuraava:

energia	kJ ja kcal
rasvaa	g
josta	
— tyydyttynyttä	g
— transrasvoja	g
— monotyydyttymätöntä	g
— polytyydyttymätöntä	g
hiilihydraatteja	g
joista	
— sokereita	g
— polyoleja	g
— tärkkelystä	g
ravintokuitu	g
proteiini	g
suola	g
vitamiinit ja kivennäisaineet	liitteessä XI olevan A osan 1 kohdassa annettuina yksikköinä

SÄÄDÖKSEEN LIITTYVÄ RAHOITUSSELVITYS

1. EHDOTUKSEN NIMI:

Ehdotus: Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

2. LUOKITTELU TOIMINTOPERUSTEISESSA JOHTAMIS- JA BUDJETOINTIJÄRJESTELMÄSSÄ

Toimintalohko(t) sekä toiminto/toiminnot: Terveys- ja kuluttaja-asiat – Elintarvikkeiden turvallisuus, eläinten terveys, eläinten hyvinvointi ja kasvien terveys

3. BUDJETTIKOHTA/-KOHDAT

3.1. Budjettikohdat (toimintamäärärahat sekä niihin liittyvät teknisen ja hallinnollisen avun määrärahat (entiset BA-budjettikohdat)) ja budjettinimikkeet:

Ei rahoitusvaikutuksia.

3.2. Toiminnan ja sen rahoitusvaikutusten kesto:

Rajoittamaton

3.3. Budjettitiedot:

Budjetti-kohta	Menolaji	Uusi	EFTA osallistuu	Ehdokasmaat osallistuvat	Rahoitusnäkymien otsake

4. YHTEENVETO RESURSSISTA

4.1. Taloudelliset resurssit

4.1.1. Yhteenveto maksusitoumusmäärärahoista (MSM) ja maksumäärärahoista (MM)

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Menolaji	Kohdan nro		Vuosi n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 ja myö h.	Yht.
----------	------------	--	---------	-------	-------	-------	-------	-----------------	------

Toimintamenot⁴¹

Maksusitoumusmäärärahat (MSM)	8.1.	a							
Maksumäärärahat (MM)		b							

Viitemäärään sisältyvät hallintomenot⁴²

Tekninen ja hallinnollinen apu (EI-JM)	8.2.4.	c							
--	--------	---	--	--	--	--	--	--	--

VIITEMÄÄRÄ YHTEENSÄ

Maksusitoumusmäärärahat		a+c							
Maksumäärärahat		b+c							

Hallintomenot, jotka eivät sisälly viitemäärään⁴³

Henkilöstömenot ja niihin liittyvät menot (EI-JM)	8.2.5.	d							
Viitemäärään sisällyttömät hallintomenot lukuun ottamatta henkilöstömenoja ja niihin liittyviä menoja (EI-JM)	8.2.6.	e							

⁴¹ Menot, jotka eivät kuulu kyseisen osaston xx lukuun xx 01.

⁴² Menot, jotka otetaan osaston xx momentille xx 01 04.

⁴³ Menot, jotka otetaan lukuun xx 01 muille momenteille kuin xx 01 04 tai xx 01 05.

Toimenpiteen alustavat rahoituskustannukset yhteensä

MSM YHTEENSÄ henkilöstökustannukset mukaan luettuina	a+c +d +e								
MM YHTEENSÄ henkilöstökustannukset mukaan luettuina	b+c +d +e								

Tiedot yhteisrahoituksesta

Jos ehdotukseen liittyy jäsenvaltioilta tai muilta tahoilta (jotka on ilmoitettava) saatavaa osarahoitusta, seuraavassa taulukossa ilmoitetaan kyseisen osarahoituksen arvioitu määrä (rivejä voidaan lisätä, jos rahoitusta saadaan useilta tahoilta):

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Rahoitukseen osallistuva taho		Vuo si n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 ja myö h. vuod et	Yht.
.....	f							
MSM YHTEENSÄ yhteisrahoitus mukaan luettuna	a+c +d +e +f							

4.1.2. Yhteensopivuus rahoitussuunnitelman kanssa

- Ehdotus on nykyisen rahoitussuunnitelman mukainen.
- Ehdotus edellyttää kyseeseen tulevan rahoitusnäkymien otsakkeen rahoitussuunnitelman muuttamista.
- Ehdotus voi edellyttää toimielinten sopimuksen⁴⁴ määräysten soveltamista (ts. joustovälineen käyttöä tai rahoitusnäkymien tarkistamista).

⁴⁴ Katso toimielinten sopimuksen 19 ja 24 kohta.

4.1.3. Vaikutukset tuloihin

X Ehdotuksella ei ole vaikutuksia tuloihin.

Ehdotuksella on seuraavat vaikutukset tuloihin:

milj. euroa (yhden desimaalin tarkkuudella)

Budjettikohta	Tulot	Ennen toteutusta [vuosi n-1]	Toteutuksen jälkeen					
			[Vuosi n]	[n+1]	[n+2]	[n+3]	[n+4]	[n+5] ⁴⁵
	a) Absoluuttiset tulot							
	b) Tulojen muutokset	Δ						

4.2. Henkilöresurssit kokoaikaiseksi muutettuna (sisältää virkamiehet sekä väliaikaisen ja ulkopuolisen henkilöstön) – katso erittely kohdassa 8.2.1

Vuositarve	Vuosi n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 ja myöh. vuodet
Henkilöstön määrä yhteensä						

5. OMINAISPIIRTEET JA TAVOITTEET

Yksityiskohtainen selvitys ehdotuksen taustasta sisältyy perusteluosaan. Rahoitus selvityksen tässä osassa esitetään vain seuraavat lisätiedot:

5.1. Tarve, johon ehdotuksella vastataan lyhyellä tai pitkällä aikavälillä

Ehdotetulla asetuksella, jonka aiheena on elintarvikkeita koskevien tietojen antaminen kuluttajille, laaditaan uudelleen ja ajantasaistetaan nykyiset elintarvikkeiden merkintöjä yleisesti koskevat säännöt. Sillä luodaan joustava alhaalta ylöspäin -lähestymistapaa noudattava mekanismi, joka antaa sidosryhmille mahdollisuuden elintarvikkeiden merkintöjä koskevaan innovointiin ja mahdollistaa merkintäsääntöjen mukauttamisen erilaisiin ja jatkuvasti muuttuviin markkinoihin ja kuluttajien vaatimuksiin.

⁴⁵ Taulukkoon lisätään sarakkeita, jos toiminnan kesto ylittää kuusi vuotta.

Ravintoarvomerkintöjä koskevat säännöt laaditaan uudelleen yhdessä elintarvikkeiden merkintöjä koskevien yleisten säännösten kanssa. Ehdotetun asetuksen mukaan tulee pakolliseksi esittää ravintoarvomerkinnot elintarvikkeen etiketin pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä, minkä lisäksi uusi asetus mahdollistaa parhaiden käytänteiden kehittämisen ravintoarvotietojen esittämisen alalla.

Uusien sääntöjen soveltamiseen tarkoitettu siirtymäaika on pituudeltaan 3 vuotta.

5.2. Yhteisön osallistumisesta saatava lisäarvo, ehdotuksen johdonmukaisuus muiden rahoitusvälineiden kanssa sekä mahdolliset synergiaedut

5.3. Ehdotuksen tavoitteet ja odotetut tulokset sekä näihin liittyvät indikaattorit toimintoperusteisessa johtamismallissa

Lainsäädännön päätavoitteita ovat seuraavat:

- annetaan kuluttajille mahdollisuus tehdä tietoihin perustuvia, turvallisia, terveellisiä ja kestäväen kehityksen mukaisia valintoja
- annetaan kuluttajille asiaankuuluvia, hyödyllisiä ja oikeutetusti odotettuja tietoja
- varmistetaan sisämarkkinoiden häiriötön toiminta
- tuetaan kilpailumyönteisiä markkinoita.

Nämä tavoitteet huomioon ottaen tarkistuksessa tähdätään lähinnä seuraaviin erityistavoitteisiin:

- varmistetaan annettavien tietojen johdonmukaisuus ja selkeys
- suojellaan kuluttajien terveyttä ja käsitellään erityisiä kuluttajien tietovaatimuksia
- vältetään harhaanjohtavat merkinnät
- annetaan toimialalle mahdollisuus innovaatioihin, jotta se voi käyttää merkintöjä hyväksi tuotteidensa myynnin edistämiseksi.

Seuranta kattaa seuraavat indikaattorit: jäsenvaltioiden ilmoitukset kansallisista järjestelmistä, jotka liittyvät elintarvikkeita koskevien tietojen antamiseen kuluttajille.

5.4. Toteutustapa (alustava)

Mitä seuraavista menettelyistä⁴⁶ käytetään toiminnan toteuttamisessa?

- X Keskitetty hallinnointi
 - X komissio hallinnoi suoraan
 - hallinnointivastuu siirretään
 - toimeenpanovirastoille
 - varainhoitoasetuksen 185 artiklassa tarkoitetuille yhteisöjen perustamille elimille
 - kansallisille julkisoikeudellisille yhteisöille tai julkisen palvelun tehtäviä suorittaville yhteisöille
- Yhteistyössä toteutettava tai hajautettu hallinnointi
 - jäsenvaltioiden kanssa
 - kolmansien maiden kanssa
- Hallinnointi yhteistyössä kansainvälisten järjestöjen kanssa (tarkennettava)

Huomautukset:

6. SEURANTA JA ARVIOINTI

6.1. Seurantamenettely

Merkintöjä koskevan lainsäädännön yleinen seuranta sisältyy elintarvikkeiden ja rehujen virallista valvontaa käsittelevään asetukseen (EY) N:o 882/2004. Kyseisen asetuksen mukaan jäsenvaltioiden on pantava tehokkaasti täytäntöön elintarvikelainsäädännön vaatimukset. Komissio (elintarvike- ja eläinlääkintätoimisto) valvoo, että täytäntöönpano jäsenvaltioissa on asianmukaista.

Komissio ja jäsenvaltiot hoitaisivat seurannan käyttämällä esimerkiksi jäsenvaltioiden raportteja, kansalaisjärjestöjä sekä toimialan omavalvontaa.

⁴⁶ Jos käytetään useampaa kuin yhtä menettelyä, tämän kohdan huomautuksissa olisi annettava lisätietoja.

6.2. Arviointimenettely

6.2.1. Ennakkoarviointi

6.2.2. Väli-/jälkiarviointien perusteella toteutetut toimenpiteet (aikaisemmat kokemukset vastaavasta toiminnasta)

6.2.3. Tulevaa arviointia koskevat määräykset ja arviointien suorittamisvälit

Komission olisi suoritettava uutta lainsäädäntöä koskeva arviointi, kun säännösten täysimääräisestä soveltamisesta on kulunut 5–7 vuotta, ja arvioinnissa olisi tarkasteltava, vastaako uusi lainsäädäntö sidosryhmien tarpeita. Tällaisessa arvioinnissa olisi keskityttävä varsinkin kansallisten järjestelmien käyttöön ja tehokkuuteen, jotta voidaan kartoittaa, onko tarpeen antaa yhteisön sääntöjä näkökohdista, joita varten on otettu käyttöön kansallisia ei-sitovia järjestelmiä.

7. PETOSTENTORJUNTA

8. YKSITYISKOHTAINEN ERITTELY TARVITTAVISTA RESURSSISTA

8.1. Ehdotuksen tavoitteet ja niihin liittyvät rahoituskustannukset

Maksusitoumusmäärärahoina, milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

(Sarakeessa ilmoitetaan tavoitteet, toiminta ja tuotokset)	Tuotoksen tyyppi	Keskim. kustannukset	Vuosi n		Vuosi n + 1		Vuosi n + 2		Vuosi n + 3		Vuosi n + 4		Vuosi n + 5 ja myöh. vuodet		YHTEENSÄ	
			Tuotosten määrä	Kustannukset yht.	Tuotosten määrä	Kustannukset yht.	Tuotosten määrä	Kustannukset yht.	Tuotosten määrä	Kustannukset yht.	Tuotosten määrä	Kustannukset yht.	Tuotosten määrä	Kustannukset yht.	Tuotosten määrä	Kustannukset yht.
TOIMINTA-TAVOITE 1 ⁴⁷																
KUSTANNUKSET YHTEENSÄ																

⁴⁷ Kuten kuvattu kohdassa 5.3.

8.2. Hallintomenot

8.2.1. Henkilöstön määrä ja jakautuminen

Laji		Toiminnan hallinnointiin tarvittava nykyinen ja/tai uusi henkilöstö (toimien ja/tai virkojen määrä kokoaikaiseksi muutettuna)					
		Vuosi n	Vuosi n + 1	Vuosi n + 2	Vuosi n + 3	Vuosi n + 4	Vuosi n+5
Virkamiehet tai väliaikaiset toimihenkilöt ⁴⁸ (XX 01 01)	A*/AD	3,5	3,5	3,5	3,5	3,5	3,5
	B*, C*/AST	1/0.2	1/0.2	1/0.2	1/0.2	1/0.2	1/0.2
Momentilta XX 01 02 rahoitettava henkilöstö ⁴⁹							
Momenteilta XX 01 04/05 rahoitettava muu henkilöstö ⁵⁰							
YHTEENSÄ		4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7

8.2.2. Toimintaan liittyvien tehtävien kuvaus

Asetuksen täytäntöönpano eli ohjeiden antaminen ja täytäntöönpanotoimenpiteiden vahvistaminen, kansallisia toimenpiteitä koskevien ilmoitusten hallinnointi yhteistyössä elintarvikeketjua ja eläinten terveyttä käsittelevän pysyvän komitean kanssa. Komission on myös määrä helpottaa kansallisia järjestelmiä koskevien tietojen vaihtoa jäsenvaltioiden ja komission välillä ja asettaa yleisön käyttöön yksityiskohtaiset tiedot kansallisista järjestelmistä sekä seurata niiden kehittämistä ja soveltamista.

⁴⁸ Kyseisen henkilöstön kustannukset EIVÄT sisälly viitemäärään.

⁴⁹ Kyseisen henkilöstön kustannukset EIVÄT sisälly viitemäärään.

⁵⁰ Kyseisen henkilöstön kustannukset sisältyvät viitemäärään.

8.2.3. Henkilöressurssien lähteet (henkilöstösääntöjen alainen henkilöstö)

Jos lähteitä on useita, ilmoitetaan kustakin lähteestä peräisin olevien virkojen ja/tai toimien määrä

- X Korvattavan tai jatkettavan ohjelman hallinnointiin osoitetut tämänhetkiset virat ja/tai toimet
- Vuosistrategiaan ja alustavaan talousarvioesitykseen liittyvässä vuotta n koskevassa menettelyssä jo myönnettyt virat ja/tai toimet
- Vuosistrategiaan ja alustavaan talousarvioesitykseen liittyvässä seuraavassa menettelyssä pyydettävät virat ja/tai toimet
- Hallinnoinnista vastaavan henkilöstön nykyisten virkojen ja/tai toimien uudelleenjärjestely (henkilöstön sisäinen uudelleenjärjestely)
- Vuodeksi n tarvittavat virat ja/tai toimet, jotka eivät sisälly vuosistrategiaan ja alustavaan talousarvioesitykseen liittyvään, kyseistä vuotta koskevaan menettelyyn

8.2.4. ~~Muut viitemäärään sisältyvät hallintomenot (XX 01 04/05 – hallintomenot)~~

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Budjettikohta (numero ja nimi)	Vuo si n	Vuos i n + 1	Vuos i n + 2	Vuos i n + 3	Vuos i n + 4	Vuos i n + 5 ja myö h. vuod et	YHTE ENSÄ
1. Tekninen ja hallinnollinen apu (henkilöstökust. mukaan luettuina)							
Toimeenpanovirastot ⁵¹							
Muu tekninen ja hallinnollinen apu							
- sisäinen							
- ulkoinen							
Tekninen ja hallinnollinen apu yhteensä							

⁵¹ Tässä olisi viitattava asianomaisia toimeenpanovirastoja koskeviin rahoitusvelvityksiin.

8.2.5. ~~Henkilöstömenot ja niihin liittyvät menot, jotka eivät sisälly viitemäärään~~

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

Laji	Vuosi n	Vuosi n + 1	Vuosi n + 2	Vuosi n + 3	Vuosi n + 4	Vuosi n + 5 ja myöh. vuodet
Virkamiehet ja väliaikaiset toimihenkilöt (XX 01 01)						
Momentilta XX 01 02 rahoitettava henkilöstö (ylim. toimihlöt, kans. asiantuntijat, sopimussuhteinen hlöstö jne.) (budjettikohta ilmoitettava)						
Henkilöstömenot ja niihin liittyvät menot yhteensä (EIVÄT sisälly viitemäärään)						

Laskelma – virkamiehet ja väliaikaiset toimihenkilöt

Tarvittaessa viitataan kohtaan 8.2.1

Laskelma – momentilta XX 01 02 rahoitettava henkilöstö

Tarvittaessa viitataan kohtaan 8.2.1

8.2.6. Muut hallintomenot, jotka eivät sisälly viitemäärään

milj. euroa (kolmen desimaalin tarkkuudella)

	Vuo si n	Vuo si n + 1	Vuo si n + 2	Vuo si n + 3	Vuo si n + 4	Vuo si n+5 ja myö h. vuod et	YHTEE NSÄ
XX 01 02 11 01 – Virkamatkat							
XX 01 02 11 02 – Konferenssit ja kokoukset							
XX 01 02 11 03 – Komiteoiden kokoukset ⁵²							
XX 01 02 11 04 – Selvitykset ja kuulemiset							
XX 01 02 11 05 – Tietojärjestelmät							
2. Muut hallintomenot yhteensä (XX 01 02 11)							
3. Muut hallintomenojen kaltaiset menot (eritellään budjettikohdittain)							
Hallintomenot yhteensä lukuun ottamatta henkilöstömenoja ja niihin liittyviä menoja (EIVÄT sisälly viitemäärään)							

Laskelma – Muut hallintomenot, jotka eivät sisälly viitemäärään

⁵²

Ilmoitetaan, millaisesta komiteasta on kysymys ja mihin ryhmään se kuuluu.

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 30.1.2008
KOM(2008) 40 slutlig

2008/0028 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om livsmedelsinformation till konsumenterna

(framlagt av kommissionen)

{SEK(2008) 92}

{SEK(2008) 93}

{SEK(2008) 94}

{SEK(2008) 95}

MOTIVERING

1. BAKGRUND

- **Motiv och syfte**

I utkastet till förslag konsolideras och uppdateras två områden inom lagstiftningen om märkning: allmän livsmedelsmärkning och näringsvärdesdeklaration, som omfattas av direktiven 2000/13/EG respektive 90/496/EEG. Direktiv 2000/13/EG har ändrats flera gånger och utvecklingen såväl på livsmedelsmarknaden som i fråga om konsumenternas förväntningar gör det nödvändigt att lagstiftningen uppdateras och moderniseras.

I direktiv 90/496/EEG föreskrivs att kommissionen ska rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av direktivet. De interinstitutionella förfarandena har ändrats och kommissionen ska i vissa fall överlämna en konsekvensanalys tillsammans med förslag om ny lagstiftning. Översynen av lagstiftningen om näringsvärdesdeklaration åtföljs av en konsekvensanalys i vilken det ges en översikt över genomförandet av direktiv 90/496/EEG. Därför har en separat rapport om genomförandet av direktivet inte utarbetats.

- **Allmän bakgrund**

Allmän märkning – Den huvudsakliga politiska vilja som gav upphov till den första ”horisontella” rättsakten om livsmedelsmärkning (direktiv 79/112/EEG) var att fastställa regler för livsmedelsmärkning i syfte att möjliggöra fri rörlighet för livsmedel i gemenskapen. Med tiden blev även skyddet av konsumenternas rättigheter ett särskilt mål för Europeiska gemenskapen.

Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd inledde 2003, i nära samarbete med berörda parter, en utvärdering av lagstiftningen om livsmedelsmärkning för att se över dess effektivitet och rättsliga grund och för att identifiera dagens konsumenters behov av och förväntningar på livsmedelsinformation, med hänsyn till tekniska och logistiska begränsningar. I slutsatserna, som offentliggjordes 2004, preciserades inriktningen för ett framtida förslag.

Näringsvärdesdeklaration – I den nyligen offentliggjorda *Vitbok om en EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma* underströks konsumenternas behov av tydlig, konsekvent och evidensbaserad information. Näringsvärdesdeklarationer är ett etablerat sätt att sprida information till konsumenterna för att stödja hälsomedvetna val av livsmedel. Det råder bred enighet om att näringsvärdesdeklarationerna kan bli ett effektivare verktyg för att främja konsumenternas förmåga att välja en balanserad kost.

Berörda parter har tagit initiativ för att uppmuntra till att näringsvärdesinformation visas på framsidan av förpackningar. Det finns skillnader mellan de märkningssystem som används, vilket kan skapa handelshinder.

- **Gällande bestämmelser**

Förslaget innebär att följande rättsakter slås samman och ändras:

- Direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel.

I detta direktiv fastställs gemensamma märkningskrav som gäller alla livsmedel som är avsedda för konsumenter och livsmedel som är avsedda för storkök. I direktivet fastställs vilken information som måste ingå i märkningen.

Förslaget innebär att vissa allmänna principer om livsmedelsinformation införs och att det utvecklas en styrmekanism för att ta hänsyn till nya metoder som skulle ge konsumenterna möjlighet att göra välgrundade val av livsmedel. Kraven på obligatorisk information förblir i stort sett desamma, och kommissionen har möjlighet att föreslå nya krav i specifika frågor.

- Rådets direktiv 90/496/EEG av den 24 september 1990 om näringsvärdesdeklaration för livsmedel.

Genom förslaget införs obligatorisk näringsvärdesdeklaration för viktiga näringskomponenter i det huvudsakliga synfältet.

Förutom sammanslagningen av direktiven 2000/13/EG och 90/496/EEG, omarbetas följande rättsakter i texten:

- Kommissionens direktiv 87/250/EEG av den 15 april 1987 om märkning som anger alkoholhalten efter volym i alkoholhaltiga drycker som är avsedda för konsumenten
- Kommissionens direktiv 94/54/EG av den 18 november 1994 om att andra uppgifter än de som följer av rådets direktiv 79/112/EEG skall anges på märkningen av vissa livsmedel
- Kommissionens direktiv 1999/10/EG av den 8 mars 1999 om undantag från bestämmelserna i artikel 7 i rådets direktiv 79/112/EEG om märkning av livsmedel
- Kommissionens direktiv 2002/67/EG av den 18 juli 2002 om märkning av livsmedel som innehåller kinin och livsmedel som innehåller koffein
- Kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 av den 31 mars 2004 om märkning av livsmedel och livsmedelsingredienser med tillsats av fytosteroler, fytosterolestrar, fytostanoler och/eller fytostanolestrar
- Kommissionens direktiv 2004/77/EG av den 29 april 2004 om ändring av direktiv 94/54/EG beträffande märkningen av vissa livsmedel som innehåller glycyrrhizinsyra och ammoniumsalt av glycyrrhizinsyra

- **Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden**

Förslaget ligger i linje med kommissionens initiativ för bättre lagstiftning, Lissabonstrategin och EU:s strategi för hållbar utveckling. Tonvikten ligger på att förenkla godkännandeförfarandet och därigenom minska den administrativa belastningen och förbättra den europeiska livsmedelsindustrins konkurrenskraft, samtidigt som man säkerställer livsmedlens säkerhet, bibehåller en hög nivå på folkhälsoskyddet och beaktar globala aspekter. För närvarande håller man på att mäta de administrativa kostnaderna till följd av de horisontella märkningsbestämmelserna, och resultatet av mätningen skulle kunna ge relevant information.

2. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSPANALYS

- **Samråd med berörda parter**

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Det har gjorts breda undersökningar bland alla berörda parter för att ta reda på deras uppfattning om bestämmelserna i och tillämpningen av den befintliga lagstiftningen och behovet av förändring. Deltagarna var myndigheter, icke-statliga organisationer, företrädare för näringslivet och privatpersoner. Vissa samråd var inriktade på medlemsstaterna, näringslivet eller konsumenterna.

Sammanfattning av svaren och hur de har beaktats

Konsumenterna kräver mer och ”bättre” information i märkningen och vill ha tydlig, enkel, omfattande, standardiserad och tillförlitlig information. Näringslivet anser att det finns för många märkningskrav som innebär tillämpning av detaljerade, tekniska bestämmelser. Omfattningen och spridningen på texterna försämrar bestämmelsernas tydlighet och koherens. Kostnaderna för förändringar är något som bekymrar näringslivet. Medlemsstaterna vill balansera konsumenternas och näringslivets behov, med hänsyn till frågor som är specifika för deras land.

Specifika aspekter som framhölls i samrådet om allmän märkning var att

- konsumenterna tycker att det är svårt att läsa och förstå märkningen,
- det finns ett antal livsmedel där information om allergener saknas,
- ursprungsmärkning är ett problematiskt område,
- det finns ett rättsligt tomrum när det gäller förteckning av ingredienser i alkoholhaltiga drycker.

När det gäller näringsvärdesdeklarationer anser man att näringsvärdesinformation är en viktig informationskälla för konsumenten. De berörda parterna är missnöjda med lagstiftningen, men åsikterna om hur den ska förbättras går isär.

- Vissa konsumenter kräver eller föredrar en omfattande översikt över näringsinnehållet, medan andra endast är intresserade av en del av denna information. Konsumenter och icke-statliga organisationer på folkhälsoområdet vill ha obligatoriska, fullständiga näringsvärdesdeklarationer som är lätta att förstå.
- Näringslivet är bekymrat över lagstiftningens föreskrivande natur och inverkan på utformningen av förpackningarna. Man vill ha ett flexiblere tillvägagångssätt på frivillig basis.
- Medlemsstaterna är medvetna om behovet av att minska hindren på den inre marknaden, vilket underlättas genom ett harmoniserat tillvägagångssätt. Trycket ökar emellertid från vissa medlemsstaters sida för att större flexibilitet ska tillåtas på nationell nivå, särskilt där innovativa system för näringsvärdesdeklaration används.

Ett öppet samråd hölls på Internet mellan den 13 mars och den 16 juni 2006. Det kom in 175 svar till kommissionen. Resultaten finns tillgängliga på http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/betterregulation/index_en.htm.

- **Extern experthjälp**

Någon extern experthjälp har inte behövts.

- **Konsekvensanalys**

Vissa grundläggande alternativa tillvägagångssätt övervägdes:

Inga åtgärder – Detta skulle bibehålla den rådande situationen med spridd lagstiftning, vilket skulle ha följande negativa effekter:

- Uppdelade och förvirrande bestämmelser som försvårar effektiv tillämpning.
- Obefogad belastning för livsmedelsföretagen på grund av föråldrade, överflödiga eller otydliga krav.
- Skiftande bruk av märkningen från konsumenternas sida.
- Ineffektivt bruk av märkning som ett kommunikationsinstrument.
- Brist på anpassning av lagstiftningen till marknader i förändring och konsumenternas befogade krav.

Åtgärder övervägdes i form av avreglering, nationell lagstiftning, icke-lagstiftande åtgärder eller uppdatering av gemenskapslagstiftningen.

Avreglering – Detta skulle innebära upphävande av de grundläggande politiska instrumenten med horisontella bestämmelser om livsmedelsmärkning, med direkt inverkan på vertikala märkningsbestämmelser.

Livsmedelstillverkarna skulle fortsätta att tillämpa de nuvarande bestämmelserna under en kort tid, men sedan gradvis ta bort uppgifter som de anser vara en belastning. Icke-harmoniserade bestämmelser skulle försvaga den inre marknaden, leda till dålig information och försämra konsumentskyddet. De befintliga bestämmelserna har visat sig fungera bra i fråga om fri rörlighet för varor och konsumentskydd. Avvecklingen av dem skulle möta motstånd från de flesta medlemsstater och konsumenter, eftersom dessa är vana vid de nuvarande kraven och eventuella förändringar skulle kunna uppfattas som att man ger upp ett värdefullt regelverk. Därför ansågs avreglering inte vara ett genomförbart tillvägagångssätt.

Nationell lagstiftning – Upphävandet av de harmoniserade bestämmelserna skulle leda till att nationella bestämmelser införs, med följande konsekvenser:

- Olika nationella bestämmelser skulle hämma den inre marknaden.
- Konkurrensen skulle snedvridas.
- Den administrativa belastningen för näringslivet skulle öka.
- Innehållet i och tillgången till information skulle skifta, vilket skulle vara förvirrande för konsumenterna.
- EU-medborgarnas skydd skulle variera.

Alternativa, icke-lagstiftande åtgärder (självreglering, samreglering, vägledning) – Konsumentinformationens olika funktioner och de aktuella tendenserna till utveckling av en ”ny lagstiftningskultur” påkallade en bedömning av ett tillvägagångssätt som kunde nå en balans mellan flexibilitet och föreskrifter och mellan nationella åtgärder och EU-åtgärder. Styrning nedifrån och upp på flera nivåer (lokal nivå/nationell nivå/gemenskapsnivå) som grundas på principen om tillämpning av formella, mätbara bästa metoder skulle kunna vara ett genomförbart alternativ.

En övergång från de redan harmoniserade detaljerade bestämmelserna till ett sådant tillvägagångssätt skulle inte ge något mervärde, med tanke på att det i onödan skulle komplicera den nuvarande förståelsen bland de berörda parterna och skulle kunna uppfattas som en avreglering. När det gäller nya politiska frågor har en utförligare och hållbarare modell när det gäller konsumentinformation, grundad på bästa metoder och en ständig dialog med berörda parter, emellertid potential att medföra positiva resultat för såväl näringslivet som konsumenterna.

I konsekvensanalysen bedömdes effekterna av huvudalternativen för översynen av bestämmelserna om allmän märkning och näringsvärdesdeklaration utifrån alternativen inga åtgärder, frivilliga åtgärder och föreskrivande gemenskapskrav.

Kommissionen har i enlighet med arbetsprogrammet genomfört en konsekvensanalys, och rapporten om denna finns på kommissionens webbplats. Kommissionen har utarbetat konsekvensanalysrapporterna om alternativen för översynen av direktiven 2000/13/EG och 90/496/EEG, och de läggs fram med detta förslag som arbetsdokument från kommissionens avdelningar.

Konsekvensanalysen visade att konsekvenserna för tillverkarna kan minskas genom att man inför övergångsperioder så att märkningen kan ändras i samband med företagens normala märkningsuppdateringar.

3. RÄTTSLIGA ASPEKTER

- **Sammanfattning av den föreslagna åtgärden**

Antagande av Europaparlamentets och rådets förordning om livsmedelsinformation till konsumenterna. I förslaget moderniseras, förenklas och förtydligas det nuvarande regelverket för livsmedelsmärkning, i synnerhet genom följande åtgärder:

- Omarbetning av de olika horisontella märkningsbestämmelserna. Sammanslagningen av dessa texter (direktiv) till en enda rättsakt (förordning) kommer att maximera synergieffekterna och öka gemenskapsbestämmelsernas tydlighet och konsekvens. Detta är en kraftfull förenklingsmetod som bör ge de ekonomiska aktörerna och tillsynsmyndigheterna ett tydligare och effektivare regelverk.
- Säkerställande av koherens mellan horisontella och vertikala bestämmelser.
- Rationalisering (uppdatering, förtydligande) av de obligatoriska uppgifter som krävs enligt artikel 3.1 i direktiv 2000/13/EG.
- Upprättande av en flexibel *bottom-up*-mekanism (genom nationella system) som skulle ge näringslivet möjlighet till innovativa lösningar och göra det möjligt att anpassa vissa aspekter i märkningsbestämmelserna till olika marknader och konsumentkrav som ständigt förändras.

Vidare införs det klara principer för en tydligare gräns mellan obligatoriska och frivilliga uppgifter. De viktigaste förändringarna när det gäller frågor som rör allmän märkning är de följande:

- Förtydligande av skyldigheterna i fråga om livsmedelsmärkning för olika livsmedelsföretagare i leveranskedjan.
- Förbättring av läsbarheten av de uppgifter som finns i märkningen genom införande av en minsta teckenstorlek för de obligatoriska uppgifterna.
- Införande av ett krav på att uppgifter om allergiframkallande ingredienser ska finnas tillgängliga för livsmedel som inte är färdigförpackade och som säljs genom detaljhandel och storkök.

- Med tanke på de särskilda omständigheterna när det gäller vin, spritdrycker och öl, föreskrivs det i förslaget att kommissionen ska rapportera om tillämpningen av de nuvarande bestämmelserna om ingrediensförteckning och obligatorisk näringsvärdesdeklaration på dessa produkter, och att särskilda åtgärder eventuellt kan antas.
- När det gäller märkning av ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort, förblir grundkravet i lagstiftningen detsamma. Denna märkning är därför frivillig, men om underlåtenhet att lämna dessa uppgifter skulle kunna vilseleda konsumenterna, blir märkningen obligatorisk. Obligatoriska eller frivilliga uppgifter om ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort som ett marknadsföringsverktyg får inte vilseleda konsumenterna och bör grundas på harmoniserade kriterier. Ursprungslandet bör fastställas i enlighet med bestämmelserna om ursprung som inte medför förmånsbehandling i gemenskapens tullkodex. Med härkomstort avses varje ort som inte är det ursprungsland som fastställts enligt gemenskapens tullkodex. Bestämmelserna om fastställande av härkomstort ska antas enligt kommittéförfarandet. Dessutom införs kriterier för uppgivande av ursprungsland eller härkomstort för produkter som består av flera ingredienser och för annat kött än nötkött. Dessa kriterier skulle även gälla frivilligt uppgivande av ”EG” som ursprung på märkningen.
- I förslaget förtydligas villkoren för att medlemsstaterna ska få anta nationella bestämmelser om ursprungsmärkning.

Bestämmelserna om näringsvärdesdeklaration omarbetas tillsammans med de horisontella bestämmelserna om livsmedelsmärkning. Genom förslaget görs näringsvärdesdeklaration obligatorisk i det huvudsakliga synfältet på ett livsmedels märkning. Förslaget möjliggör utveckling av bästa metoder när det gäller presentationen av näringsvärdesinformation, inklusive alternativa sätt att uttrycka näringsinformationen i förhållande till de totala dagsbehoven av näringsämnen eller med grafiska presentationsformer.

De viktigaste nya aspekterna i förslaget om näringsvärdesdeklaration är de följande:

- Det är obligatoriskt att deklarerat mängderna av energi, fett, mättade fettsyror, kolhydrater, med en särskild uppgift om sockerarter, och salt per 100 g, per 100 ml eller per portion i det huvudsakliga synfältet (förpackningens framsida), medan det är frivilligt att ange näringsämnen från en fastställd lista. När de obligatoriska uppgifterna valdes, togs hänsyn till forskning som visar att konsumenterna kan känna sig överbelastade av alltför mycket information samt vetenskapliga råd om de viktigaste näringsämnen som förknippas med risken för fetma och icke smittsamma sjukdomar, samtidigt som man ville undvika alltför stor belastning på livsmedelsföretagen, särskilt små och medelstora företag.
- När det gäller alkoholhaltiga drycker, medges undantag för vin, spritdrycker och öl, och de kommer att behandlas i en framtida rapport från kommissionen.

- De obligatoriska näringskomponenterna måste även deklarerars i förhållande till rekommenderade intag, medan andra presentationsformat kan utvecklas inom ramen för frivilliga nationella system.

För att åtgärda de problem som orsakas av den uppdelade lagstiftningen, ändras, omarbetas och ersätts genom det nya förslaget befintliga bestämmelser i den nuvarande horisontella lagstiftningen om livsmedelsmärkning, vilket medför att följande rättsakter upphör att gälla:

Direktiven 2000/13/EG, 90/496/EEG, 87/250/EEG, 94/54/EG, 1999/10/EG, 2002/67/EG och 2004/77/EG samt förordning (EG) nr 608/2004.

- **Rättslig grund**

Artikel 95

- **Subsidiaritetsprincipen**

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig i den mån som förslaget inte avser ett område där gemenskapen är ensam behörig.

Medlemsstaterna kan av följande skäl inte själva i tillräcklig utsträckning uppnå förslagets mål:

Livsmedelsmärkningen skyddar konsumenterna och påverkar deras beslut. Åtgärder på EU-nivå anses ge bättre resultat än en rad enskilda åtgärder i medlemsstaterna eftersom

- i) ett harmoniserat tillvägagångssätt kan minska den administrativa belastningen för livsmedelsföretag som verkar antingen i flera länder eller i hela gemenskapen, och
- ii) enhetliga åtgärder säkerställer minimistandarder på gemenskapsnivå, vilket minskar skillnaderna för medborgarna i EU. Olika märkningskrav skulle kunna undergräva de nuvarande möjligheter för livsmedelskedjan som den inre marknaden ger, vilket skulle ha stor inverkan på handeln, med tanke på att handeln inom gemenskapen 2003 utgjorde 75 % av all handel, med en omsättning på runt 120 miljarder euro. En undersökning av livsmedelsindustrin visade att 65 % av alla företag exporterade sina varor till andra medlemsstater, och över 60 % av de svarande i undersökningen förordade harmonisering av allmän livsmedelsmärkning genom lagstiftning på EU-nivå.

Kärnpunkten i gemenskapsåtgärderna är att fastställa de villkor för livsmedelsmärkning inom EU som inte kan fastställas på lämpligt sätt av medlemsstaterna själva om den inre marknaden ska fungera smidigt. I fråga om detaljerna i förordningen, kommer styrmodellen för utarbetande av nationella system att ge en metod för utformning och tillämpning som är flexiblare och ger större möjligheter till aktivt deltagande.

Förslagets mål kan bättre uppnås med gemenskapsåtgärder av följande skäl:

Erfarenheterna visar att medlemsstaterna inte kan skapa en harmoniserad gemensam marknad på ett tillfredsställande sätt och att EU kan vidta bättre och effektivare åtgärder på området konsumentupplysning. I det nya förslaget ges även utrymme för mjukare interventionsmekanismer på nationell nivå och EU-nivå.

Gemenskapens behörighet utnyttjas, samtidigt som full hänsyn tas till subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna genom att man erkänner att fullständigt enhetlig märkning i hela EU i vissa hänseenden inte nödvändigtvis är det enda och önskvärda sättet att uppnå de önskade målen. Det skulle tvärtom minska möjligheterna till snabb anpassning av de tillämpliga bestämmelserna till förändrade behov och omständigheter.

Harmonisering föreskrivs för färdigförpackade livsmedel som möjligen kan bli föremål för handel inom gemenskapen. Medlemsstaterna får införa bestämmelser för varor som inte är föremål för handel inom gemenskapen, t.ex. livsmedel som inte är färdigförpackade och livsmedel som tillhandahålls av storkök.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Genom förslaget harmoniseras regelverket för de horisontella bestämmelserna om livsmedelsmärkning och förslaget bidrar därför till konsumentskyddet genom att säkerställa att konsumenterna får lämplig information som gör det möjligt för dem att göra välgrundade, säkra, hälsosamma och hållbara val. De föreslagna åtgärderna är tillräckliga för att uppnå målen att säkerställa att konsumenterna har möjlighet att göra välgrundade val och att trygga att den inre marknaden fungerar smidigt. Samtidigt innebär de inte en överdriven eller omotiverad belastning.

Utan en harmonisering skulle antalet nationella bestämmelser öka, vilket skulle medföra en ökad belastning för näringslivet och brist på tydlighet för konsumenterna. Den ekonomiska belastningen minimeras eftersom de flesta bestämmelserna redan existerar, samtidigt som det ges tillräckligt med tid för att nya krav ska kunna ingå i tillverkarnas ordinarie märkningsändringar.

- **Val av regleringsform**

Föreslagen regleringsform: förordning, samreglering.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

De befintliga bestämmelserna är i allmänhet föreskrivande och ger medlemsstaterna ringa flexibilitet i fråga om hur de ska tillämpas. Ett direktiv skulle ha medfört ett inkonsekvent tillvägagångssätt i gemenskapen, vilket skulle ha lett till osäkerhet för såväl konsumenterna som näringslivet. En förordning ger ett konsekvent tillvägagångssätt för näringslivet att följa och minskar den administrativa belastningen eftersom näringslivet inte behöver känna till bestämmelserna i de enskilda medlemsstaterna. Riktlinjer, självreglering eller frivilliga åtgärder skulle ha medfört inkonsekvens och att konsumenterna eventuellt får mindre information, vilket inte skulle vara acceptabelt. Det finns emellertid aspekter i lagstiftningen där ett flexiblere tillvägagångssätt ansågs vara lämpligt, och i fråga om dessa aspekter utarbetas i utkastet till förslag en alternativ styrform grundad på icke-bindande föreskrifter och frivilliga åtaganden.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Inga.

5. ÖVRIGA UPPLYSNINGAR

- **Simulering, pilotfas och övergångsperiod**

Förslaget kommer att omfatta en övergångsperiod.

- **Förenkling**

Förslaget innebär att lagstiftningen förenklas.

Valet av en förordning som rättsakt främjar målet om förenkling, eftersom man säkerställer att alla aktörer måste följa samma bestämmelser vid samma tidpunkt.

Sammanslagningen av direktiv 2000/13/EG med direktiv 90/496/EEG om näringsvärdesdeklaration till en rättsakt förenklar regelverket. I förslaget förenklas dessutom strukturen hos direktiv 2000/13/EG genom att bestämmelser som redan finns i den nuvarande horisontella lagstiftningen om livsmedelsmärkning omarbetas och ersätts. Genom att förslaget behandlar vissa specifika politiska frågor kommer det att ge ett betydande bidrag till förenklad efterlevnad och större tydlighet för berörda parter.

Förslaget ingår i kommissionens löpande program för uppdatering och förenkling av gemenskapens regelverk och i dess arbets- och lagstiftningsprogram enligt referensdokument 2006/SANCO/001.

- **Upphävande av gällande lagstiftning**

Om förslaget antas kommer nuvarande lagstiftning att upphöra att gälla.

- **Omarbetning**

Förslaget innebär en omarbetning.

- **Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)**

Den föreslagna rättsakten berör en EES-fråga och bör därför omfatta Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

- **Närmare redogörelse för förslaget**

Förordningen ger en grund för säkerställandet av en hög konsumentskyddsnivå när det gäller livsmedel genom att fastställa allmänna principer och krav för lagstiftningen om livsmedelsinformation (kapitlen II och III).

I kapitel IV (obligatoriska uppgifter) förenklas den gällande lagstiftningen samtidigt som de huvudsakliga detaljerna i den obligatoriska märkningen bibehålls. Genom att definitionerna och detaljerade eller särskilda bestämmelser flyttas till bilagor blir texten lättare att följa och ändra.

Bestämmelserna om angivande av uppgifter om ursprung förtydligas.

I kapitel IV avsnitt 3 föreskrivs att näringsvärdesinformation om energivärde samt mängderna av fett, mättade fettsyror, kolhydrater, med en särskild uppgift om sockerarter, och salt ska bli obligatorisk och att dessa uppgifter ska presenteras i märkningens huvudsakliga synfält.

I kapitel VII upprättas en styrmodell för nationella system på livsmedelsinformationsområdet, för att uppmuntra till att det på medlemsstatsnivå skapas en interaktiv och kontinuerlig process för informationsutbyte för att möjliggöra utarbetande av nationella icke-bindande system grundade på bästa metoder. På gemenskapsnivå ska kommissionen främja och organisera informationsutbytet mellan medlemsstaterna och sig själv om verksamhet som rör utarbetandet av de nationella systemen.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om livsmedelsinformation till konsumenterna

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95,

med beaktande av kommissionens förslag¹,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget³, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 153 i fördraget föreskrivs att gemenskapen ska bidra till att en hög konsumentskyddsnivå uppnås genom åtgärder som beslutas enligt artikel 95 i detta.
- (2) Den fria rörligheten för säkra och hälsosamma livsmedel är en väsentlig del av den inre marknaden och bidrar i hög grad till att skydda medborgarnas hälsa och välbefinnande och till att tillvarata deras sociala och ekonomiska intressen.
- (3) För att uppnå en hög hälsoskyddsnivå för konsumenterna och för att garantera deras rätt till information bör man säkerställa att konsumenterna får lämplig information om de livsmedel som de konsumerar. Konsumenternas val kan påverkas av bland annat hälsomässiga, ekonomiska, miljömässiga, sociala och etiska överväganden.
- (4) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet⁴ fastställs det att det är en allmän princip i livsmedelslagstiftningen att ge konsumenterna möjlighet att fatta välgrundade beslut om de livsmedel de konsumerar och förhindra metoder som kan vilseleda konsumenterna.

¹ EUT C xxx, xx.xx.xxxx, s. xx.

² EUT C xxx, xx.xx.xxxx, s. xx.

³ Europaparlamentets yttrande av den, rådets gemensamma ståndpunkt av den

⁴ EGT L 31, 1.2.2002, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 575/2006 (EUT L 100, 8.4.2006, s. 3).

- (5) Europaparlamentets och rådet direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden⁵ omfattar vissa aspekter av tillhandahållandet av information till konsumenter särskilt för att förhindra vilseledande handlingar och underlåtenhet att lämna information. De allmänna principerna om otillbörliga affärsmetoder bör kompletteras med särskilda bestämmelser om livsmedelsinformation till konsumenterna.
- (6) Gemenskapsbestämmelser om livsmedelsmärkning som gäller alla livsmedel fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel⁶. Större delen av bestämmelserna i det direktivet går tillbaka till 1978 och bör därför uppdateras.
- (7) I rådets direktiv 90/496/EEG av den 24 september 1990 om näringsvärdesdeklaration för livsmedel⁷ fastställs bestämmelser om innehållet i och presentationen av näringsvärdesinformation på färdigförpackade livsmedel. Att uppge näringsvärdesinformation är frivilligt om inte ett näringsrelaterat påstående angående livsmedlet görs. Större delen av bestämmelserna i det direktivet går tillbaka till 1990 och bör därför uppdateras.
- (8) De allmänna märkningskraven kompletteras genom ett antal bestämmelser som gäller alla livsmedel under vissa omständigheter eller vissa kategorier av livsmedel. Det finns dessutom flera särskilda bestämmelser som gäller vissa livsmedel.
- (9) Även om de ursprungliga målen för och de centrala delarna i den nuvarande lagstiftningen om märkning ännu är giltiga, är det nödvändigt att rationalisera lagstiftningen för att säkerställa förenklad efterlevnad och större tydlighet för berörda parter och att modernisera den för att ta hänsyn till nya utvecklingstendenser på livsmedelsinformationsområdet.
- (10) Det finns ett allmänt intresse för sambandet mellan kost och hälsa samt för valet av en lämplig kost som passar den enskildes behov. I kommissionens *Vitbok om en EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma*⁸ framhålls att näringsvärdesdeklarationer är ett viktigt verktyg för att informera konsumenterna om livsmedlens sammansättning och hjälpa dem att göra välgrundade val. I EU:s strategi för konsumentpolitiken 2007–2013 understryks att konsumenternas möjlighet att göra informerade val är avgörande för såväl effektiv konkurrens som konsumenternas välbefinnande. Kunskap om grundläggande näringsprinciper och ändamålsenlig näringsvärdesinformation på livsmedel skulle göra det påtagligt enklare för konsumenterna att göra sådana välgrundade val.

⁵ EUT L 149, 11.6.2005, s. 22.

⁶ EGT L 109, 6.5.2000, s. 29. Direktivet senast ändrat genom kommissionens direktiv 2006/142/EG (EUT L 368, 23.12.2006, s. 110).

⁷ EGT L 276, 6.10.1990, s. 40. Direktivet senast ändrat genom kommissionens direktiv 2003/120/EG (EUT L 333, 20.12.2003, s. 51).

⁸ KOM(2007) 279.

- (11) För att öka den rättsliga klarheten och säkerställa rationell och konsekvent tillämpning bör direktiven 90/496/EEG och 2000/13/EG upphävas och ersättas med en enda förordning som ger såväl konsumenterna som näringslivet säkerhet och minskar den administrativa belastningen.
- (12) För tydlighetens skull bör andra horisontella rättsakter upphävas och inarbetas i denna förordning, nämligen kommissionens direktiv 87/250/EEG av den 15 april 1987 om märkning som anger alkoholhalten efter volym i alkoholhaltiga drycker som är avsedda för konsumenten⁹, kommissionens direktiv 94/54/EG av den 18 november 1994 om att andra uppgifter än de som följer av rådets direktiv 79/112/EEG skall anges på märkningen av vissa livsmedel¹⁰, kommissionens direktiv 1999/10/EG av den 8 mars 1999 om undantag från bestämmelserna i artikel 7 i rådets direktiv 79/112/EEG om märkning av livsmedel¹¹, kommissionens direktiv 2002/67/EG av den 18 juli 2002 om märkning av livsmedel som innehåller kinin och livsmedel som innehåller koffein¹², kommissionens förordning (EG) nr 608/2004 av den 31 mars 2004 om märkning av livsmedel och livsmedelsingredienser med tillsats av fytosteroler, fytosterolestrar, fytostanoler och/eller fytostanolestrar¹³ samt kommissionens direktiv 2004/77/EG av den 29 april 2004 om ändring av direktiv 94/54/EG beträffande märkningen av vissa livsmedel som innehåller glycyrrhizinsyra och ammoniumsalt av glycyrrhizinsyra¹⁴.
- (13) Det är nödvändigt att fastställa gemensamma definitioner, principer, krav och förfaranden för att skapa en tydlig ram och en gemensam grund för gemenskapsåtgärder och nationella åtgärder i fråga om livsmedelsinformation.
- (14) För att följa en omfattande och utvecklingsinriktad modell för den information som konsumenterna ges om de livsmedel som de konsumerar, bör det finnas en bred definition av lagstiftning om livsmedelsinformation som omfattar både allmänna och särskilda bestämmelser samt en bred definition av livsmedelsinformation som även omfattar information som ges på andra sätt än på etiketten.
- (15) Gemenskapsbestämmelserna bör endast tillämpas på företagsverksamhet, som förutsätter en viss kontinuitet i verksamheten och ett visst mått av organisation. Verksamhet som tillfällig hantering, servering och försäljning av livsmedel av privatpersoner i samband med t.ex. välgörenhet eller lokala marknader och sammankomster omfattas inte av denna förordning.
- (16) Lagstiftningen om livsmedelsinformation bör vara tillräckligt flexibel för att kunna anpassas till nya informationskrav från konsumenterna och säkerställa en balans mellan skyddet av den inre marknaden och hänsyn till konsumenternas olika uppfattning i medlemsstaterna.

⁹ EGT L 113, 30.4.1987, s. 57.

¹⁰ EGT L 300, 23.11.1994, s. 14. Direktivet senast ändrat genom direktiv 2004/77/EG (EUT L 162, 30.4.2004, s. 76).

¹¹ EGT L 69, 16.3.1999, s. 22.

¹² EGT L 191, 19.7.2002, s. 20.

¹³ EUT L 97, 1.4.2004, s. 44.

¹⁴ EUT L 162, 30.4.2004, s. 76.

- (17) Det huvudsakliga syftet med kravet på obligatorisk livsmedelsinformation bör vara att ge konsumenterna möjlighet att identifiera ett livsmedel och använda det på lämpligt sätt samt att göra val som passar deras individuella kostbehov.
- (18) För att lagstiftningen om livsmedelsinformation ska kunna anpassas till ändrade konsumentbehov bör man vid överväganden om behovet av obligatorisk livsmedelsinformation även ta hänsyn till att flertalet konsumenter vill att vissa uppgifter lämnas.
- (19) Nya obligatoriska krav på livsmedelsinformation bör emellertid endast införas om och när så är nödvändigt, i enlighet med principerna om subsidiaritet, proportionalitet och hållbarhet.
- (20) Bestämmelserna om livsmedelsinformation bör förbjuda användning av information som skulle kunna vilseleda konsumenterna eller som tillskriver livsmedel medicinska egenskaper. Detta förbud bör för att vara verksamt även gälla reklam för och presentation av livsmedel.
- (21) För att förhindra en fragmentering av bestämmelserna om livsmedelsföretagarnas skyldigheter när det gäller livsmedelsinformation bör deras skyldigheter på detta område förtydligas.
- (22) En förteckning bör upprättas över alla obligatoriska uppgifter som i princip bör tillhandahållas för alla livsmedel som är avsedda för slutkonsumenter och storkök. I denna förteckning bör de uppgifter behållas som redan krävs enligt befintlig lagstiftning, med tanke på att de allmänt anses vara ett värdefullt regelverk för konsumentinformation.
- (23) För att man ska kunna ta hänsyn till förändringar och nya rön på livsmedelsinformationsområdet, bör kommissionen få befogenhet att ändra förteckningen över obligatoriska uppgifter genom att lägga till eller ta bort uppgifter, och det bör tillåtas att vissa uppgifter tillhandahålls på alternativa sätt. Samråd med berörda parter bör underlätta snabba och målinriktade ändringar av krav på livsmedelsinformation.
- (24) Vissa ingredienser och andra ämnen orsakar, när de används vid tillverkningen av livsmedel och fortfarande finns kvar, allergi eller intolerans hos konsumenter, och vissa av dessa allergier och intoleranser utgör en hälsorisk för de drabbade. Det är viktigt att uppgifter om förekomsten av livsmedelstillsatser, processhjälpmedel och andra ämnen med allergiframkallande effekt ges, så att konsumenter som lider av allergi eller intolerans mot ett livsmedel kan göra välgrundade och säkra val.
- (25) Livsmedelsetiketter bör vara tydliga och förståeliga för att hjälpa konsumenter som vill göra mer välgrundade livsmedels- och kostval. Studier visar att läsbarheten är en viktig faktor för i hur hög grad informationen i märkningen påverkar konsumenterna och att liten teckenstorlek är en av de största orsakerna till att konsumenter är missnöjda med livsmedelsetiketter.

- (26) För att säkerställa att livsmedelsinformation ges, är det nödvändigt att ta hänsyn till samtliga sätt att tillhandahålla konsumenter livsmedel, även distansförsäljning av livsmedel. Även om det är klart att livsmedel som säljs på distans ska uppfylla samma informationskrav som livsmedel som säljs i affärer, är det nödvändigt att förtydliga att den relevanta obligatoriska livsmedelsinformationen i dessa fall även ska finnas tillgänglig innan köpet avslutas.
- (27) För att konsumenterna ska få den livsmedelsinformation som de behöver för att kunna göra välgrundade val, bör det även för alkoholhaltiga blanddrycker ges information om deras ingredienser.
- (28) Det är även viktigt att konsumenterna ges information om andra alkoholhaltiga drycker. Det finns redan särskilda gemenskapsbestämmelser för märkning av vin. I rådets förordning (EG) nr 1493/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin¹⁵ finns en uttömmande uppsättning tekniska normer som täcker alla oenologiska metoder, framställningsmetoder och sätt att presentera och märka viner, vilket säkerställer att alla steg i kedjan omfattas och att konsumenterna är skyddade och får ordentlig information. I synnerhet beskrivs i denna rättsakt på ett precist och uttömmande sätt de ämnen som kan komma att användas i produktionsprocessen, tillsammans med villkoren för användningen av dem, genom en positivlista över oenologiska metoder och behandlingar; metoder som inte ingår i denna lista är förbjudna. Det är därför lämpligt att vin tills vidare undantas från kravet på ingrediensförteckning och näringsvärdesdeklaration. För öl och spritdrycker enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr [...] av den [...] om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89¹⁶ ska samma slags undantag gälla för att säkerställa ett konsekvent tillvägagångssätt och överensstämmelse med villkoren för vin. Kommissionen kommer emellertid att lägga fram en rapport fem år efter den här förordningens ikraftträdande och kan då, vid behov, föreslå särskilda krav inom ramen för den här förordningen.
- (29) Uppgift om ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort bör lämnas om avsaknad av denna uppgift kan vilseleda konsumenterna i fråga om livsmedlets rätta ursprungsland eller härkomstort. I övriga fall överläts det till livsmedelsföretagarna att avgöra om uppgift om ursprungsland eller härkomstort ska lämnas. Uppgift om ursprungsland eller härkomstort ska alltid lämnas på ett sätt som inte vilseleder konsumenterna och ska baseras på tydligt definierade kriterier som säkerställer lika villkor för näringslivet och förbättrar konsumenternas förståelse av informationen om ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort. Dessa kriterier bör inte gälla uppgifter relaterade till livsmedelsföretagarens namn eller adress.
- (30) I vissa fall kan livsmedelsföretagare vilja ange att ett livsmedels ursprung är Europeiska gemenskapen för att fästa konsumenternas uppmärksamhet på varans kvaliteter och EU:s produktionsnormer. Även dessa uppgifter bör uppfylla de harmoniserade kriterierna.

¹⁵ EGT L 179, 14.7.1999, s. 1.

¹⁶ EUT L [...], [...], s. [...].

- (31) Europeiska gemenskapens bestämmelser om ursprung som inte medför förmånsbehandling fastställs i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen¹⁷ och dess tillämpningsföreskrifter i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen¹⁸. Ett livsmedels ursprungsland kommer att fastställas enligt dessa bestämmelser, som handlare och myndigheter känner till väl och som därför bör underlätta tillämpningen.
- (32) Näringsvärdesdeklarationen på ett livsmedel innehåller uppgifter om innehållet av energi och vissa näringsämnen i livsmedel. Obligatorisk näringsvärdesinformation bör underlätta utbildning av allmänheten i näringsfrågor och främja välgrundade livsmedelsval.
- (33) I kommissionens *Vitbok om en EU-strategi för hälsofrågor som rör kost, övervikt och fetma* framhålls vissa näringsämnen som är viktiga för folkhälsan. Det är därför lämpligt att kraven på obligatorisk näringsvärdesinformation tar hänsyn till dessa ämnen.
- (34) Konsumenterna är i allmänhet inte medvetna om alkoholhaltiga dryckers bidrag till deras totala näringsintag. Det är därför lämpligt att se till att det ges information om näringsinnehållet i särskilt alkoholhaltiga blanddrycker.
- (35) För att säkerställa att gemenskapslagstiftningen är konsekvent och koherent bör frivilliga näringspåståenden och hälsopåståenden på livsmedelsetiketter göras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1924/2006 av den 20 december 2006 om näringspåståenden och hälsopåståenden om livsmedel¹⁹.
- (36) För att undvika onödig belastning på näringslivet bör vissa kategorier av livsmedel som är obearbetade, eller för vilka näringsvärdesinformation inte är en avgörande faktor vid konsumenternas val, undantas från kravet på obligatorisk näringsvärdesdeklaration, såvida inte det i annan gemenskapslagstiftning föreskrivs att sådan information måste uppges.
- (37) Informationen bör vara enkel och lätt att förstå för att uppskattas av genomsnittskonsumenten och för att tjäna det informationssyfte för vilket den införs, samt med tanke på de nuvarande kunskaperna om näringsfrågor. Forskning har visat att konsumenterna tycker att informationen i det huvudsakliga synfältet eller på framsidan av förpackningen är till nytta när de väljer vad de ska köpa. För att säkerställa att konsumenterna enkelt kan se den viktigaste näringsvärdesinformationen när de köper livsmedel bör denna information därför finnas i etikettens huvudsakliga synfält.

¹⁷ EGT L 302, 19.10.1993, s. 1. Förordningen senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 1791/2006 (EUT L 363, 20.12.2006, s. 1).

¹⁸ EGT L 253, 11.10.1993, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 883/2005 (EUT L 148, 11.6.2005, s. 5).

¹⁹ EUT L 404, 30.12.2006, s. 9. Förordningen ändrad genom

- (38) Nya sätt att uttrycka näringsvärdesdeklarationen, på andra sätt än per 100 g/100 ml/portion, som används av vissa medlemsstater och organ i livsmedelsbranschen tyder på att konsumenterna ställer sig positiva till sådana system eftersom de kan hjälpa dem att snabbt göra välgrundade val. Det finns emellertid inga uppgifter från hela gemenskapen om hur genomsnittskonsumenten förstår och använder de alternativa sätten att uttrycka informationen. Det är därför lämpligt att tillåta att olika system utformas och låta forskningen om konsumenternas förståelse i olika medlemsstater fortsätta, så att harmoniserade system kan införas, om så är lämpligt.
- (39) Deklarationen i det huvudsakliga synfältet av mängden av näringskomponenter och jämförelseindikatorer i en lätt igenkännlig form möjliggör en bedömning av ett livsmedels näringssegenskaper och bör i sin helhet betraktas som en del av näringsvärdesdeklarationen och inte behandlas som en grupp enskilda påståenden.
- (40) Erfarenheterna visar att frivillig livsmedelsinformation ofta utformas på ett sätt som försämrar den obligatoriska livsmedelsinformationens tydlighet. Det bör därför fastställas kriterier som hjälper livsmedelsföretagare och tillsynsmyndigheter att nå en balans mellan obligatorisk och frivillig livsmedelsinformation.
- (41) Medlemsstaterna bör få behålla rätten att, beroende på lokala förhållanden och praktiska omständigheter, fastställa bestämmelser om information om livsmedel som inte är färdigförpackade. Även om konsumenternas krav på annan information i dessa fall är begränsade, anses uppgifter om potentiella allergener vara mycket viktiga. Det finns uppgifter som tyder på att de flesta fallen av livsmedelsallergi kan spåras till livsmedel som inte är färdigförpackade. Konsumenterna bör därför alltid få tillgång till denna information.
- (42) Medlemsstaterna bör inte få anta andra bestämmelser än dem som fastställs i denna förordning på det område som harmoniseras i förordningen, om det inte särskilt anges i den.
- (43) Bestämmelserna om livsmedelsinformation bör kunna anpassas till sociala, ekonomiska och tekniska förhållanden som förändras snabbt.
- (44) När det gäller vissa aspekter av livsmedelsinformation som ger upphov till nya innovativa och moderna affärsmetoder är det nödvändigt att tillåta försök och konsumentforskning i tillräcklig omfattning och att ge grundliga kunskaper om de bästa systemen. Gemenskapens lagstiftning om livsmedelsinformation bör i dessa fall därför begränsas till de obligatoriska, väsentliga krav som bestämmer nivån på konsumentskyddet och konsumentinformationen och lämna utrymme för flexibilitet i fråga om hur kraven uppfylls, på ett sätt som är förenligt med bestämmelserna om den inre marknaden.
- (45) För att säkerställa att mer detaljerade krav på livsmedelsinformation utformas och fastställs på ett dialektiskt sätt och utgår från bästa metoder, bör det finnas flexibla mekanismer på gemenskapsnivå och nationell nivå som grundas på öppna och tydliga offentliga samråd och kontinuerlig samverkan mellan många olika representativa berörda parter. Dessa mekanismer kan leda till att nationella icke-bindande system utarbetas på grundval av grundlig konsumentforskning och brett samråd med berörda parter. Det bör finnas mekanismer som ger konsumenterna möjlighet att identifiera

livsmedel som märkts i enlighet med det nationella systemet, t.ex. ett identifieringsnummer eller en symbol.

- (46) För att säkerställa att resultaten i medlemsstaterna är likvärdiga är det nödvändigt att främja ständigt utbyte av bästa metoder och erfarenheter mellan medlemsstaterna och med kommissionen och uppmuntra berörda parter att delta i dessa utbyten.
- (47) Medlemsstaterna bör utföra offentliga kontroller för att säkerställa att bestämmelserna i denna förordning följs i enlighet med förordning (EG) nr 882/2004.
- (48) Hänvisningarna till direktiv 90/496/EEG i förordning (EG) nr 1924/2006 och i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1925/2006 av den 20 december 2006 om tillsättning av vitaminer och mineralämnen samt vissa andra ämnen i livsmedel²⁰ bör uppdateras så att hänsyn tas till den här förordningen. Förordningarna (EG) nr 1924/2006 och (EG) nr 1925/2006 bör därför ändras i enlighet med detta.
- (49) För att göra det möjligt för berörda parter, särskilt små och medelstora företag, att förse sina varor med näringsvärdesinformation, bör tillämpningen av bestämmelserna om obligatorisk näringsvärdesinformation ske gradvis genom utökade övergångsperioder, med en ytterligare övergångsperiod för mikroföretag.
- (50) Eftersom målen för de föreslagna åtgärderna inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (51) För att förenkla och påskynda förfarandet bör kommissionen få befogenhet att besluta om tillämpningsåtgärder av teknisk natur.
- (52) De åtgärder som är nödvändiga för tillämpningen av denna förordning bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter²¹.
- (53) Kommissionen bör särskilt ges befogenhet att ändra och uppdatera bilagorna till denna förordning. Eftersom dessa åtgärder har en allmän räckvidd och avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning och komplettera den genom tillägg av nya icke-väsentliga delar, bör de antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 5a i beslut 1999/468/EG.
- (54) Av brådskande skäl är det nödvändigt att det skyndsamma förfarandet i artikel 5a.6 i beslut 1999/468/EG tillämpas när det gäller antagande av ändringar av bilagorna II och III till denna förordning.

²⁰ EUT L 404, 30.12.2006, s. 26.

²¹ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23. Beslutet ändrat genom beslut 2006/512/EG (EUT L 200, 22.7.2006, s. 11).

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. Denna förordning ger en grund för säkerställandet av en hög konsumentskyddsnivå när det gäller livsmedelsinformation och tar hänsyn till att konsumenterna har olika uppfattning och behov av information samtidigt som den säkerställer att den inre marknaden fungerar smidigt.
2. I denna förordning fastställs allmänna principer, krav och ansvarsområden i fråga om livsmedelsinformation, i synnerhet livsmedelsmärkning. I förordningen fastställs metoder som ska trygga konsumenternas rätt till information och förfaranden för tillhandahållande av livsmedelsinformation, med hänsyn till behovet av tillräcklig flexibilitet för att man ska kunna reagera på framtida utvecklingar och nya informationskrav.
3. Denna förordning gäller alla steg i livsmedelskedjan där livsmedelsföretagens verksamhet rör tillhandahållandet av livsmedelsinformation till konsumenterna.

Den ska gälla alla livsmedel som är avsedda för slutkonsumenter, inklusive livsmedel som tillhandahålls av storkök och livsmedel som är avsedda för storkök.
4. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av märkningskrav som föreskrivs i särskild gemenskapslagstiftning om vissa livsmedel.

Artikel 2

Definitioner

1. I denna förordning ska följande definitioner gälla:
 - a) Definitionerna av *livsmedel*, *livsmedelslagstiftning*, *livsmedelsföretag*, *livsmedelsföretagare*, *detaljhandel*, *utsläppande på marknaden* och *slutkonsument* i artiklarna 2, 3.1, 3.2, 3.3, 3.7, 3.8 och 3.18 i förordning (EG) nr 178/2002.
 - b) Definitionerna av *bearbetning*, *obearbetade produkter* och *bearbetade produkter* i artikel 2.1 m, n och o i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 852/2004 av den 29 april 2004 om livsmedelshygien²².

²² EUT L 139, 30.4.2004, s. 1.

- c) Definitionerna av *livsmedelstillsatser* och *processhjälpmedel* i artikel 1.2 och fotnot 1 i rådets direktiv 89/107/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om livsmedelstillsatser som är godkända för användning i livsmedel²³.
- d) Definitionen av *arom* i artikel 1.2 a i rådets direktiv 88/388/EEG av den 22 juni 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om aromer för användning i livsmedel och om ursprungsmaterial vid framställning av sådana aromer²⁴.
- e) Definitionerna av *kött* och *maskinurbenat kött* i punkt 1.1 och 1.14 i bilaga I till förordning (EG) nr 853/2004.
- f) Definitionerna av *påstående*, *näringsämne*, *annat ämne*, *näringspåstående* och *hälsopåstående* i artikel 2.2.1–2.2.5 i förordning (EG) nr 1924/2006.

2. Dessutom gäller följande definitioner:

- a) *livsmedelsinformation*: information om ett livsmedel som görs tillgänglig för slutkonsumenterna genom en etikett, annat åtföljande material eller andra metoder, inklusive moderna tekniska verktyg eller muntlig kommunikation. Definitionen omfattar inte kommersiella meddelanden enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden²⁵.
- b) *lagstiftning om livsmedelsinformation*: gemenskapens bestämmelser om livsmedelsinformation, särskilt märkning, inklusive bestämmelser av allmän karaktär som gäller alla livsmedel eller specificerade livsmedel och bestämmelser som endast gäller vissa livsmedel.
- c) *obligatorisk livsmedelsinformation*: de uppgifter som enligt gemenskapslagstiftningen måste tillhandahållas slutkonsumenterna.
- d) *storkök*: varje inrättning (inklusive ett fordon eller ett fast eller mobilt försäljningsstånd), t.ex. restauranger, personalrestauranger, skolor och sjukhus, där man i sin affärsverksamhet tillagar livsmedel som är avsedda för leverans till slutkonsumenter och som är färdiga för konsumtion utan ytterligare tillagning.
- e) *färdigförpackat livsmedel*: varje enskild vara som i oförändrat skick är avsedd att tillhandahållas slutkonsumenter och storkök och som består av ett livsmedel och den förpackning i vilken det placerades innan det erbjöds till försäljning, oavsett om förpackningen omsluter livsmedlet helt eller endast delvis, men förutsatt att förpackningen omsluter livsmedlet på ett sådant sätt att innehållet inte kan ändras utan att förpackningen öppnas eller ändras.

²³ EGT L 40, 11.2.1989, s. 27.

²⁴ EGT L 184, 15.7.1988, s. 61.

²⁵ EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

- f) *ingrediens*: varje ämne, inklusive livsmedelstillsatser och livsmedelsenzymer, och varje beståndsdel i en sammansatt ingrediens som används vid tillverkningen eller beredningen av ett livsmedel och som finns kvar i den färdiga varan, om än i annan form; restprodukter anses inte vara ingredienser.
- g) *härkomstort*: ort som det uppges att ett livsmedel kommer från och som inte är det *ursprungsland* som fastställts i enlighet med artiklarna 23–26 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92.
- h) *sammansatt ingrediens*: en ingrediens som själv är en produkt av fler än en ingrediens.
- i) *etikett*: varje påskrift, märke, bild eller annan beskrivning som återges i skrift, tryck, stencil, prägling, relief eller stämpel på en behållare som innehåller livsmedel eller som fästs på denna.
- j) *märkning*: ord, uppgift, varumärke, märkesnamn, illustration eller symbol som gäller ett livsmedel och som anbringas på förpackning, dokument, meddelande, etikett, ring eller krage som medföljer eller avser sådant livsmedel.
- k) *synfält*: samtliga ytor på en förpackning som kan läsas från ett och samma blickfält, vilket ger konsumenterna snabb och enkel tillgång till märkningsinformation genom att de kan läsa informationen utan att behöva vrida på förpackningen.
- l) *föreskriven beteckning*: den beteckning för ett livsmedel som föreskrivs i de gemenskapsbestämmelser som gäller det eller, om sådana gemenskapsbestämmelser inte finns, den beteckning som föreskrivs i de lagar och andra författningar som gäller i de medlemsstater där livsmedlets säljs till slutkonsumenter eller storkök.
- m) *vedertagen beteckning*: en beteckning som är accepterad som livsmedlets beteckning utan att konsumenterna i den medlemsstat där livsmedlet saluförs behöver ytterligare förklaringar.
- n) *beskrivande beteckning*: en beteckning som ger en beskrivning av livsmedlet, och vid behov dess användning, som är tillräckligt tydlig för att konsumenterna ska kunna känna till dess sanna natur och särskilja det från andra varor som det skulle kunna förväxlas med.
- o) *primär ingrediens*: den huvudsakliga ingrediensen och/eller den eller de karaktärsgivande ingredienserna i ett livsmedel.
- p) *huvudsaklig ingrediens*: den ingrediens i ett livsmedel som utgör mer än 50 % av livsmedlet.
- q) *karaktärsgivande ingrediens*: varje ingrediens i ett livsmedel som konsumenterna vanligtvis förknippar med livsmedlets beteckning och för vilken det i de flesta fall krävs en mängdangivelse.

- r) *väsentliga krav*: de krav som fastställer nivån på konsumentskydd och livsmedelsinformation i en viss fråga och som fastställts i en gemenskapsrättsakt som möjliggör att nationella system enligt artikel 44 kan utarbetas.
 - s) *bästföredatum för ett livsmedel*: den dag fram till vilken livsmedlet vid rätt förvaring har kvar sina särskilda egenskaper.
 - t) *bästa metoder*: normer, system, initiativ eller annan verksamhet som stöds av behöriga myndigheter och som genom erfarenhet och forskning har visat sig vara de effektivaste för flertalet konsumenter och som anses vara exempel som andra bör följa.
3. I detta direktiv avses med ett livsmedels *ursprungsland* ett livsmedels ursprung som fastställts i enlighet med artiklarna 23–26 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92.
 4. De särskilda definitionerna i bilaga I ska också gälla.

KAPITEL II

ALLMÄNNA PRINCIPER FÖR LIVSMEDELSINFORMATION

Artikel 3 *Allmänna mål*

1. Syftet med livsmedelsinformation är att uppnå en hög skyddsnivå för konsumenternas hälsa och intressen genom att ge slutkonsumenterna möjlighet att göra välgrundade val och använda livsmedel på ett säkert sätt, särskilt utifrån hälsomässiga, ekonomiska, miljömässiga, sociala och etiska aspekter.
2. Syftet med lagstiftningen om livsmedelsinformation är att uppnå fri rörlighet i gemenskapen för livsmedel som produceras och marknadsförs lagligt, vid behov med hänsyn till behovet av att skydda producenternas legitima intressen och främja produktion av varor av hög kvalitet.
3. När nya krav införs i livsmedelslagstiftningen ska det tas hänsyn till behovet av en övergångsperiod efter det att de nya kraven trätt i kraft, under vilken livsmedel vars etiketter inte uppfyller de nya kraven får släppas ut på marknaden och lager av sådana livsmedel som släppts ut på marknaden före övergångsperiodens slut får fortsätta att saluföras tills de är slut.

Artikel 4
Principer för obligatorisk livsmedelsinformation

1. Livsmedelsinformation som enligt lagstiftningen är obligatorisk ska särskilt gälla information som faller inom en av följande kategorier:
 - a) Information om livsmedlets identitet och sammansättning, egenskaper eller andra särdrag.
 - b) Information om skydd av konsumenternas hälsa och säker användning av ett livsmedel. Detta gäller särskilt upplysningar om
 - i) egenskaper hos sammansättningen som kan vara skadliga för hälsan hos vissa grupper av konsumenter,
 - ii) hållbarhet, förvaring och säker användning,
 - iii) påverkan på hälsan, inklusive riskerna och följderna i samband med skadlig eller farlig konsumtion av ett livsmedel.
 - c) Information om näringsegenskaper så att konsumenterna, även de som har särskilda kostbehov, kan göra välgrundade val.
2. När behovet av obligatorisk livsmedelsinformation övervägs, ska det tas hänsyn till ett utbrett behov hos flertalet konsumenter av vissa uppgifter som de anser vara mycket viktiga, eller allmänt erkända fördelar för konsumenterna, så att de kan göra välgrundade val.

Artikel 5
Samråd med livsmedelsmyndigheten

Åtgärder inom ramen för lagstiftningen om livsmedelsinformation som sannolikt påverkar folkhälsan ska antas efter samråd med Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet.

KAPITEL III

ALLMÄNNA KRAV PÅ LIVSMEDELSINFORMATION OCH LIVSMEDELSFÖRETAGARNAS SKYLDIGHETER

Artikel 6

Grundläggande krav

Varje livsmedel som är avsett för slutkonsumenter eller storkök ska åtföljas av livsmedelsinformation i enlighet med denna förordning.

Artikel 7

Rättvisande information

1. Livsmedelsinformation får inte vara vilseledande på ett avgörande sätt, i synnerhet
 - a) när det gäller vad som är utmärkande för livsmedlet, särskilt dess natur, identitet, egenskaper, sammansättning, kvantitet, hållbarhet, ursprungsland eller härkomst, framställnings- eller produktionsmetod,
 - b) genom att livsmedlet tillskrivs verkningar eller egenskaper som det inte har,
 - c) genom att det antyds att livsmedlet har speciella egenskaper, då i själva verket alla liknande livsmedel har sådana egenskaper.
2. Livsmedelsinformation ska vara korrekt, tydlig och lätt att förstå för konsumenterna.
3. Om inte annat följer av undantag i gemenskapsbestämmelser för naturliga mineralvatten och specialdestinerade livsmedel, får livsmedelsinformation inte tillskriva livsmedel förmågan att förebygga, behandla eller bota mänskliga sjukdomar eller antyda sådan förmåga.
4. Det förbud som avses i punkt 3 ska även gälla
 - a) reklam,
 - b) presentationen av livsmedel, särskilt med avseende på deras form, utseende eller förpackning, de förpackningsmaterial som används och det sätt på vilket livsmedlen arrangeras samt den miljö i vilken de exponeras.

Artikel 8

Skyldigheter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 3 och 4 ska livsmedelsföretagare, inom det företag som de styr, säkerställa att de krav i livsmedelslagstiftningen som är relevanta för deras verksamhet följs och kontrollera att dessa krav uppfylls.

2. Livsmedelsföretagare får, inom det företag som de styr, inte ändra den information som åtföljer ett livsmedel om en sådan ändring skulle vilseleda slutkonsumenterna eller på annat sätt försämra konsumentskyddet, särskilt i fråga om hälsa.
3. Livsmedelsföretagare som för första gången släpper ut ett livsmedel på marknaden vilket är avsett för slutkonsumenter eller storkök ska se till att livsmedelsinformation har angetts och att den är korrekt, i enlighet med gällande lagstiftning om livsmedelsinformation.
4. Livsmedelsföretagare som ansvarar för detaljhandels- eller distributionsverksamhet som inte påverkar livsmedelsinformationen ska, inom ramen för sin verksamhet, iaktta vederbörlig omsorg för att säkerställa att den föreskrivna livsmedelsinformationen har angetts, i synnerhet genom att inte leverera livsmedel som de, på grundval av den information som de besitter i egenskap av fackmän, vet eller misstänker inte uppfyller kraven.
5. Livsmedelsföretagare ska, inom det företag som de styr, säkerställa att information om livsmedel som inte är färdigförpackade lämnas vidare till den företagare som tar emot livsmedlet så att den obligatoriska livsmedelsinformation som anges i artikel 9.1 a–c och f, vid behov, kan tillhandahållas slutkonsumenterna.
6. I följande fall ska livsmedelsföretagare, inom det företag som de styr, säkerställa att de obligatoriska uppgifter som krävs enligt artikel 9 finns på den yttre förpackning i vilken livsmedlet presenteras när det saluförs, eller i de handelsdokument som avser livsmedlen, om det kan garanteras att dessa dokument antingen åtföljer de livsmedel som de avser eller skickas före eller samtidigt med leveransen:
 - a) När färdigförpackade livsmedel är avsedda för slutkonsumenter men saluförs i ett handelsled före försäljningen till slutkonsumenten och under förutsättning att försäljning till storkök inte sker i detta handelsled.
 - b) När färdigförpackade livsmedel är avsedda för leverans till storkök för beredning, behandling eller uppdelning.

Trots vad som sägs i första stycket ska livsmedelsföretagare säkerställa att de uppgifter som avses i artikel 9.1 a, f och h även finns på den yttre förpackning i vilken livsmedlet presenteras när det saluförs.

KAPITEL IV

OBLIGATORISK LIVSMEDELSINFORMATION

AVSNITT 1

INNEHÅLL OCH PRESENTATION

Artikel 9

Förteckning över obligatoriska uppgifter

1. I enlighet med artiklarna 10–34 och om inget annat följer av undantagen i detta kapitel, ska följande uppgifter vara obligatoriska:
 - a) Livsmedlets beteckning.
 - b) Ingrediensförteckningen.
 - c) Ingredienser som förtecknas i bilaga II och som orsakar allergi eller intolerans samt ämnen som framställts därav.
 - d) Mängden av vissa ingredienser eller kategorier av ingredienser.
 - e) Livsmedlets nettoinnehåll.
 - f) Bästföredatum eller sista förbrukningsdag.
 - g) Särskilda förvarings- eller användningsanvisningar.
 - h) Namnet eller firmanamnet på och adressen till tillverkaren eller förpackaren eller på en säljare som är etablerad inom gemenskapen.
 - i) Uppgift om ursprungsland eller härkomstort i de fall där underlåtenhet att lämna sådana uppgifter skulle kunna vilseleda konsumenterna på ett avgörande sätt i fråga om livsmedlets rätta ursprungsland eller härkomstort, i synnerhet om den information som åtföljer livsmedlet eller etiketten som helhet annars skulle antyda att livsmedlet har ett annat ursprungsland eller en annan härkomstort; i dessa fall ska uppgifterna lämnas i enlighet med de bestämmelser som anges i artikel 35.3 och 35.4 samt de bestämmelser som fastställs i enlighet med artikel 35.5.
 - j) Bruksanvisning, om det utan en sådan skulle vara omöjligt att använda livsmedlet på rätt sätt.
 - k) För drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol, den faktiska alkoholhalten uttryckt i volym.

- l) En näringsvärdesdeklaration.
2. Uppgifterna i punkt 1 ska anges med ord och siffror, såvida inte konsumenterna, i fråga om en eller flera uppgifter, informeras genom andra uttrycksformer som fastställts i tillämpningsåtgärder som antagits av kommissionen. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
3. Kommissionen kan ändra förteckningen över obligatoriska uppgifter i punkt 1. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 10

Ytterligare obligatoriska uppgifter för vissa typer eller kategorier av livsmedel

1. Förutom de uppgifter som anges i artikel 9.1 fastställs ytterligare obligatoriska uppgifter för vissa typer eller kategorier av livsmedel i bilaga III.
2. Kommissionen kan ändra bilaga III. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.4.

Artikel 11

Undantag från kravet på obligatoriska uppgifter

För vissa typer eller kategorier av livsmedel får kommissionen, i undantagsfall, medge undantag från kraven i artikel 9.1 b och f, förutsatt att sådana undantag inte leder till att slutkonsumenter och storkök får bristfällig information. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 12

Mått och vikt

Artikel 9 ska inte påverka tillämpningen av mer specifika gemenskapsbestämmelser om mått och vikt.

Artikel 13

Obligatorisk livsmedelsinformations tillgänglighet och placering

1. Den obligatoriska livsmedelsinformationen enligt denna förordning ska finnas tillgänglig och vara lättåtkomlig för alla livsmedel.
2. För färdigförpackade livsmedel ska den obligatoriska livsmedelsinformationen finnas på förpackningen eller på en etikett som är fäst vid denna.

3. Kommissionen kan fastställa att vissa obligatoriska uppgifter får göras tillgängliga på annat sätt än på förpackningen eller etiketten, förutsatt att de allmänna principerna och kraven i kapitel II i denna förordning uppfylls. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
4. För livsmedel som inte är färdigförpackade gäller bestämmelserna i artikel 41.

Artikel 14

Presentation av obligatoriska uppgifter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av särskild gemenskapslagstiftning om vissa livsmedel i fråga om kraven i artikel 9.1 a–k, ska de obligatoriska uppgifterna i artikel 9.1, när de anges på förpackningen eller den etikett som är fäst vid denna, vara tryckta på förpackningen eller etiketten med en teckenstorlek på minst 3 mm och presenteras på ett sådant sätt att en betydande kontrast mellan de tryckta upplysningarna och bakgrunden säkerställs.
2. De uppgifter som anges i artikel 9.1 a, e och k ska finnas i samma synfält.
3. Kommissionen kan anta närmare bestämmelser om presentationen av obligatoriska uppgifter och besluta att utöka de krav som avses i punkt 2 till de ytterligare obligatoriska uppgifter för vissa kategorier eller typer av livsmedel som avses i artiklarna 10 och 38. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
4. Den minsta teckenstorlek som anges i punkt 1 ska inte gälla förpackningar eller behållare med en största yta som är mindre än 10 cm².
5. Punkt 2 ska inte tillämpas på de livsmedel som avses i artikel 17.1 och 17.2.
6. Obligatorisk livsmedelsinformation ska placeras på väl synlig plats så att den är lätt att se, klart läsbar och, om så är tillämpligt, outplånlig. Annan text, illustrationer eller annat infogat material får inte på något sätt dölja, skymma, avleda uppmärksamheten från eller avbryta den obligatoriska livsmedelsinformationen.

Artikel 15

Distansförsäljning

Utan att det påverkar informationskraven i artikel 9 ska följande gälla i fråga om livsmedel som erbjuds till försäljning genom tekniker för distanskommunikation enligt definitionen i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal²⁶:

²⁶ EGT L 144, 4.6.1997, s. 19.

- a) Obligatorisk livsmedelsinformation ska finnas tillgänglig innan köpet avslutas och ska finnas på stödmaterialet för distansförsäljningen eller tillhandahållas på andra lämpliga sätt.
- b) De uppgifter som anges i artikel 9.1 d, f, g, h och k är obligatoriska först när varan levereras.

Artikel 16
Språkrav

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.2 ska obligatorisk livsmedelsinformation anges på ett språk som lätt kan förstås av konsumenterna i de medlemsstater där ett livsmedel saluförs.
2. De medlemsstater där ett livsmedel saluförs kan på sitt territorium föreskriva att uppgifterna ska anges på ett eller flera av gemenskapens officiella språk.
3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 ska inte förhindra att uppgifterna anges på flera språk.

Artikel 17
Utelämnande av vissa obligatoriska uppgifter

1. För returglas som har märkning som är outplånlig och därför saknar etikett, ring eller krage är endast uppgifterna i artikel 9.1 a, c, e, f och l obligatoriska.
2. För förpackningar eller behållare med en största yta som är mindre än 10 cm² är endast uppgifterna i artikel 9.1 a, c, e och f obligatoriska på förpackningen eller etiketten. De uppgifter som anges i artikel 9.1 b ska tillhandahållas på andra sätt eller göras tillgängliga på konsumentens begäran.
3. Utan att det påverkar tillämpningen av annan gemenskapslagstiftning som kräver obligatorisk näringsvärdesdeklaration är den deklaration som avses i artikel 9.1 l inte obligatorisk för de livsmedel som förtecknas i bilaga IV.

AVSNITT 2

NÄRMARE BESTÄMMELSER OM OBLIGATORISKA UPPGIFTER

Artikel 18
Livsmedlets beteckning

1. Livsmedlets beteckning ska vara dess föreskrivna beteckning. Om det inte finns någon sådan beteckning, ska livsmedlets beteckning vara dess vedertagna beteckning eller, om det inte finns någon vedertagen beteckning eller denna inte används, ska en beskrivande beteckning av livsmedlet ges.

2. Särskilda bestämmelser om användningen av livsmedlets beteckning och uppgifter som ska åtfölja den fastställs i bilaga V.

Artikel 19

Ingrediensförteckning

1. Ingrediensförteckningen ska ha en passande överskrift eller inledning som består av eller innehåller ordet ”ingredienser”. Förteckningen ska omfatta samtliga ingredienser i livsmedlet i fallande storleksordning efter den vikt som ingrediensen hade vid framställningstidpunkten.
2. Ingredienserna ska, om så är tillämpligt, anges med sina specifika beteckningar i enlighet med de bestämmelser som fastställs i artikel 18 och bilaga V.
3. Tekniska bestämmelser om tillämpningen av punkterna 1 och 2 fastställs i bilaga VI.

Artikel 20

Utelämnande av ingrediensförteckningen

Följande livsmedel behöver inte åtföljas av en ingrediensförteckning:

- a) färsk frukt och färska grönsaker, inklusive potatis, som inte skalats, delats i bitar eller behandlats på liknande sätt;
- b) Kolsyrat vatten, om det framgår av beskrivningen att vattnet har kolsyrats.
- c) Ättika som framställts genom jäsning och som utvunnits ur en enda basprodukt och inte tillsatts någon annan ingrediens.
- d) Ost, smör, kulturmjolk och syrad grädde som inte tillsatts någon annan ingrediens än mjölkprodukter, enzymer och kulturer av mikroorganismer som är nödvändiga för framställningen, eller det salt som behövs för framställning av annan ost än färskost och smältost.
- e) Vin enligt definitionen i rådets förordning (EG) nr 1493/1999, öl och spritdrycker enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr [...] av den [...] om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89. Kommissionen ska [*fem år efter denna förordnings ikraftträdande*] lägga fram en rapport om tillämpningen av artikel 19 på dessa produkter och kan låta rapporten åtföljas av särskilda åtgärder där bestämmelserna om förteckning av ingredienser fastställs. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
- f) Livsmedel som består av endast en ingrediens, om
 - i) livsmedlets beteckning är densamma som ingrediensens beteckning, eller
 - ii) livsmedlets beteckning gör att ingrediensens natur klart framgår.

Artikel 21

Utelämnande av beståndsdelar i livsmedel från ingrediensförteckningen

Följande beståndsdelar i ett livsmedel behöver inte ingå i ingrediensförteckningen:

- a) De beståndsdelar i en ingrediens som under framställningsprocessen tillfälligt avskilts men senare åter tillförts livsmedlet i proportioner som inte överskrider de ursprungliga.
- b) Livsmedelstillsatser och livsmedelsenzymer
 - i) vars förekomst i ett visst livsmedel uteslutande beror på att de ingått i en eller flera ingredienser i det aktuella livsmedlet, förutsatt att de inte har någon teknisk funktion i den färdiga varan, eller
 - ii) som används som processhjälpmedel.
- c) Ämnen som används i sådana mängder som lösningsmedel eller bärare för näringsämnen, livsmedelstillsatser eller aromer som är absolut nödvändiga.
- d) Ämnen som inte är livsmedelstillsatser men som används på samma sätt och med samma syfte som processhjälpmedel och som finns kvar i den färdiga varan, om än i annan form.
- e) Vatten
 - i) om vattnet används under framställningsprocessen enbart för att rekonstituera en ingrediens som används i koncentrerad eller torkad form, eller
 - ii) om detta utgör en lag som normalt inte konsumeras.

Artikel 22

Märkning av vissa ämnen som orsakar allergi eller intolerans

1. De ingredienser som förtecknas i bilaga II eller ämnen som härrör från en ingrediens som förtecknas i den bilagan ska, om inget annat följer av den bilagan, anges på etiketten med en precis uppgift om ingrediensens beteckning.

En sådan angivelse behövs inte om

- a) livsmedlets beteckning innehåller en klar hänvisning till ingrediensen i fråga, eller
 - b) den ingrediens som förtecknas i bilaga II från vilken ett ämne härrör redan ingår i ingrediensförteckningen.
2. Förteckningen i bilaga II ska omprövas systematiskt och, vid behov, uppdateras av kommissionen på grundval av de senaste vetenskapliga och tekniska rönen.

Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.4.

3. Om det är nödvändigt kan tekniska riktlinjer utfärdas för tolkningen av förteckningen i bilaga II, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 49.2.

Artikel 23

Mängdangivelse för ingredienser

1. Mängden av en ingrediens eller kategori av ingredienser som används vid tillverkningen eller beredningen av ett livsmedel ska anges om
 - a) ingrediensen eller kategorin av ingredienser i fråga ingår i livsmedlets beteckning eller vanligtvis förknippas med den beteckningen av konsumenterna, eller
 - b) ingrediensen eller kategorin av ingredienser i fråga framhävs i märkningen genom ord, bild eller grafik, eller
 - c) ingrediensen eller kategorin av ingredienser i fråga är nödvändig för att känneteckna livsmedlet och särskilja det från varor som det skulle kunna förväxlas med på grund av sin beteckning eller sitt utseende.
2. Kommissionen kan ändra punkt 1 genom att lägga till ytterligare fall. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
3. Tekniska bestämmelser om tillämpningen av punkt 1, inklusive särskilda fall där mängden av vissa ingredienser inte behöver anges, fastställs i bilaga VII.

Artikel 24

Nettoinnehåll

1. Ett livsmedels nettoinnehåll ska, beroende på vad som är lämpligt, uttryckas i liter, centiliter, milliliter, kilogram eller gram, och anges i
 - a) volymenheter i fråga om vätskor,
 - b) viktenheter i fråga om andra varor.
2. Kommissionen kan fastställa att vissa specificerade livsmedels nettoinnehåll får uttryckas på ett annat sätt än det som föreskrivs i punkt 1. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
3. Tekniska bestämmelser om tillämpningen av punkt 1, inklusive särskilda fall där nettoinnehållet inte behöver anges, fastställs i bilaga VIII.

Artikel 25
Bästföredatum och sista förbrukningsdag

1. I fråga om livsmedel som från mikrobiologisk synpunkt är lättfördärliga och som därför efter en kort period kan antas utgöra en omedelbar fara för människors hälsa, ska bästföredatum ersättas med sista förbrukningsdag.
2. Datumet ska anges i enlighet med bilaga IX.
3. Det sätt att ange bästföredatum som avses i punkt 1 c i bilaga IX kan specificeras i enlighet med förfarandet i artikel 49.2.

Artikel 26
Bruksanvisning

1. Bruksanvisningen till ett livsmedel ska vara utformad så att livsmedlet kan användas på ett ändamålsenligt sätt.
2. Kommissionen kan fastställa bestämmelser om hur bruksanvisningen ska utformas för vissa livsmedel. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 27
Alkoholhalt

1. De bestämmelser som gäller uppgift om alkoholhalten uttryckt i volym ska i fråga om varor som faller under rubrikerna 22.04 och 22.05 i Gemensamma tulltaxan fastställas i de särskilda gemenskapsbestämmelser som gäller dessa varor.
2. Den faktiska alkoholhalten uttryckt i volym för andra drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol än dem som avses i punkt 1 ska anges i enlighet med bilaga X.

AVSNITT 3

NÄRINGSVÄRDEDECLARATION

Artikel 28
Förhållande till andra rättsakter

1. Bestämmelserna i detta avsnitt gäller inte livsmedel som omfattas av följande rättsakter:

- a) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/46/EG av den 10 juni 2002 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosttillskott²⁷.
 - b) Rådets direktiv 80/777/EEG av den 15 juli 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om utvinning och saluförande av naturliga mineralvatten²⁸.
2. Bestämmelserna i detta avsnitt ska gälla utan att det påverkar tillämpningen av rådets direktiv 89/398/EEG av den 3 maj 1989 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om specialdestinerade livsmedel²⁹ och de särdirektiv som avses i artikel 4.1 i det direktivet.

Artikel 29
Innehåll

1. Näringsvärdesdeklarationen ska innehålla följande uppgifter (nedan kallade *obligatorisk näringsvärdesdeklaration*):
 - a) Energivärde.
 - b) Mängden av fett, mättade fettsyror, kolhydrater, med en särskild uppgift om sockerarter, och salt.

Denna punkt ska inte tillämpas på vin enligt definitionen i rådets förordning (EG) nr 1493/1999, öl och spritdrycker enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr [...] av den [...] om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker, samt om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 1576/89. Kommissionen ska [*fem år efter denna förordnings ikraftträdande*] lägga fram en rapport om tillämpningen av denna punkt på dessa produkter och kan låta rapporten åtföljas av särskilda åtgärder där bestämmelserna om obligatorisk näringsvärdesdeklaration för dessa produkter fastställs. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

2. Näringsvärdesdeklarationen får även innehålla mängden av en eller flera av följande:
 - a) Transfettsyror.
 - b) Enkelomättade fettsyror.
 - c) Fleromättade fettsyror.
 - d) Polyoler.
 - e) Stärkelse.
 - f) Kostfibrer.

²⁷ EGT L 183, 12.7.2002, s. 51.

²⁸ EGT L 229, 30.8.1980, s. 1.

²⁹ EGT L 186, 30.6.1989, s. 27.

- g) Protein.
 - h) De mineralämnen eller vitaminer som förtecknas i del A punkt 1 i bilaga XI och som förekommer i betydande mängder enligt definitionen i del A punkt 2 i bilaga XI.
3. Det är obligatoriskt att deklarerat mängden av de ämnen som tillhör eller ingår i någon av de kategorier av näringsämnen som anges i punkt 2 om ett näringspåstående och/eller hälsopåstående görs.
 4. Kommissionen kan ändra förteckningarna i punkterna 1 och 2. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 30
Beräkning

1. Energimängden ska beräknas med hjälp av omräkningsfaktorerna i bilaga XII.
2. Omräkningsfaktorer för de vitaminer och mineralämnen som förtecknas i del A punkt 1 i bilaga XI i syfte att noggrannare beräkna innehållet av dem i livsmedel kan fastställas och infogas i bilaga XII av kommissionen. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
3. De mängder av energi och näringsämnen som avses i artikel 29.1 och 29.2 ska vara de som finns i livsmedlet vid försäljning.

Vid behov får denna information avse livsmedlet efter tillagning, under förutsättning att tillräckligt detaljerade tillagningsanvisningar lämnas och att informationen gäller livsmedlet när det är färdigt att konsumeras.

4. De deklarerade värdena ska vara genomsnittsvärden som, beroende på det enskilda fallet, grundar sig på
 - a) tillverkarens analys av livsmedlet, eller
 - b) en beräkning baserad på de kända eller faktiska genomsnittsvärdena för de använda ingredienserna, eller
 - c) en beräkning baserad på allmänt fastställda och godtagna uppgifter.

Bestämmelserna om tillämpningen av deklARATIONEN av energi och näringsämnen i fråga om de deklarerade värdenas noggrannhet, t.ex. skillnaderna mellan de deklarerade värdena och de värden som fastställs i samband med offentliga kontroller, kan beslutas enligt förfarandet i artikel 49.2.

Artikel 31
Uttrycksformer

1. Mängden av energi och näringsämnen eller deras beståndsdelar enligt artikel 29.1 och 29.2 ska uttryckas med de måttenheter som förtecknas i del A i bilaga XIII.
2. Den mängd av energi och näringsämnen som avses i punkt 1 ska anges per 100 g, per 100 ml eller, i enlighet med artikel 32.2 och 32.3, per portion.
3. Den obligatoriska näringsvärdesdeklarationen ska, beroende på vad som är lämpligt, anges i procent av de rekommenderade intag som fastställs i del B i bilaga XI per 100 g, per 100 ml eller per portion. Om innehållet av vitaminer och mineralämnen deklarerats ska även det anges i procent av det rekommenderade intaget i del A punkt 1 i bilaga XI.
4. Deklarationen av polyoler och/eller stärkelse och deklarationen av typen av fettsyror, förutom den obligatoriska deklARATION av mättade fettsyror som föreskrivs i artikel 29.1 b, ska göras i enlighet med del B i bilaga XIII.

Artikel 32
Näringsmängd per portion

1. Förutom den näringsvärdesdeklaration per 100 g eller 100 ml som föreskrivs i artikel 31.2 får informationen anges per portion vars mängd anges på etiketten, förutsatt att det står hur många portioner som ingår i förpackningen.
2. Näringsvärdesdeklarationen får uttryckas per portion endast om livsmedlet är färdigförpackat i portionsförpackning.
3. Kommissionen ska fastställa om näringsvärdesdeklarationen för livsmedel som presenteras i förpackningar som innehåller flera portioner av livsmedlet och som inte färdigförpackats i portionsförpackningar kan uttryckas endast per portion. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 33
Andra uttrycksformer

1. Förutom de uttrycksformer som anges i artikel 31.2 och 31.3 får näringsvärdesdeklarationen göras på andra sätt, förutsatt att följande väsentliga krav är uppfyllda:
 - a) Uttrycksformen syftar till att göra det lättare för konsumenterna att förstå livsmedlets bidrag till eller betydelse för kostens energi- och näringsämnesinnehåll.

- b) Den baseras på antingen harmoniserade rekommenderade intag eller, om sådana inte finns, allmänt erkända vetenskapliga råd om intag av energi eller näringsämnen.
 - c) Det föreligger belegg för att genomsnittskonsumenten kan förstå och använda informationen såsom den är utformad.
2. De andra uttrycksformer som avses i punkt 1 ska identifieras genom ett nationellt system enligt artikel 44.

Artikel 34
Presentation

1. De uppgifter som anges i artikel 31.2 angående obligatorisk näringsvärdesdeklaration ska finnas i det huvudsakliga synfältet. Uppgifterna ska i förekommande fall presenteras tillsammans i ett tydligt format och i följande ordning: energi, fett, mättade fettsyror, kolhydrater, med en särskild uppgift om sockerarter, och salt.
2. Näringsvärdesdeklarationen för näringsämnena i artikel 29.2 ska anges samlad på ett ställe och, i förekommande fall, i den ordningsföljd som föreskrivs i del C i bilaga XIII.

Om denna näringsvärdesdeklaration inte finns i det huvudsakliga synfältet, ska den göras i tabellform med siffrorna under varandra, om utrymmet tillåter detta. Om utrymmet inte tillåter detta, ska deklarationen göras som löpande text.

3. Om den obligatoriska näringsvärdesdeklarationen visas tillsammans med deklarationen av de näringsämnen som anges i artikel 29.2, ska energi och näringsämnen som ingår i deklarationen, i förekommande fall, stå i den ordningsföljd som föreskrivs i del C i bilaga XIII.
4. Om mängden av energi eller ett eller flera näringsämnen i en vara är obetydlig får näringsdeklarationen för dessa näringskomponenter ersättas med ett meddelande såsom ”Innehåller obetydliga mängder av ...” i anslutning till näringsvärdesdeklarationen, när en sådan finns.
5. Grafiska former eller symboler får användas vid presentationen av näringsvärdesdeklarationen enligt ett nationellt system enligt artikel 44, förutsatt att följande väsentliga krav är uppfyllda:
- a) Dessa presentationsformer får inte vilseleda konsumenterna.
 - b) Det finns belegg för att genomsnittskonsumenten kan förstå dessa presentationsformer.
6. Kommissionen kan fastställa andra bestämmelser om andra aspekter av presentationen av näringsvärdesdeklarationen än dem som anges i punkt 5. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

KAPITEL V

FRIVILLIG LIVSMEDELSINFORMATION

Artikel 35

Tillämpliga krav

1. Om livsmedelsinformation som omfattas av denna förordning ges på frivillig basis, ska denna information uppfylla de relevanta, särskilda kraven i denna förordning.
2. Utan att det påverkar bestämmelserna om märkning i enlighet med särskild gemenskapslagstiftning, ska punkterna 3 och 4 gälla när ett livsmedels ursprungsland eller härkomstort anges frivilligt för att informera konsumenterna om att ett livsmedel härrör eller kommer från Europeiska gemenskapen eller ett visst land eller en viss ort.
3. Om livsmedlet och de primära ingredienserna inte har samma ursprungsland eller härkomstort, ska även dessa ingrediensers ursprungsland eller härkomstort anges.
4. För annat kött än nötkött får ursprungsland eller härkomstort endast uppges vara en enda plats om djuren har fötts, fötts upp och slaktats i samma land eller på samma ort. I andra fall ska uppgift om varje plats för födsel, uppfödning och slakt ges.
5. Kommissionen ska anta tillämpningsbestämmelser för punkt 3. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
6. Kommissionen kan fastställa tillämpningsbestämmelser rörande villkor och kriterier för användning av frivilliga uppgifter. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 36

Presentation

Frivillig information får inte anges så att det tillgängliga utrymmet för obligatorisk information minskar.

KAPITEL VI

NATIONELLA BESTÄMMELSER

Artikel 37

Princip

Medlemsstaterna får endast anta bestämmelser om livsmedelsinformation när detta tillåts enligt denna förordning.

Artikel 38

Nationella bestämmelser om ytterligare obligatoriska uppgifter

1. Förutom de obligatoriska uppgifter som avses i artiklarna 9.1 och 10, kan medlemsstaterna, i enlighet med förfarandet i artikel 42, kräva ytterligare obligatoriska uppgifter för vissa typer eller kategorier av livsmedel som motiveras av att man vill
 - a) skydda folkhälsan,
 - b) skydda konsumenterna,
 - c) förebygga bedrägeri,
 - d) skydda industriella och kommersiella äganderätter, uppgifter om ursprung och registrerade ursprungsbeteckningar samt förebygga illojal konkurrens.
2. Medlemsstaterna får endast tillämpa punkt 1 för att införa åtgärder rörande obligatorisk uppgift om livsmedels ursprungsland eller härkomst om det finns ett bevisat samband mellan vissa av livsmedlets kvaliteter och dess ursprung eller härkomst. När medlemsstaterna anmäler dessa åtgärder till kommissionen, ska de lägga fram belegg för att flertalet konsumenter anser att denna uppgift är mycket viktig.

Artikel 39

Mjök och mjökprodukter

Medlemsstaterna kan medge undantag från artiklarna 9.1 och 10.2 i fråga om mjök och mjökprodukter i returglas.

De ska utan dröjsmål överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

Artikel 40
Alkoholhaltiga drycker

Medlemsstaterna får, i avvaktan på att de gemenskapsbestämmelser som avses i artikel 20 e antas, behålla nationella bestämmelser om förteckning av ingredienser i drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol.

Artikel 41
Nationella åtgärder för livsmedel som inte är färdigförpackade

1. För livsmedel som erbjuds till försäljning till slutkonsumenter eller storkök utan att vara färdigförpackade, eller för livsmedel som förpackas på försäljningsstället på konsumentens begäran eller är färdigförpackade för direkt försäljning, kan medlemsstaterna anta närmare bestämmelser om hur de uppgifter som omfattas av artiklarna 9 och 10 ska anges.
2. Medlemsstaterna kan besluta att inte kräva att vissa av de uppgifter som avses i punkt 1 anges, med undantag av dem som avses i artikel 9.1 c, förutsatt att konsumenter eller storkök ändå får tillräcklig information.
3. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål överlämna texten till de åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 till kommissionen.

Artikel 42
Anmälningsförfarande

1. När det hänvisas till denna artikel ska den medlemsstat som anser det vara nödvändigt att anta ny lagstiftning om livsmedelsinformation i förväg anmäla de planerade åtgärderna och skälen för dessa till kommissionen och de andra medlemsstaterna.
2. Kommissionen ska samråda med ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa, inrättad genom artikel 58.1 i förordning (EG) nr 178/2002, om den anser att ett sådant samråd behövs eller om någon medlemsstat begär det.
3. Den berörda medlemsstaten får vidta de planerade åtgärderna först tre månader efter den anmälan som avses i punkt 1, förutsatt att kommissionen inte lämnat ett negativt yttrande.
4. Om kommissionens yttrande är negativt ska den inleda det förfarande som avses i artikel 49.2 före utgången av denna tremånadersperiod för att avgöra om de planerade åtgärderna kan genomföras. Kommissionen kan begära att vissa ändringar görs i fråga om de planerade åtgärderna. Den berörda medlemsstaten får vidta de planerade åtgärderna först efter det att kommissionen antagit sitt slutgiltiga beslut.

5. Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter³⁰ ska inte tillämpas på de åtgärder som omfattas av anmälningsförfarandet i punkterna 1–4.

Artikel 43
Närmare bestämmelser

Kommissionen kan anta närmare bestämmelser om tillämpningen av detta kapitel. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 49.2.

KAPITEL VII

UTARBETANDE AV NATIONELLA SYSTEM

Artikel 44
Nationella system

1. Medlemsstaterna kan anta, rekommendera eller på annat sätt stödja nationella system som består uteslutande av icke-bindande regler, t.ex. rekommendationer, vägledning, normer eller andra icke-bindande regler (nedan kallade *nationella system*), och som syftar till att följande bestämmelser tillämpas i enlighet med de väsentliga krav som fastställs i dem:
 - a) Artikel 33.2 om andra uttrycksformer för näringsvärdesdeklarationen.
 - b) Artikel 34.5 om presentationen av näringsvärdesdeklarationen.
2. Kommissionen kan besluta att andra bestämmelser i lagstiftningen om livsmedelsinformation, förutom dem som anges i punkt 1, får tillämpas genom nationella system och fastställa relevanta väsentliga krav för detta. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.
3. Nationella system kan utarbetas av medlemsstaterna på deras eget initiativ eller på begäran av berörda parter i överensstämmelse med de allmänna principer och krav som fastställs i kapitlen II och III i denna förordning och
 - a) som ett resultat av grundlig konsumentforskning, och
 - b) efter omfattande samråd med många olika berörda parter och på grundval av bästa metoder.

³⁰ EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

4. Nationella system ska omfatta lämpliga mekanismer för att ge konsumenterna möjlighet att identifiera livsmedel som märkts i enlighet med nationella system, övervaka efterlevnaden av systemet och utvärdera dess inverkan.
5. Medlemsstaterna ska ge kommissionen närmare uppgifter om de nationella system som avses i punkt 1, inklusive ett identitetsmärke för livsmedel som märkts i enlighet med det nationella systemet. Kommissionen ska göra dessa uppgifter tillgängliga för allmänheten, i synnerhet genom en särskild webbsida.
6. Kommissionen ska främja och organisera informationsutbytet mellan medlemsstaterna och sig själv i frågor som rör antagandet och tillämpningen av de nationella systemen. Den ska uppmuntra berörda parter att delta i detta utbyte, särskilt genom rådgivande gruppen för livsmedelskedjan, djurhälsa och växters sundhet, som inrättades genom kommissionens beslut 2004/613/EG av den 6 augusti 2004 om inrättande av en rådgivande grupp för livsmedelskedjan, djurhälsa och växters sundhet³¹.
7. Kommissionen kan, efter samråd med medlemsstaterna, anta riktlinjer för tillämpningen av denna artikel.

Artikel 45

Presumtion om överensstämmelse

1. All livsmedelsinformation som tillhandahålls i överensstämmelse med ett nationellt system ska antas uppfylla de väsentliga krav som avses i artikel 44.1 och 44.2.
2. Tillämpningen av nationella system ska inte hindra den fria rörligheten för varor.

Artikel 46

Gemenskapsåtgärder

1. Om kommissionen anser att ett nationellt system inte uppfyller kraven i denna förordning, kan den, efter att ha informerat den kommitté som anges i artikel 49.1, anta ett beslut där den begär att en medlemsstat upphäver eller ändrar detta nationella system.
2. Kommissionen kan anta tillämpningsåtgärder för de bestämmelser som avses i artikel 44.1 och 44.2. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

³¹ EUT L 275, 25.8.2004, s. 17.

Artikel 47
Tillämpningsbestämmelser

Kommissionen kan anta närmare bestämmelser om tillämpningen av detta kapitel. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 49.2.

KAPITEL VIII

TILLÄMPNINGS-, ÄNDRINGS- OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 48
Tekniska anpassningar

Med förbehåll för bestämmelserna om ändring av bilagorna II och III enligt artiklarna 10.2 och 22.2, kan kommissionen ändra bilagorna. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke-väsentliga delar i denna förordning genom att komplettera den, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarandet med kontroll i artikel 49.3.

Artikel 49
Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den period som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.
3. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5a.1–5a.4 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.
4. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5a.1, 5a.2, 5a.4, 5a.6 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Artikel 50
Ändringar av förordning (EG) nr 1924/2006

I artikel 7 i förordning (EG) nr 1924/2006 ska första och andra styckena ersättas med följande:

”Skyldigheten och de närmare föreskrifterna om att lämna information i enlighet med [kapitel IV avsnitt 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr ...]* när ett näringspåstående och/eller hälsopåstående görs, ska gälla i tillämpliga delar, med undantag för allmänt hållen reklam.

Dessutom ska, beroende på omständigheterna i det enskilda fallet, mängderna av det eller de ämnen som ett näringspåstående eller hälsopåstående gäller, om de inte ingår i näringsvärdesdeklarationen, också anges inom samma synfält som näringsvärdesdeklarationen och uttryckas i enlighet med artiklarna 30–32 i [förordning (EG) nr ...].

* EUT L ..., dd/mm/åååå, s.”.

Artikel 51

Ändringar av förordning (EG) nr 1925/2006

1. Artikel 6.6 i förordning (EG) nr 1925/2006 ska ersättas med följande:

”6. Tillsättning av ett vitamin eller ett mineralämne i ett livsmedel ska leda till att livsmedlet innehåller åtminstone en betydande mängd av det vitaminet eller mineralämnet, om en sådan mängd definieras i [del A punkt 2 i bilaga XI till förordning (EG) nr ...]*. De lägsta mängderna, inbegripet eventuella lägre mängder som avviker från de betydande mängder som nämns ovan, ska för särskilda livsmedel eller livsmedelskategorier fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 14.2.

* EUT L ..., dd/mm/åååå, s.”.

2. Artikel 7.3 i förordning (EG) nr 1925/2006 ska ersättas med följande:

”3. Näringsvärdesdeklarationer ska vara obligatoriska för sådana produkter med tillsats av vitaminer och mineralämnen som omfattas av denna förordning. Den information som ska lämnas ska bestå av de uppgifter som anges i artikel 29.1 i [förordning (EG) nr ...] och av de totala ingående mängderna av de vitaminer och mineralämnen som tillsatts i livsmedlet.”.

Artikel 52

Upphävande

1. Direktiven 2000/13/EG, 87/250/EEG, 94/54/EG, 1999/10/EG, 2002/67/EG och 2004/77/EG samt förordning (EG) nr 608/2004 ska upphöra att gälla från och med det datum då denna förordning träder i kraft.

2. Direktiv 90/496/EEG ska upphöra att gälla från och med [5 år efter ikraftträdandet].

3. Hänvisningar till de upphävda rättsakterna ska anses som hänvisningar till denna förordning.

Artikel 53
Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 14.1 ska tillämpas från och med [*den första dagen i månaden 3 år efter ikraftträdandet*].

Artiklarna 29–34 ska tillämpas från och med [*den första dagen i månaden 3 år efter ikraftträdandet*], med undantag av livsmedel märkta av livsmedelsföretagare som, vid datumet för ikraftträdande, har färre än 10 anställda samt en omsättning och/eller balansomslutning som inte överstiger 2 miljoner euro per år, för vilka de ska tillämpas från och med [*den första dagen i månaden 5 år efter ikraftträdandet*].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den [...]

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I

SÄRSKILDA DEFINITIONER

Enligt artikel 2.4

1. *näringsvärdesdeklaration*: uppgifter som består av
 - a) energivärde, eller
 - b) energivärde och minst ett av näringsämnena
 - fett,
 - kolhydrater,
 - kostfibrer,
 - protein,
 - salt,
 - vitaminer och mineralämnen som förtecknas i del A punkt 1 i bilaga XI och som förekommer i betydande mängder enligt definitionen i del A punkt 2 i bilaga XI.
2. *fett*: sammanlagda mängden lipider, även fosfolipider.
3. *mättade fettsyror*: fettsyror utan dubbelbindning.
4. *transfettsyror*: fettsyror med minst en icke-konjugerad (dvs. åtskild av minst en metylengrupp) kol-koldubbelbindning i transställning.
5. *enkelomättade fettsyror*: fettsyror med en cis-dubbelbindning.
6. *fleromättade fettsyror*: fettsyror med metylenåtskilda cis-cis-dubbelbindningar.
7. *kolhydrat*: varje kolhydrat som kan omvandlas i människokroppen, även polyoler.
8. *sockerarter*: alla monosackarider och disackarider som förekommer i livsmedel, dock inte polyoler.
9. *polyoler*: alkoholer som innehåller mer än två hydroxigrupper.
10. *protein*: den proteinhalt som beräknas med följande formel: protein = sammanlagda kvävemängden enligt Kjeldahl \times 6,25.
11. *salt*: den salthalt som beräknas med följande formel: salt = natrium \times 2,5.
12. *genomsnittsvärde*: det värde som bäst representerar den mängd näringsämne som ett visst livsmedel innehåller, och som avspeglar årstidsbetingade variationer, konsumtionsmönster och andra faktorer som kan göra att det faktiska värdet varierar.
13. *huvudsakligt synfält*: det synfält som med största sannolikhet visas eller är synligt under normala eller sedvanliga försäljnings- eller användningsförhållanden.

BILAGA II

INGREDIENSER SOM ORSAKAR ALLERGI ELLER INTOLERANS

1. Spannmål som innehåller gluten (dvs. vete, råg, korn, havre, spelt, kamut eller hybridiserade sorter därav) och produkter därav, med följande undantag:
 - a) Vetebaserad glukossirap, inklusive glukos³².
 - b) Vetebaserade maltodextriner¹.
 - c) Kornbaserad glukossirap.
 - d) Spannmål som används för framställning av destillat eller etanol för spritdrycker och andra drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol.
2. Kräftdjur och produkter därav.
3. Ägg och produkter därav.
4. Fisk och produkter därav, med följande undantag:
 - a) Fiskgelatin som används som bärare för vitamin- eller karotenoidpreparat.
 - b) Fiskgelatin eller husbloss som används som klarningsmedel i öl och vin.
5. Jordnötter och produkter därav.
6. Sojaböner och produkter därav, med följande undantag:
 - a) Fullständigt raffinerad sojaolja och fullständigt raffinerat sojafett¹.
 - b) Naturliga blandade tokoferoler (E306), naturligt D-alfa-tokoferol, naturligt D-alfa-tokoferolacetat, naturligt D-alfa-tokoferolsuccinat från sojaböner.
 - c) Fytosteroler och fytosterolestrar framställda av vegetabilisk sojabönsolja.
 - d) Fytostanolestrar framställda av steroler från vegetabilisk sojabönsolja.
7. Mjök och produkter därav (inklusive laktos), med följande undantag:
 - a) Vassle som används för framställning av destillat eller etanol för spritdrycker och andra drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol.
 - b) Laktitol.

³² Gäller även produkter framställda därav, förutsatt att bearbetningsprocessen inte förmodas ha ökat den allergenicitet som Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet fastställt för den produkt de härrör från.

8. Nötter, dvs. mandel (*Amygdalus communis* L.), hasselnöt (*Corylus avellana*), valnöt (*Juglans regia*), cashewnöt (*Anacardium occidentale*), pekannöt (*Carya illinoensis* (Wangenh.) K. Koch), paranöt (*Bertholletia excelsa*), pistaschmandel (*Pistacia vera*), makadamianöt och Queenslandsnöt (*Macadamia ternifolia*), samt produkter därav, med följande undantag:
 - a) Nötter som används för framställning av destillat eller etanol för spritdrycker och andra drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol.
9. Selleri och produkter därav.
10. Senap och produkter därav.
11. Sesamfrön och produkter därav.
12. Svaveldioxid och sulfid i koncentrationer på mer än 10 mg/kg eller 10 mg/liter uttryckt som SO₂.
13. Lupin och produkter därav.
14. Blötdjur och produkter därav.

BILAGA III

LIVSMEDEL DÄR MÄRKNINGEN SKA INNEHÅLLA EN ELLER FLERA TILLÄGGSUPPGIFTER

TYP ELLER KATEGORI AV LIVSMEDEL	UPPGIFTER
1. LIVSMEDEL SOM FÖRPACKATS I VISSA GASER	
1.1 Livsmedel vars hållbarhet förlängts med hjälp av förpackningsgaser som godkänts enligt rådets direktiv 89/107/EEG ³³	”Förpackad i en skyddande atmosfär”
2. LIVSMEDEL SOM INNEHÅLLER SÖTNINGSMEDEL	
2.1 Livsmedel som innehåller ett eller flera sötningsmedel som godkänts enligt direktiv 89/107/EEG	Uppgiften ”innehåller sötningsmedel” ska åtfölja livsmedlets beteckning.
2.2 Livsmedel som innehåller såväl en eller flera tillsatta sockerarter som ett eller flera sötningsmedel som godkänts enligt direktiv 89/107/EEG	Uppgiften ”innehåller socker och sötningsmedel” ska åtfölja livsmedlets beteckning.
2.3 Livsmedel som innehåller aspartam som godkänts enligt direktiv 89/107/EEG	”Innehåller en källa till fenylalanin”
2.4 Livsmedel som innehåller mer än 10 % tillsatta polyoler som godkänts enligt direktiv 89/107/EEG	”Överdriven konsumtion kan ha laxerande effekt”
3. LIVSMEDEL SOM INNEHÅLLER GLYCYRRHIZINSYRA ELLER AMMONIUMSALT AV GLYCYRRHIZINSYRA	
3.1 Konfektyrer eller drycker som innehåller glycyrrhizinsyra eller ammoniumsalt av glycyrrhizinsyra till följd av tillsats av själva ämnet (ämnena) eller av lakritsrot (<i>Glycyrrhiza glabra</i>) i en koncentration av 100 mg/kg eller 10 mg/l eller däröver	”Innehåller lakrits” ska läggas till omedelbart efter ingrediensförteckningen, om inte ordet ”lakrits” redan finns i ingrediensförteckningen eller i livsmedlets beteckning. Om det inte finns en ingrediensförteckning ska denna uppgift åtfölja livsmedlets beteckning.
3.2 Konfektyrer som innehåller glycyrrhizinsyra eller ammoniumsalt av glycyrrhizinsyra till följd av tillsats av själva ämnet (ämnena) eller av lakritsrot (<i>Glycyrrhiza glabra</i>) i en koncentration av 4 g/kg eller däröver	”Innehåller lakrits – personer som lider av högt blodtryck bör undvika överdriven konsumtion” ska läggas till omedelbart efter ingrediensförteckningen. Om det inte finns en ingrediensförteckning ska denna uppgift åtfölja livsmedlets beteckning.

³³ EGT L 40, 11.2.1989, s. 27.

<p>3.3 Drycker som innehåller glycyrrhizinsyra eller ammoniumsalt av glycyrrhizinsyra till följd av tillsats av själva ämnet (ämnen) eller av lakritsrot (<i>Glycyrrhiza glabra</i>) i en koncentration av 50 mg/l eller däröver, eller 300 mg/l eller däröver för drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol³⁴.</p>	<p>”Innehåller lakrits – personer som lider av högt blodtryck bör undvika överdriven konsumtion” ska läggas till omedelbart efter ingrediensförteckningen. Om det inte finns en ingrediensförteckning ska denna uppgift åtfölja livsmedlets beteckning.</p>
<p>4. DRYCKER MED HÖG KOFFEINHALT</p>	
<p>4.1 Drycker – med undantag av sådana drycker som baseras på kaffe, te, kaffeextrakt eller teextrakt och vars beteckning innehåller orden ”kaffe” eller ”te” – som</p> <ul style="list-style-type: none"> – är avsedda att konsumeras utan vidare beredning och innehåller mer än 150 mg koffein/l, oavsett källa, eller – är i koncentrerad eller torkad form och efter rekonstituering innehåller mer än 150 mg koffein/l, oavsett källa 	<p>”Hög koffeinhalt” i samma synfält som dryckens beteckning, följt av en hänvisning, inom parentes och enligt artikel 14.5 i denna förordning, till koffeinhalten i mg/100 ml.</p>

³⁴ Värdena ska tillämpas på produkter som saluförs konsumtionsfärdiga eller som rekonstitueras enligt tillverkarens anvisningar.

5. LIVSMEDEL MED TILLSATS AV FYTOSTEROLER, FYTOSTEROLESTRAR, FYTOSTANOLER ELLER FYTOSTANOLESTRAR

<p>5.1 Livsmedel eller livsmedelsingredienser med tillsats av fytosteroler, fytosterolestrar, fytostanoler eller fytostanolestrar</p>	<ol style="list-style-type: none">1. ”Med tillsats av växtsteroler” eller ”med tillsats av växtstanoler” i samma synfält som livsmedlets beteckning.2. Mängden av tillsatta fytosteroler, fytosterolestrar, fytostanoler eller fytostanolestrar (uttryckt i procent eller som gram av fria växtsteroler/växtstanoler per 100 g eller 100 ml av livsmedlet) ska anges i ingrediensförteckningen.3. Meddelande om att varan är avsedd enbart för personer som vill sänka kolesterolhalten i blodet.4. Meddelande om att patienter som tar kolesterolsänkande läkemedel endast bör inta varan under medicinsk övervakning.5. Väl synligt meddelande om att livsmedlet från näringssynpunkt kan vara mindre lämpligt för gravida och ammande kvinnor samt barn under fem år.6. Råd om att livsmedlet ska användas som en del av en balanserad och varierad kost som innefattar regelbundet intag av frukt och grönsaker för att upprätthålla karotennivåerna.7. I samma synfält som meddelandet enligt punkt 3 ovan: meddelande om att intag av mer än 3 g per dag av tillsatta växtsteroler/växtstanoler bör undvikas.8. En definition av en portion av livsmedlet eller livsmedelsingrediensen i fråga (helst i gram eller milliliter) med uppgift om hur mycket växtsteroler/växtstanoler en portion innehåller.
---	--

BILAGA IV

LIVSMEDEL SOM ÄR UNDANTAGNA FRÅN KRAVET PÅ OBLIGATORISK NÄRINGSVÄRDEDECLARATION

- Obearbetade produkter som innehåller endast en ingrediens eller kategori av ingredienser.
- Bearbetade produkter vars bearbetning endast består i rökning eller mogning och som innehåller endast en ingrediens eller kategori av ingredienser.
- Vatten som är avsedda som livsmedel, inbegripet sådana som endast tillsatts koldioxid och/eller aromer.
- Örtkryddor, kryddor eller blandningar därav.
- Salt och saltersättningar.
- Varor som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/4/EG av den 22 februari 1999 om kaffe- och cikoriaextrakt³⁵, samt hela eller malda kaffeböner och hela eller malda koffeinfria kaffeböner.
- Örtte, te, koffeinfritt te, snabbte, pulverte eller teextrakt, koffeinfritt snabbte, pulverte eller teextrakt som inte innehåller tillsatta ingredienser.
- Ättika som framställts genom jäsning och ättikersättning, inbegripet sådan som endast tillsatts aromer.
- Aromer.
- Livsmedelstillsatser.
- Processhjälpmedel.
- Livsmedelsenzymmer.
- Gelatin.
- Gelébildande produkter.
- Jäst.
- Livsmedel i förpackningar eller behållare vars största yta är mindre än 25 cm².
- Livsmedel som säljs av privatpersoner inom ramen för tillfällig verksamhet och inte som en del i en företagsverksamhet som skulle kräva en viss kontinuitet i verksamheten och ett visst mått av organisation.

³⁵ EGT L 66, 13.3.1999, s. 26.

- Livsmedel som producenter av små mängder varor levererar direkt till slutkonsumenter eller till lokala detaljhandelsföretag som levererar direkt till slutkonsumenter.
- Livsmedel i inre förpackning som inte är avsedda för försäljning utan den yttre förpackningen (information om näringsvärdet ska ges på den yttre förpackningen såvida livsmedlet inte tillhör de kategorier av livsmedel som är undantagna enligt denna bilaga).

BILAGA V

LIVSMEDLETS BETECKNING OCH SÄRSKILDA ÅTFÖLJANDE UPPGIFTER

DEL A – LIVSMEDLETS BETECKNING

1. Det ska vara tillåtet att i den medlemsstat där livsmedlet saluförs använda den beteckning under vilken varan lagligen tillverkas och saluförs i den medlemsstat där tillverkningen sker.

Om övriga bestämmelser i denna förordning, särskilt de i artikel 9, inte är tillräckliga för att säkerställa att konsumenterna i den medlemsstat där varan saluförs har kännedom om livsmedlets verkliga natur och kan särskilja det från livsmedel som det skulle kunna förväxlas med, ska livsmedlets beteckning emellertid kompletteras med ytterligare beskrivande information i anslutning till beteckningen.

2. I undantagsfall får livsmedlets beteckning i den medlemsstat där tillverkningen sker inte användas i den medlemsstat där livsmedlet saluförs, när det livsmedel som beteckningen gäller skiljer sig så mycket i fråga om sammansättning eller framställning från det livsmedel som är känt under den beteckningen att bestämmelserna i punkt 1 inte är tillräckliga för att säkerställa att konsumenterna i den medlemsstat där livsmedlet saluförs ges korrekt information.
3. Ett immaterialrättsligt skyddat namn, märkesnamn eller fantasinamn får inte ersätta livsmedlets beteckning.

DEL B – OBLIGATORISKA UPPGIFTER SOM SKA ÅTFÖLJA LIVSMEDLETS BETECKNING

1. Livsmedlets beteckning ska omfatta eller åtföljas av uppgifter om livsmedlets fysiska tillstånd eller den särskilda behandling som livsmedlet genomgått (t.ex. pulvrisering, frystorkning, djupfrysning, snabbfrysning, koncentring, rökning) i samtliga fall då avsaknaden av sådan information skulle kunna vilseleda konsumenten.
2. Livsmedel som behandlats med joniserande strålning ska förses med någon av följande uppgifter:
”bestrålad” eller ”behandlad med joniserande strålning”.

DEL C – SÄRSKILDA KRAV PÅ BETECKNINGEN ”MALET KÖTT”

1. Krav på sammansättning vid kontroll av den genomsnittliga dagsproduktionen:

	Fetthalt	Förhållande mellan bindväv och köttprotein
– Magert malet kött	≤ 7 %	≤ 12
– Malet nötkött	≤ 20 %	≤ 15
– Malet kött som innehåller griskött	≤ 30 %	≤ 18
– Malet kött av andra djurarter	≤ 25 %	≤ 15

2. Genom avvikelse från kraven i avsnitt V kapitel IV i bilaga III till förordning (EG) nr 853/2004 ska märkningen innehålla följande ord:

- ”fetthalten lägre än ...”,
- ”förhållandet mellan bindväv och köttprotein lägre än ...”.

3. Medlemsstaterna får tillåta att malet kött som inte uppfyller kraven i punkt 1 i denna del släpps ut på de nationella marknaderna med ett nationellt märke som inte kan förväxlas med de märken som föreskrivs enligt artikel 5.1 i förordning (EG) nr 853/2004.

BILAGA VI

ANGIVANDE OCH BENÄMNING AV INGREDIENSER

DEL A – SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM ANGIVANDE AV INGREDIENSER I FALLANDE STORLEKSORDNING EFTER VIKT

Kategori av ingrediens	Bestämmelser om angivande i storleksordning efter vikt
1. Tillsatt vatten och flyktiga ämnen	Ska anges i storleksordning efter vikt i den färdiga varan. Den mängd vatten som tillsatts som ingrediens i ett livsmedel ska beräknas genom att den färdiga varans totala mängd minskas med den totala mängden av övriga använda ingredienser. Denna mängd behöver inte beaktas om den är mindre än 5 % av den färdiga varans vikt.
2. Ingredienser som används i koncentrerad eller torkad form och som rekonstitueras under framställningen	Får anges i storleksordning efter den vikt som de hade innan de koncentrerades eller torkades.
3. Ingredienser som används i koncentrerade eller torkade livsmedel som är avsedda att rekonstitueras genom tillsats av vatten	Får anges i storleksordning efter proportion i den rekonstituerade varan, förutsatt att ingrediensförteckningen åtföljs av uttrycket ”ingredienser i den rekonstituerade varan” eller ”ingredienser i den konsumtionsfärdiga varan” eller ett liknande uttryck.
4. Frukt, grönsaker eller svamp, varav ingen påtagligt dominerar med hänsyn till vikt, vars proportioner kan variera och som används blandade som ingredienser i ett livsmedel	Får grupperas tillsammans i ingrediensförteckningen under beteckningen ”frukt”, ”grönsaker” eller ”svamp” följt av upplysningen ”i varierande proportion”, omedelbart följt av en uppräknig av de frukter, grönsaker eller svampar som ingår. I sådana fall ska blandningen anges i ingrediensförteckningen i enlighet med artikel 19.1 på grundval av den samlade vikten av de frukter, grönsaker eller svampar som ingår.
5. Blandningar av kryddor eller örtekryddor där ingen krydda eller örtekrydda påtagligt dominerar med hänsyn till vikt	Får anges i en annan ordning, förutsatt att ingrediensförteckningen åtföljs av uttrycket ”i varierande proportion” eller ett liknande uttryck.
6. Ingredienser som utgör mindre än 2 % av den färdiga varan	Får anges i en annan ordning efter de övriga ingredienserna.

Kategori av ingrediens	Bestämmelser om angivande i storleksordning efter vikt
7. Ingredienser som är av liknande slag eller inbördes utbytbara, som kan komma att användas vid tillverkningen eller beredningen av ett livsmedel utan att dess sammansättning, natur eller uppfattade värde ändras och som utgör mindre än 2 % av den färdiga varan	Får anges i ingrediensförteckningen med uttrycket ”innehåller ... och/eller ...” i de fall där minst en av högst två ingredienser ingår i den färdiga varan. Denna bestämmelse ska inte gälla livsmedelstillsatser eller ingredienser som förtecknas i del C i denna bilaga.

DEL B – BENÄMNING AV VISSA INGREDIENSER GENOM BETECKNINGEN PÅ EN KATEGORI I STÄLLET FÖR EN SPECIFIK BETECKNING

Ingredienser som tillhör någon av de kategorier av livsmedel som förtecknas nedan och som är beståndsdelar i ett annat livsmedel behöver anges endast med beteckningen på denna kategori.

Definition av livsmedelskategori	Kategoribeteckning
1. Raffinerade oljor utom olivolja	<p>”Olja” tillsammans med</p> <ul style="list-style-type: none"> – antingen adjektivet ”vegetabilisk” eller ”animalisk”, beroende på vilket som är tillämpligt, eller – en uppgift om deras specifika vegetabiliska eller animaliska ursprung. <p>Adjektivet ”härdad” ska åtfölja uppgiften om en härdad olja såvida inte mängden mättade fettsyror och transfettsyror ingår i näringsvärdesdeklarationen.</p>

Definition av livsmedelskategori	Kategoribeteckning
2. Raffinerade fetter	<p>”Fett”, tillsammans med</p> <ul style="list-style-type: none"> – antingen adjektivet ”vegetabiliskt” eller ”animaliskt”, beroende på vilket som är tillämpligt, eller – en uppgift om deras specifika vegetabiliska eller animaliska ursprung. <p>Adjektivet ”härdat” ska åtfölja uppgiften om ett härdat fett såvida inte mängden mättade fettsyror och transfettsyror ingår i näringsvärdesdeklarationen.</p>
3. Blandningar av mjöl från två eller flera sädeslag	”Mjöl” åtföljt av en uppräknig av de sädeslag det består av i fallande storleksordning efter vikt
4. Stärkelse, och stärkelse som modifierats genom fysikaliska processer eller med hjälp av enzymer	”Stärkelse”
5. Alla arter av fisk om fisken utgör en ingrediens i ett annat livsmedel och under förutsättning att beteckningen på och presentationen av detta livsmedel inte hänvisar till en bestämd fiskart	”Fisk”
6. Alla ostsor ter om osten eller ostblandningen utgör en ingrediens i ett annat livsmedel och under förutsättning att beteckningen på och presentationen av detta livsmedel inte hänvisar till en bestämd ostsor t	”Ost”
7. Alla kryddor som inte överstiger 2 % av livsmedlets vikt	”Krydda”, ”kryddor” eller ”kryddblandning”
8. Alla ör tkryddor eller delar av ör tkryddor som inte överstiger 2 % av livsmedlets vikt	”Ör tkrydda”, ”ör tkryddor” eller ”blandning av ör tkryddor”
9. Alla slag av gummiberedningar som används vid framställningen av gummibas för tuggummi	”Gummibas”
10. Alla slag av bakade, finfördelade och torkade spannmålsprodukter	”Ströbröd” eller ”skorpsmulor”

Definition av livsmedelskategori	Kategoribeteckning												
11. Alla slag av sackaros	”Socker”												
12. Vattenfri glukos eller glukosmonohydrat	”Druvsocker”												
13. Glukossirap och vattenfri glukossirap	”Glukossirap”												
14. Alla slag av mjölkproteiner (kasein, kaseinater och vassleproteiner) och blandningar därav	”Mjölksproteiner”												
15. Pressat, expellerpressat eller raffinerat kakaosmör	”Kakaosmör”												
16. Alla slag av viner som definieras i rådets förordning (EG) nr 1493/1999	”Vin”												
<p>17. Skelettmuskulatur³⁶ av däggdjurs- och fågelarter som är tjänliga som livsmedel, med naturligt ingående eller angränsande vävnad, i de fall den totala fett- och bindvävshalten inte överstiger de värden som anges nedan, och köttet utgör en ingrediens i ett annat livsmedel. De varor som omfattas av definitionen av ”maskinurbenat kött” är undantagna från denna definition.</p> <p>Maxgränser för halten av fett och bindväv för ingredienser som betecknas ”...kött”</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th><i>Art</i></th> <th><i>Fett (%)</i></th> <th><i>Bindväv³⁸ (%)</i></th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>Däggdjur (med undantag av kaniner och svin) och blandningar av olika djurarter där däggdjursinslaget dominerar</td> <td>25</td> <td>25</td> </tr> <tr> <td>Svin</td> <td>30</td> <td>25</td> </tr> <tr> <td>Fåglar och kaniner</td> <td>15</td> <td>10</td> </tr> </tbody> </table>	<i>Art</i>	<i>Fett (%)</i>	<i>Bindväv³⁸ (%)</i>	Däggdjur (med undantag av kaniner och svin) och blandningar av olika djurarter där däggdjursinslaget dominerar	25	25	Svin	30	25	Fåglar och kaniner	15	10	<p>”...kött” i kombination med namnet/namnen³⁷ på den eller de djurarter som det kommer från</p>
<i>Art</i>	<i>Fett (%)</i>	<i>Bindväv³⁸ (%)</i>											
Däggdjur (med undantag av kaniner och svin) och blandningar av olika djurarter där däggdjursinslaget dominerar	25	25											
Svin	30	25											
Fåglar och kaniner	15	10											

³⁶ Mellangärdesmusklerna och tuggmusklerna är delar av skelettmuskulaturen, medan hjärta, tunga, huvudets muskler (utom tuggmusklerna), musklerna nedanför karpalled och tarsalled samt på svansen är undantagna.

³⁷ Vid märkning på engelska kan denna beteckning ersättas av det generiska namnet på kött från djurarten i fråga.

³⁸ Halten av bindväv beräknas utifrån förhållandet mellan köttets kollagen- och proteinhalt. Med kollagenhalten avses hydroxiprolinhalten multiplicerad med 8.

Definition av livsmedelskategori	Kategoribeteckning
<p>Om dessa maxgränser överskrids, men alla andra kriterier för ”kött” är uppfyllda, ska halten av ”...kött” justeras nedåt i enlighet med detta och ingrediensförteckningen innehålla, förutom beteckningen ”...kött”, uppgifter om innehållet av fett och/eller bindväv.</p>	
<p>18. Alla slag av varor som omfattas av definitionen av ”maskinurbenat kött”</p>	<p>”Maskinurbenat kött” i kombination med namnet/namnen³ på den eller de djurarter som det kommer från</p>

DEL C – BENÄMNING AV VISSA INGREDIENSER GENOM BETECKNINGEN PÅ DERAS KATEGORI FÖLJT AV DERAS SPECIFIKA BETECKNING ELLER E-NUMMER

Livsmedelstillsatser och livsmedelsenzymmer som inte anges i artikel 21 b och som tillhör en av de kategorier som förtecknas i denna del måste benämnas genom beteckningen på den kategorin följt av deras specifika beteckning eller, om så är lämpligt, E-nummer. Om en ingrediens tillhör mer än en av kategorierna, ska den kategori anges som är lämpligast med hänsyn till ingrediensens huvudsakliga funktion i det aktuella livsmedlet. Beteckningen ”modifierad stärkelse” måste dock alltid åtföljas av en angivelse av vilken specifik växt den framställs ur, då denna ingrediens kan innehålla gluten.

Syra
Surhetsreglerande medel
Klumpförebyggande medel
Skumdämpningsmedel
Antioxidationsmedel
Fyllnadsmedel
Färgämne
Emulgeringsmedel
Smältsalter³⁹
Konsistensmedel
Smakförstärkare
Mjölbehandlingsmedel
Geleringsmedel
Ytbehandlingsmedel
Fuktighetsbevarande medel
Modifierad stärkelse⁴⁰
Konserveringsmedel
Drivgas
Bakpulver
Stabiliseringsmedel
Söttningsmedel
Förtjockningsmedel

³⁹ Endast för smältost och smältostprodukter.

⁴⁰ Specifik beteckning eller E-nummer behöver inte anges.

DEL D – BENÄMNING AV AROMER I INGREDIENSFÖRTECKNINGEN

1. Aromer ska benämnas antingen med ordet ”arom(er)” eller med en mer specifik beteckning eller beskrivning av aromen.
2. Kinin och/eller koffein som används som aromer vid tillverkningen eller beredningen av ett livsmedel ska anges i ingrediensförteckningen med sin beteckning direkt efter ordet ”arom(er)”.
3. Ordet ”naturlig” eller något annat ord med väsentligen samma innebörd får endast användas om aromer vars aromkomponent uteslutande innehåller aromämnen enligt definitionen i artikel 1.2 b i i direktiv 88/388/EEG och/eller arompreparat enligt definitionen i artikel 1.2 c i det direktivet.
4. Om aromens beteckning innehåller en hänvisning till de ingående ämnens vegetabiliska eller animaliska art eller ursprung, får ordet ”naturlig” eller något annat ord med väsentligen samma innebörd inte användas, om inte aromkomponenten uteslutande eller nästan uteslutande har avskilts från livsmedlet eller den aktuella aromkällan genom lämpliga fysikaliska, enzymatiska eller mikrobiologiska processer eller genom vedertagna metoder för beredning av livsmedel.

DEL E – BENÄMNING AV SAMMANSATTA INGREDIENSER

1. En sammansatt ingrediens uttryckt i total vikt får ingå i ingrediensförteckningen under sin egen beteckning, förutsatt att denna fastställts enligt lag eller sedvana och omedelbart följs av en uppräknig av de ingredienser som ingår i den sammansatta ingrediensen.
2. Ingrediensförteckningen för sammansatta ingredienser ska inte vara obligatorisk
 - a) om den sammansatta ingrediensens sammansättning är fastställd i gällande gemenskapslagstiftning, och förutsatt att den sammansatta ingrediensen utgör mindre än 2 % av den färdiga varan; denna bestämmelse ska dock inte gälla i fråga om livsmedelstillsatser, såvida inte annat följer av artikel 21 a–d, eller
 - b) för sammansatta ingredienser som består av blandningar av kryddor och/eller örtekryddor som utgör mindre än 2 % av den färdiga varan, med undantag av livsmedelstillsatser, om inte annat följer av artikel 21 a–d, eller
 - c) om den sammansatta ingrediensen är ett livsmedel för vilket det inte krävs någon ingrediensförteckning enligt gemenskapslagstiftningen.

BILAGA VII

MÄNGDANGIVELSE FÖR INGREDIENSER

1. Angivelse av mängd krävs inte
 - a) i fråga om en ingrediens eller kategori av ingredienser
 - i) vars avrunna nettovikt anges i enlighet med punkt 5 i bilaga VIII, eller
 - ii) vars mängd, enligt gemenskapsbestämmelserna, redan är obligatorisk i märkningen, eller
 - iii) som används i små mängder i aromgivande syfte, eller
 - iv) som, trots att den ingår i livsmedlets beteckning, inte styr konsumenternas val i den medlemsstat där livsmedlets saluförs, då variationen i mängd inte är avgörande för att känneteckna livsmedlet eller inte är sådan att den särskiljer livsmedlet från liknande livsmedel, eller
 - b) om särskilda gemenskapsbestämmelser exakt föreskriver mängden av en ingrediens eller kategori av ingredienser utan att föreskriva att detta ska anges i märkningen, eller
 - c) i de fall som anges i del A punkterna 4 och 5 i bilaga VI.
2. Artikel 23.1 a och b ska inte tillämpas på
 - a) ingredienser eller kategorier av ingredienser som omfattas av uppgiften ”innehåller sötningsmedel” eller ”innehåller socker och sötningsmedel”, om den uppgiften åtföljer livsmedlets beteckning, i enlighet med bilaga III, eller
 - b) tillsatta vitaminer och mineralämnen om dessa ämnen ska anges i en näringsvärdesdeklaration.
3. Mängden av en ingrediens eller kategori av ingredienser ska
 - a) uttryckas i procent, vilket ska motsvara mängden av ingrediensen eller ingredienserna vid den tidpunkt då de används, och
 - b) anges antingen i eller intill livsmedlets beteckning eller i ingrediensförteckningen i anslutning till ingrediensen eller kategorin av ingredienser i fråga.

4. Genom undantag från punkt 3 gäller följande:
- a) För livsmedel vars fukthalt minskat till följd av uppvärmning eller annan behandling, ska mängden uttryckas i procent och motsvara mängden av de använda ingredienserna i den färdiga varan, såvida inte den mängden eller den sammanlagda mängden av samtliga ingredienser som anges i märkningen överstiger 100 %, då mängden ska anges grundat på vikten på de ingredienser som använts för att bereda 100 g av den färdiga varan.
 - b) Mängden av flyktiga ingredienser ska anges i storleksordning efter vikt i den färdiga varan.
 - c) Mängden av ingredienser som används i koncentrerad eller torkad form och som rekonstitueras under framställningen får anges i storleksordning efter den vikt som ingredienserna hade innan de koncentrerades eller torkades.
 - d) För koncentrerade eller torkade livsmedel till vilka det är nödvändigt att tillsätta vatten, får mängden av ingredienserna anges i storleksordning efter vikt i den rekonstituerade varan.

BILAGA VIII

ANGIVANDE AV NETTOINNEHÅLL

1. Angivande av nettoinnehåll är inte obligatoriskt för livsmedel
 - a) som minskar avsevärt i volym eller vikt och som säljs styckevis eller vägs i köparens närvaro, eller
 - b) vars nettoinnehåll är mindre än 5 g eller 5 ml; dock ska denna bestämmelse inte gälla kryddor och örtekryddor.
2. Om gemenskapsbestämmelser eller, om sådana saknas, nationella bestämmelser föreskriver att innehållet ska anges på ett visst sätt (t.ex. nominell mängd, minimimängd, genomsnittsmängd) ska denna mängd anses som nettoinnehåll enligt denna förordning.
3. Om en färdigförpackad vara består av två eller flera separata färdigförpackningar som innehåller samma mängd av samma vara, ska nettoinnehållet anges genom uppgift om nettoinnehållet i varje separat förpackning och det totala antalet sådana förpackningar. Dessa uppgifter är dock inte obligatoriska om det totala antalet separata förpackningar är klart synligt och lätt kan räknas utifrån och minst en uppgift om nettoinnehållet i varje enskild förpackning är klart synlig från utsidan.
4. Om en färdigförpackad vara består av två eller flera separata förpackningar som vid försäljning inte betraktas som enheter, ska nettoinnehållet anges genom uppgift om det totala nettoinnehållet och det totala antalet separata förpackningar.
5. Om ett livsmedel i fast form ligger i en lag, ska även livsmedlets avrunna vikt anges.

I denna punkt avses med en *lag* följande varor, eventuellt i blandningar och även i fryst eller djupfryst tillstånd, förutsatt att vätskan endast är ett komplement till den aktuella beredningens väsentliga beståndsdelar och således inte en för köpet avgörande faktor: vatten, saltlösningar, saltlake, livsmedelssyror lösta i vatten, ättika, sockerlag, vattenlösningar med andra sötningsmedel; i fråga om frukt eller grönsaker, frukt- eller grönsaksjuicer.

BILAGA IX

BÄSTFÖREDATUM

1. Bästföredatum ska anges enligt följande:

a) Datumet ska föregås av orden

- ”Bäst före ...” när datumet omfattar uppgift om dagen,
- ”Bäst före utgången av ...” i övriga fall.

b) De ord som anges i punkt a ska åtföljas av

- antingen själva datumet, eller
- en hänvisning till var på märkningen datumet finns angivet.

Om det behövs, ska dessa uppgifter följas av de förvaringsanvisningar som man måste rätta sig efter för att varan ska hålla sig under den angivna perioden.

c) Datumet ska bestå av dag, månad och år i okodad kronologisk form.

Dock är det i fråga om livsmedel

- med kortare hållbarhetstid än tre månader tillräckligt att ange dag och månad,
- med längre hållbarhetstid än tre månader men kortare än 18 månader tillräckligt att ange månad och år,
- med längre hållbarhetstid än 18 månader tillräckligt att ange året.

d) Om inte annat följer av gemenskapsbestämmelser som föreskriver om andra typer av datummärkning, ska uppgift om bästföredatum inte krävas för

- färsk frukt och färska grönsaker, inklusive potatis, som inte skalats, delats i bitar eller behandlats på liknande sätt; detta undantag ska inte tillämpas på groddar och liknande produkter såsom skott av baljväxter,
- viner, likörviner, mousserande viner, kryddade starkviner och liknande produkter framställda av andra frukter än druvor samt drycker enligt KN-numren 22060091, 22060093 och 22060099 som har framställts av druvor eller druvmust,
- drycker som innehåller minst 10 volymprocent alkohol,

- läskedrycker, fruktjuicer, fruktnectar och alkoholhaltiga drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol i separata behållare på mer än fem liter och avsedda för storkök,
- bageri- eller konditorivaror som med hänsyn till sitt innehåll normalt konsumeras inom 24 timmar efter tillverkningen,
- ättika,
- koksalt,
- socker i fast form,
- konfektyrvaror som nästan enbart består av smaksatt och/eller färgat socker,
- tuggummi och liknande produkter,
- portionsförpackningar av glass.

2. Datumet för sista förbrukningsdag ska anges enligt följande:

- a) Det ska föregås av orden ”används före”.
- b) De ord som anges i punkt a ska åtföljas av
 - antingen själva datumet, eller
 - en hänvisning till var på märkningen datumet finns angivet.

Dessa uppgifter ska följas av en beskrivning av de förvaringsanvisningar som man måste rätta sig efter.

- c) Datumet ska bestå av dag, månad och eventuellt år i denna ordning och i okodad form.

BILAGA X

ALKOHOLHALT

Den faktiska alkoholhalten uttryckt i volym för drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol ska anges med högst en decimal. Den ska följas av angivelsen ”vol.%” och får föregås av ordet ”alkohol” eller förkortningen ”alk.”.

Alkoholhalten ska bestämmas vid 20 °C.

De tillåtna positiva och negativa avvikelserna i absoluta tal när det gäller uppgift om alkoholhalten uttryckt i volym anges i nedanstående tabell. Avvikelse ska gälla utan att påverka de avvikelser som beror på den analysmetod som används för att bestämma alkoholhalten.

Beskrivning av drycken	Positiv eller negativ avvikelse
1. Öl med en alkoholhalt som inte överstiger 5,5 volymprocent; drycker som klassificeras under underrubriken 22.07 B II i Gemensamma tulltaxan och som framställs av druvor	0,5 volymprocent
2. Öl med en alkoholhalt som överstiger 5,5 volymprocent; drycker som klassificeras under underrubriken 22.07 B I i Gemensamma tulltaxan och som framställs av druvor; cidersorter, päronviner, fruktviner och liknande som framställs av andra fruktslag än druvor, oavsett om de är icke-mousserande, pärlande eller mousserande; drycker som är baserade på jäst honung	1 volymprocent
3. Drycker som innehåller uppblötta frukter eller växtdelar	1,5 volymprocent
4. Övriga drycker som innehåller mer än 1,2 volymprocent alkohol	0,3 volymprocent

BILAGA XI

REKOMMENDERADE INTAG

DEL A – REKOMMENDERADE INTAG FÖR VITAMINER OCH MINERALÄMNEN (VUXNA)

1. Vitaminer och mineralämnena som får deklarerat samt rekommenderat dagligt intag (RDI) av dessa

Vitamin A (µg)	800	Vitamin B12 (µg)	1
Vitamin D (µg)	5	Biotin (mg)	0,15
Vitamin E (mg)	10	Pantotensyra (mg)	6
Vitamin C (mg)	60	Kalcium (mg)	800
Tiamin (mg)	1,4	Fosfor (mg)	800
Riboflavin (mg)	1,6	Järn (mg)	14
Niacin (mg)	18	Magnesium (mg)	300
Vitamin B6 (mg)	2	Zink (mg)	15
Folacin (µg)	200	Jod (µg)	150

2. Betydande mängd av vitaminer och mineralämnena

I regel bör ett innehåll på 15 % av det rekommenderade intaget enligt punkt 1, i 100 g eller 100 ml eller i en förpackning som endast innehåller en portion, utgöra grund när man bestämmer vad som utgör en betydande mängd.

DEL B – REKOMMENDERADE INTAG FÖR ENERGI OCH VISSA ANDRA NÄRINGSÄMNE
VITAMINER OCH MINERALÄMNEN (VUXNA)

Energi eller näringsämne	Rekommenderat intag
Energi	8 400 kJ (2 000 kcal)
Totalt fett	70 g
Mättade fettsyror	20 g
Kolhydrater	230 g
sockerarter	90 g
Salt	6 g

BILAGA XII

OMRÄKNINGSFAKTORER

OMRÄKNINGSFAKTORER FÖR BERÄKNING AV ENERGI

Det deklarerade energivärdet ska beräknas med följande omräkningsfaktorer:

– Kolhydrater (utom polyoler)	4 kcal/g — 17 kJ/g
– Polyoler	2,4 kcal/g — 10 kJ/g
– Protein	4 kcal/g — 17 kJ/g
– Fett	9 kcal/g — 37 kJ/g
– Salatrim	6 kcal/g — 25 kJ/g
– Alkohol (etanol)	7 kcal/g — 29 kJ/g
– Organiska syror	3 kcal/g — 13 kJ/g

BILAGA XIII

ENHETER OCH ORDNINGSFÖLJD VID NÄRINGSVÄRDESDEKLARATION

DEL A – ENHETER VID NÄRINGSVÄRDESDEKLARATIONEN

Följande enheter ska användas i näringsvärdesdeklarationen:

– Energi	kJ och kcal
– Fett	gram (g)
– Kolhydrater	
– Kostfibrer	
– Protein	
– Salt	
– Vitaminer och mineralämnen	De enheter som anges i del A punkt 1 i bilaga XI
– Andra ämnen	Lämpliga enheter för ämnena i fråga

DEL B – ORDNINGSFÖLJD VID NÄRINGSVÄRDESDEKLARATION AV TYPER AV KOLHYDRATER OCH FETTER

1. När polyoler och/eller stärkelse deklarerar ska uppgifterna stå i följande ordning:

Kolhydrater	g
varav:	
– Sockerarter	g
– Polyoler	g
– Stärkelse	g

2. När mängden och/eller typen av fettsyror deklarerar ska uppgifterna stå i följande ordning:

Fett	g
varav:	
– Mättade fettsyror	g
– Transfettsyror	g
– Enkelomättade fettsyror	g
– Fleromättade fettsyror	g

DEL C – ORDNINGSFÖLJD VID PRESENTATION AV ENERGI OCH NÄRINGSÄMNER SOM INGÅR I EN NÄRINGSVÄRDEDECLARATION

Ordningföljden vid presentation av uppgifter om energi och näringsämnen ska, i förekommande fall, vara som följer:

Energi	kJ och kcal
Fett	g
varav:	
– Mättade fettsyror	g
– Transfettsyror	g
– Enkelomättade fettsyror	g
– Fleromättade fettsyror	g
Kolhydrater	g
varav:	
– Sockerarter	g
– Polyoler	g
– Stärkelse	g
Kostfibrer	g
Protein	g
Salt	g
Vitaminer och mineralämnen	De enheter som anges i del A punkt 1 i bilaga XI

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

1. FÖRSLAGETS BENÄMNING

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om livsmedelsinformation till konsumenterna

2. BERÖRDA DELAR I DEN VERKSAMHETSBASERADE FÖRVALTNINGEN/BUDGETERINGEN

Politikområde(n)/verksamhet(er) som berörs: Hälsa och konsumentskydd – Livsmedelssäkerhet, djurhälsa, djurskydd och växtskydd

3. BERÖRDA BUDGETRUBRIKER

3.1. Budgetrubriker (driftsposter och tillhörande poster för tekniskt och administrativt stöd (före detta B/A-poster)) – nummer och benämning:

Ingen påverkan på budgeten.

3.2. Tid under vilken åtgärden kommer att pågå och inverka på budgeten:

Obegränsad

3.3. Budgettekniska uppgifter:

Budget-rubrik	Typ av utgifter		Nya	Bidrag från Eftaländer	Bidrag från ansökar-länder	Rubrik i budget-planen

4. SAMMANFATTNING AV RESURSBEHOVEN

4.1. Finansiella resurser

4.1.1. Åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Typ av utgifter	Avsnitt nr		År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följande budgetår	Totalt
-----------------	------------	--	------	-------	-------	-------	-------	-----------------------------	--------

Driftsutgifter⁴¹

Åtagandebemyndiganden	8.1.	a							
Betalningsbemyndiganden		b							

Administrativa utgifter som ingår i referensbeloppet⁴²

Tekniskt och administrativt stöd (icke-differentierade anslag)	8.2.4.	c							
--	--------	---	--	--	--	--	--	--	--

TOTALT REFERENSBELOPP

Åtagandebemyndiganden		a+c							
Betalningsbemyndiganden		b+c							

⁴¹ Utgifter som inte omfattas av kapitel xx 01 i avdelning xx.

⁴² Utgifter som omfattas av artikel xx 01 04 i avdelning xx.

Administrativa utgifter som inte ingår i referensbeloppet⁴³

Personalutgifter och därtill hörande utgifter (icke-differentierade anslag)	8.2.5.	d							
Andra administrativa utgifter än personalutgifter och därtill hörande utgifter som inte ingår i referensbeloppet (icke-differentierade anslag)	8.2.6.	e							

Totala beräknade utgifter för finansieringen av åtgärden

TOTALA ÅTAGANDE-BEMYNDIGANDEN inklusive personalutgifter		a+c +d +e							
TOTALA BETALNINGS-BEMYNDIGANDEN inklusive personalutgifter		b+c +d +e							

Uppgifter om samfinansiering

Om förslaget innefattar samfinansiering från medlemsstaterna eller andra parter (ange vilka) ska en beräkning av nivån på samfinansieringen anges i nedanstående tabell (ytterligare rader kan läggas till om det gäller flera parter):

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Samfinansierande part		År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följande budgetår	Totalt
.....	f							
TOTALA ÅTAGANDE-BEMYNDIGANDEN inklusive samfinansiering	a+c +d +e +f							

⁴³ Utgifter som omfattas av andra artiklar inom kapitel xx 01 än artiklarna xx 01 04 eller xx 01 05.

4.1.2. Förenlighet med den ekonomiska planeringen

- Förslaget är förenligt med gällande ekonomisk planering.
- Förslaget kräver omfördelningar under den berörda rubriken i budgetplanen.
- Förslaget kan kräva tillämpning av bestämmelserna i det interinstitutionella avtalet⁴⁴ (dvs. flexibilitetsmekanismen eller revidering av budgetplanen).

4.1.3. Påverkan på inkomsterna

- Förslaget påverkar inte inkomsterna
- Förslaget påverkar inkomsterna enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till en decimal)

		Före åtgärden [År n-1]	Situation efter åtgärden					
Budgetrubrik	Inkomster		[År n]	[n+1]	[n+2]	[n+3]	[n+4]	[n+5] ⁴⁵
	a) Inkomster absoluta tal	i						
	b) Förändring	Δ						

4.2. Personalresurser (t.ex. tjänstemän, tillfälligt anställda och extern personal) uttryckta i heltidsekvivalenter – för ytterligare uppgifter se punkt 8.2.1

Årsbehov	År n	n + 1	n + 2	n + 3	n + 4	n + 5 och följande budgetår
Personal totalt (antal)						

5. BESKRIVNING OCH MÅL

Bakgrunden till förslaget ska lämnas i motiveringen. Detta avsnitt av finansieringsöversikten för rättsakt bör innehålla följande särskilda kompletterande uppgifter:

⁴⁴ Se punkterna 19 och 24 i det interinstitutionella avtalet.

⁴⁵ Ytterligare kolumner kan läggas till vid behov, dvs. om åtgärdens löptid är längre än 6 år.

5.1. Behov som ska tillgodoses på kort eller lång sikt

I den föreslagna förordningen om livsmedelsinformation till konsumenterna omarbetas och uppdateras de befintliga bestämmelser om livsmedelsmärkning som gäller livsmedel i allmänhet. Det fastställs en flexibel *bottom-up*-mekanism som ger berörda parter möjlighet till innovativa lösningar för livsmedelsmärkning och gör det möjligt att anpassa märkningsbestämmelserna till olika marknader och konsumentkrav som ständigt förändras.

Bestämmelserna om näringsvärdesdeklaration omarbetas tillsammans med de allmänna bestämmelserna om livsmedelsmärkning. Genom förslaget görs näringsvärdesdeklaration obligatorisk i det huvudsakliga synfältet på livsmedelsmärkningen och förslaget möjliggör utveckling av bästa metoder när det gäller presentationen av näringsvärdesinformation.

Det föreskrivs en övergångsperiod på 3 år för tillämpningen av de nya bestämmelserna.

5.2. Mervärdet av gemenskapens medverkan, förslagets förenlighet med andra finansieringsinstrument och eventuella synergieffekter

5.3. Förslagets mål och förväntade resultat samt indikatorer för dessa inom ramen för den verksamhetsbaserade förvaltningen

Lagstiftningens huvudmål är att

- ge konsumenterna möjlighet att göra välgrundade, säkra, hälsosamma och hållbara val,
- ge konsumenterna information som är relevant och ändamålsenlig och som de med fog förväntar sig,
- säkerställa en smidigt fungerande inre marknad,
- stödja konkurrensfrämjande marknadsvillkor.

Med hänsyn till dessa mål återspeglar översynen som helhet de specifika målen att

- säkerställa att informationen ges på ett konsekvent och tydligt sätt,
- skydda konsumenternas hälsa och tillmötesgå specifika konsumentkrav på information,
- undvika vilseledande märkning,
- ge näringslivet möjlighet till innovation så att de kan använda märkningen för att marknadsföra sina varor.

Följande indikatorer kommer att övervakas: medlemsstaternas anmälningar av nationella system som rör livsmedelsinformation till konsumenterna.

5.4. Metod för genomförande (preliminär)

Ange den eller de metoder⁴⁶ som valts för åtgärdens genomförande:

- X Centraliserad förvaltning
 - X Direkt av kommissionen
 - Indirekt genom delegering till
 - genomförandeorgan
 - organ som inrättats av gemenskapen enligt artikel 185 i budgetförordningen
 - nationella offentligrättsliga organ eller organ som anförtrotts uppgifter som faller inom offentlig förvaltning
- Delad eller decentraliserad förvaltning
 - Tillsammans med medlemsstaterna
 - Tillsammans med tredjeländer
- Gemensam förvaltning med internationella organisationer (ange vilka)

Anmärkingar:

6. ÖVERVAKNING OCH UTVÄRDERING

6.1. Övervakningssystem

Den allmänna övervakningen av lagstiftningen om märkning ingår i förordning (EG) nr 882/2004 om offentlig kontroll av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen. I den förordningen föreskrivs att medlemsstaterna ska tillämpa kraven i livsmedelslagstiftningen på ett effektivt sätt. Kommissionen (kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor) kontrollerar att medlemsstaterna tillämpar kraven korrekt.

Övervakningen ska skötas av kommissionen och medlemsstaterna, t.ex. genom rapporter från medlemsstaterna, icke-statliga organisationer och egenkontroll från näringslivets sida.

⁴⁶ Om fler än en metod anges ska ytterligare uppgifter lämnas under avsnittet ”Anmärkingar” i denna punkt.

6.2. Utvärdering

6.2.1. Förhandsbedömning

6.2.2. Åtgärder som vidtagits med anledning av en interimis- eller efterhandsutvärdering (lärdom som dragits av erfarenheter från liknande åtgärder)

6.2.3. Villkor och tidsintervall för framtida utvärderingar

Kommissionen bör göra en utvärdering av den nya lagstiftningen när den tillämpats fullt ut i 5–7 år för att bedöma dess relevans för de berörda parternas behov. En sådan utvärdering bör särskilt inriktas på införandet av nationella system och deras effektivitet i syfte att bedöma behovet av gemenskapsbestämmelser på områden där nationella icke-bindande system har antagits.

7. BESTÄMMELSER OM BEDRÄGERIBEKÄMPNING

8. NÄRMARE UPPGIFTER OM RESURSBEHOV

8.1. Kostnader för förslaget fördelade på mål

Åtagandebemyndiganden i miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

(Mål-, åtgärds- och resultat- beteckning)	Typ av resultat	Genomsnittliga kostnader	År n		År n+1		År n+2		År n+3		År n+4		År n+5 och följande budgetår		TOTALT	
			Antal resultat	Totala kostnader	Antal resultat	Totala kostnader	Antal resultat	Totala kostnader	Antal resultat	Totala kostnader	Antal resultat	Totala kostnader	Antal resultat	Totala kostnader	Antal resultat	Totala kostnader
DRIFTS- MÅL nr 1 ⁴⁷																
TOTALA KOSTNADER																

⁴⁷ Se beskrivning i avsnitt 5.3.

8.2. Administrativa utgifter

8.2.1. Personal – antal och typ

Typ av tjänster		Personal (befintlig och/eller tillkommande) som krävs för att förvalta åtgärden (antal tjänster/heltidsekvivalenter)					
		År n	År n+1	År n+2	År n+3	År n+4	År n+5
Tjänstemän eller tillfälligt anställda ⁴⁸ (XX 01 01)	A*/AD	3,5	3,5	3,5	3,5	3,5	3,5
	B*, C*/AST	1/0,2	1/0,2	1/0,2	1/0,2	1/0,2	1/0,2
Personal som finansieras ⁴⁹ genom art. XX 01 02							
Övrig personal ⁵⁰ som finansieras genom art. XX 01 04/05							
TOTALT		4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7

8.2.2. Beskrivning av de arbetsuppgifter som åtgärden för med sig

Tillämpning av förordningen, t.ex. antagande av riktlinjer och tillämpningsåtgärder, förvaltning av anmälningar av nationella åtgärder i samråd med ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa. Kommissionen ska även underlätta informationsutbytet mellan medlemsstaterna och sig själv om nationella system, göra närmare uppgifter om de nationella systemen tillgängliga för allmänheten och övervaka utarbetandet och tillämpningen av dem.

8.2.3. Beskrivning av hur behovet av personal som omfattas av tjänsteföreskrifterna kommer att tillgodoses

Om personalresurserna tas från mer än en källa ska det anges hur många tjänster som kommer från respektive källa.

X Tjänster som för närvarande avdelats för att förvalta det program som ska ersättas eller förlängas

⁴⁸ Kostnaderna för dessa ingår INTE i referensbeloppet.

⁴⁹ Kostnaderna för dessa ingår INTE i referensbeloppet.

⁵⁰ Kostnaderna för dessa ingår i referensbeloppet.

- Tjänster som redan har avdelats inom ramen för den årliga politiska strategin/det preliminära budgetförslaget för år n
- Tjänster som kommer att begäras i samband med nästa årliga politiska strategi/preliminära budgetförslag
- Tjänster som kommer att tillföras genom omfördelning av befintliga resurser inom den förvaltande avdelningen (intern omfördelning)
- Tjänster som krävs för år n, men som inte planerats inom ramen för den årliga politiska strategin/det preliminära budgetförslaget för det berörda året

~~8.2.4. Övriga administrativa utgifter som ingår i referensbeloppet (XX 01 04/05 – Administrativa utgifter)~~

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Budgetrubrik (nummer och benämning)	År n	År n+1	År n+2	År n+3	År n+4	År n+5 och följande budgetår	TOTALT
1. Tekniskt och administrativt stöd (inklusive tillhörande personalkostnader)							
Genomförandeorgan ⁵¹							
Övrigt tekniskt och administrativt stöd							
– internt							
– externt							
Totalt tekniskt och administrativt stöd							

⁵¹ Det ska göras en hänvisning till den särskilda finansieringsöversikten för det eller de berörda genomförandeorganen.

8.2.5. ~~Kostnader för personal och därtill hörande kostnader som inte ingår i referensbeloppet~~

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Typ av personal	År n	År n+1	År n+2	År n+3	År n+4	År n+5 och följande budgetår
Tjänstemän och tillfälligt anställda (XX 01 01)						
Personal som finansieras genom artikel XX 01 02 (extraanställda, nationella experter, kontraktsanställda etc.) (ange budgetrubrik)						
Totala kostnader för personal och därtill hörande kostnader (som INTE ingår i referensbeloppet)						

Beräkning – Tjänstemän och tillfälligt anställda

I förekommande fall ska en hänvisning göras till punkt 8.2.1.

Beräkning – Personal som finansieras genom artikel XX 01 02

I förekommande fall ska en hänvisning göras till punkt 8.2.1.

8.2.6. Övriga administrativa utgifter som inte ingår i referensbeloppet

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

	År n	År n+1	År n+2	År n+3	År n+4	År n+5 och följande budgetår	TOTAL T
XX 01 02 11 01 – Tjänsteresor							
XX 01 02 11 02 – Konferenser och möten							
XX 01 02 11 03 – Kommittéer ⁵²							
XX 01 02 11 04 – Studier och samråd							
XX 01 02 11 05 – Informationssystem							
2. Andra administrativa utgifter, totalbelopp (XX 01 02 11)							
3. Övriga utgifter av administrativ art (med hänvisning till budgetrubrik)							
Totala administrativa utgifter, utom personalkostnader och därtill hörande kostnader (som INTE ingår i referensbeloppet)							

Beräkning – Övriga administrativa utgifter som inte ingår i referensbeloppet

⁵²

Ange vilken typ av kommitté som avses samt vilken grupp den tillhör.

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 30.1.2008
SEK(2008) 93

KOMMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

Oheisasiakirja

ehdotukseen

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUKSEKSI

elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTENARVIOINTIRAPORTISTA, JOKA KOSKEE
YLEISIIN ELINTARVIKKEIDEN MERKINTÄVAATIMUKSIIN
LIITTYVIÄ KYSYMYKSIÄ

{KOM(2008) 40 lopullinen}
{SEK(2008) 92}
{SEK(2008) 94}
{SEK(2008) 95}

TIIVISTELMÄ

1. JOHDANTO

Elintarvikkeiden yleisiä merkintävaatimuksia säännellään direktiivillä 2000/13/EY, joka on kodifioitu versio direktiivistä 79/112/EY. Vaikka yksi tärkeä muutos tehtiinkin äskettäin vuonna 2003 (allergiaa aiheuttavat ainesosat), useimmat säännöksistä ovat peräisin vuodelta 1978. Sekä elintarvikemarkkinoiden että kuluttajien odotusten kehitys tekee tämän lainsäädännön ajantasaistamisesta ja nykyaikaistamisesta välttämätöntä.

Elintarvikkeiden yleisiä merkintävaatimuksia ja ravintoarvomerkintöjä koskevan yhteisön lainsäädännön tarkistus sisältyy yksinkertaistamista koskevaan komission työohjelmaan.

2. MENETTELYTAPAKYSYMYKSET JA SIDOSRYHMIEN KUULEMINEN

Keskeisiä sidosryhmiä kuultiin vuosina 2003–2007. Kuulemismenettelyn pohjana oli elintarvikkeiden merkinnöistä annetun lainsäädännön arviointiin liittyvän, vuonna 2003 tehdyn tutkimuksen valmistuminen. Tutkimuksen päätelmissä tuotiin esiin ne avainkohdat, joihin komission olisi keskityttävä ehdotuksessa, jonka tarkoituksena on nykyaikaistaa merkintöjä koskeva yhteisön lainsäädäntö ja vastata kuluttajien toiveisiin.

Kaikkia sidosryhmiä kuultiin laajalti niiden näkemysten kartoittamiseksi voimassa olevasta lainsäädännöstä ja muutostarpeista. Internetissä järjestettiin avoin kuuleminen 13.3.2006–16.6.2006.

Vaikutusten arviointia varten perustettiin komission yksiköiden välinen ryhmä. Euroopan komission vaikutustenarviointilautakunta (Impact Assessment Board, IAB) tutki vaikutusten arvioinnin tulokset ja antoi lausuntonsa.

3. ONGELMIEN KARTOITTAMINEN

Vaikutusten arviointi koskee direktiivin 2000/13/EY tarkistusta; kyseisessä direktiivissä säädetään elintarvikkeiden etiketeissä annettavista pakollisista tiedoista. Sidosryhmät eivät ole laajan kuulemisen yhteydessä asettaneet kyseenalaiseksi tämän lainsäädännön päätarkoitusta. Voimassa olevien vaatimusten perussisältöä pidetään arvokkaana säännöstonä, eivätkä sidosryhmät näytä toivovan muutoksia lainsäädännön keskeisiin osiin.

Lainsäädännön jotkin osa-alueet eivät kuitenkaan toimi tehokkaasti eivätkä täytä kaikilta osin alkuperäisiä tavoitteita. Yleisesti on esitetty kritiikkiä yhteisön koko merkintälainsäädännön hajanaisuudesta ja erityisesti täytäntöönpanopäivämäärien koordinoinnin puutteesta. Kun on kyse laaja-alaisista elintarvikkeiden merkinnöistä, on oltu huolestuneita selvyuden ja oikeusvarmuuden puutteesta sekä siitä, ettei säännöillä ole kyetty vastaamaan sidosryhmien nykyisiin tarpeisiin ja odotuksiin (jotka ovat muuttuneet ajan kuluessa).

Kuulemismenettely osoitti, että tiettyjä pääkysymyksiä on tarpeen tarkastella uudelleen. Sidosryhmillä on kuitenkin hyvin erilaisia näkemyksiä siitä, miten näitä kysymyksiä olisi käsiteltävä.

4. TAVOITTEET

Elintarvikkeiden merkintöjä koskevan lainsäädännön päätavoitteita ovat seuraavat:

- annetaan kuluttajille mahdollisuus tehdä tietoon perustuvia, turvallisia, terveellisiä ja kestäväen kehityksen mukaisia valintoja;
- annetaan kuluttajille asiaankuuluvia, hyödyllisiä ja oikeutetusti odotettuja tietoja;
- varmistetaan sisämarkkinoiden häiriötön toiminta;
- tuetaan kilpailumyönteisiä markkinoita.

Tämä tavoite huomioon ottaen tarkistuksen olisi laajalti ottaen heijastettava seuraavia erityistavoitteita:

- varmistetaan annettavien tietojen johdonmukaisuus ja selkeys;
- suojellaan kuluttajien terveyttä ja käsitellään erityisiä kuluttajien tietovaatimuksia;
- vältetään harhaanjohtavia ilmauksia ja poistetaan nykyiset epäjohdonmukaisuudet;
- annetaan toimialalle mahdollisuus innovaatioihin, jotta se voi käyttää täysimääräisesti hyväksi merkintöjen voimaa tuotteidensa myynnissä, ja palkitaan sitä niistä.

5. KESKEISET LINJAKYSYMYKSET JA YKSINKERTAISTAMISESTA ODOTETTAVAT HYÖDYT

Asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi ja yksinkertaistamisprosessin mukaisesti on harkittu useita toimenpiteitä. Ottaen kaikin puolin huomioon kuulemisen yhteydessä esiin tulleet yksinkertaistamistarpeet on kyseiset toimenpiteet jaettu kahteen ryhmään:

5.1. Yleiset yksinkertaistamiskeinot

- Perustetaan joustava alhaalta ylöspäin -lähestymistapaa noudattava mekanismi (uusi merkintöjen hallinnointi), joka antaa toimialalle mahdollisuuden innovointiin ja mahdollistaa merkintäsääntöjen mukauttamisen erilaisiin ja jatkuvasti muuttuviin markkinoihin ja kuluttajien vaatimuksiin.
- Laaditaan uudelleen erilaiset laaja-alaiset merkintäsäännökset. Kyseisten säännösten yhteensulauttaminen maksimoi yhteisön sääntöjen synergian, minimoi niiden päällekkäisyyden ja toiston ja lisää niiden selvyyttä ja johdonmukaisuutta. Tämä on tehokas yksinkertaistamismenetelmä, jonka ansiosta talouden toimijoiden ja täytäntöönpanoviranomaisten pitäisi saada käyttöönsä selvempi ja virtaviivaisempi sääntelykehys. Harkinnassa oli myös kaiken merkintälainsäädännön, alakohtaiset vaatimukset mukaan luettuina, kokoaminen yhteen säädökseen, mutta se olisi johtanut vieläkin monimutkaisempaan lähestymistapaan.
- Poistetaan epäjohdonmukaisuudet laaja-alaisen ja alakohtaisten sääntöjen väliltä aina kun se on mahdollista.
- Rationalisoidaan pakollisia tietoja (ajantasaistetaan, selvennetään, poistetaan tarpeettomia osia), joita vaaditaan direktiivin 2000/13/EY 3 artiklan 1 kohdassa.

5.2. Toimenpiteet, joilla kuulemisten yhteydessä todettiin olevan merkittävämpiä vaikutuksia ja joista suoritettiin yksityiskohtaisempi analyysi. Seuraavien kysymysten käsittely edistäisi yksinkertaistamista, koska se helpottaisi sääntöjen noudattamista ja lisäisi selkeyttä sidosryhmien kannalta:

- **Etikettien luettavuus** – tavoitteena on yksinkertaistaa ja parantaa tapaa, jolla tiedot annetaan kuluttajille, ja tehdä toimijoiden kannalta helpommaksi noudattaa yleistä vaatimusta luettavista ja selkeistä etiketeistä.
- Puuttuvat tiedot **allergiaa aiheuttavista ainesosista** pakkaamattomissa elintarvikkeissa – tavoitteena on suojella kuluttajien terveyttä ja varmistaa johdonmukaisuus tietojen antamisessa.

- **Alkuperämerkintä** – tavoitteena on yksinkertaistaa nykyistä tilannetta, jossa epävarmuus on johtanut siihen, että käytössä on runsaasti harhaanjohtavia vapaaehtoisia merkintöjä alkuperästä ja käynnissä on ikuinen keskustelu siitä, miten pitäisi vastata toistuviin kuluttajien vaatimuksiin elintarvikkeiden alkuperän ilmoittamisesta. Tämän kysymyksen ratkaisu lisäisi lainsäädännön selkeyttä, helpottaisi sääntöjen noudattamista alan toimijoiden kannalta ja parantaisi kuluttajien ymmärrystä alkuperämerkinnöistä.
- Epäjohdonmukaiset tiedot ainesosista ja erityisesti **ainesosien luetteloiminen alkoholijuomissa** – tavoitteena on järjeistää vallitsevaa tilannetta selkeyttämällä nykyistä oikeudellisesti epävarmaa tilaa.

6. PERUSVAIHTOEHDOT

Vaikutustenarviointiraportissa kuvataan useita vaihtoehtoja yhteisön toimiksi, joilla voidaan ratkaista näitä kysymyksiä. Vaihtoehtojen ääripäitä ovat jatkotoimista luopuminen ja sääntelytoimet. Vaikka niin sanottuja ”peruslähestymistapoja” harkittiin, koska asianomainen aloite koskee tarkistusta, jolle on määritetty selkeät kohteet laajassa kuulemismenettelyssä, yksityiskohtainen vaikutusten analysointi on pohjautunut toimintavaihtoehtoihin, jotka koskevat neljää tärkeintä kysymystä, jotka määritettiin mahdollista lainsäädännön tarkistusta varten.

6.1. **Toimenpiteistä luopuminen** merkitsisi nykyisen hajanaisen lainsäädäntötilanteen säilymistä, ja sillä olisi seuraavat kielteiset vaikutukset:

- hajanaiset ja sekavat säännöt haittaavat tehokasta täytäntöönpanoa;
- elintarvikealan toimijoille aiheutuu tarpeetonta taakkaa epäajanmukaisista, tarpeettomista tai epäselvistä vaatimuksista;
- kuluttajat käyttävät etikettejä vaihtelevasti;
- merkinnät ovat tehottomia viestintävälineenä;
- lainsäädäntöä ei mukauteta vastaamaan muuttuvia markkinoita ja kuluttajien oikeutettuja vaatimuksia.

- 6.2. **Toimenpiteinä** harkittiin sääntelyn purkamista, kansallista lainsäädäntöä, muuta kuin lainsäädäntöön perustuvaa lähestymistapaa tai yhteisön lainsäädännön ajantasaistamista.
- 6.2.1. *Sääntelyn purkamiseen* perustuva lähestymistapa merkitsisi elintarvikkeiden merkintöjä koskeviin laaja-alaisiin sääntöihin liittyvien perussäädösten kumoamista, millä olisi suora vaikutus alakohtaisiin merkintäsääntöihin. Yhdenmukaistamattomat säännöt haittaisivat sisämarkkinoita, johtaisivat huonoon tiedotukseen ja alentaisivat kuluttajansuojan tasoa. Voimassa olevien sääntöjen kumoaminen herättäisi vastustusta useimmissa jäsenvaltioissa ja kuluttajissa, koska voimassa oleviin vaatimuksiin on totuttu ja muutosta pidettäisiin arvokkaan säännösten hylkäämisenä. Sen vuoksi sääntelyn purkamista ei pidetty toteuttamiskelpoisena lähestymistapana.
- 6.2.2. *Kansallinen lainsäädäntö* ja yhteisön sääntöjen kumoaminen johtaisivat erilaisiin kansallisiin sääntöihin, jotka haittaisivat sisämarkkinoita; kilpailun vääristyminen; toimialalle aiheutuva lisääntyvä hallinnollinen taakka; epäjohtonmukainen lähestymistapa tietojen sisältöön ja saatavuuteen, mikä aiheuttaisi sekaannusta kuluttajille; EU-kansalaisten eritasoinen suoja.
- 6.2.3. *Vaihtoehtoinen muuhun kuin lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa* – kuluttajatiedotuksen eri näkökohdat ja nykyiset *suuntauks*et kohti ”uuden lainsäädäntökulttuurin” kehittämistä vaativat arvioimaan lähestymistapaa, joka voisi taata tasapainon joustavuuden ja määräysten välillä ja kansallisten ja EU-tason toimien välillä. Monitasoinen alhaalta ylöspäin -lähestymistapaa noudattava hallinnointi, joka perustuu parhaiden käytänteiden noudattamisen ja tietojen vaihdon periaatteeseen sidosryhmien välillä, voisi olla toteuttamiskelpoinen vaihtoehto lainsäädännön tiettyjen osien suhteen, ja tätä innovatiivista mekanismia on arvioitu yhtenä vaihtoehtona.

7. LINJAKYSYMYKSET JA ERITYISET VAIHTOEHDOT

7.1. Linjakysymys 1: Tietojen luettavuus

7.1.1. Nykyiset ongelmat

Vaikka puitedirektiivissä edellytetäänkin, että pakollisten vaatimusten on oltava helposti ymmärrettäviä ja merkittyjä näkyvään kohtaan *helposti havaittavalla, luettavalla ja pysyvällä tavalla*, on esitetty laajalti valituksia siitä, että etiketit eivät ole luettavia eivätkä ymmärrettäviä. Useimmin esitetty valitus koskee erityisesti kirjasinkokoa.

7.1.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei EU:n toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, johon sisältyy etikettien standardointi tai vähimmäiskirjasinkoon määrääminen.

7.1.3. Tärkeimmät tulokset

Analyysi osoitti, että kirjasinkokoa koskevat erityissäännöt voisivat olla ratkaisu yhteen keskeiseen näkökohtaan, joka liittyy tiedon luettavuuteen. Samalla todetaan kuitenkin, ettei tämä ole ainoa näkökohta. Jos luettavuuteen liittyvien muiden näkökohtien katsotaan aiheuttavan huomattavan ongelman kuluttajille, voi näiden tekijöiden yhdenmukaistaminen tulla aiheelliseksi tulevaisuudessa.

Saatavilla ei ole riittävästi tietoa, jotta voitaisiin arvioida vaikutuksia, joita aiheutuisi vähimmäiskirjasinkoon sisällyttämisestä lainsäädäntöön; valmistajien täytyy kuitenkin jo nyt noudattaa periaatetta, jonka mukaan etikettien olisi oltava luettavia, joten luettavuuteen liittyvien erityisvaatimusten sisällyttäminen lainsäädäntöön loisi kehyksen, jonka ansiosta voitaisiin odottaa, että etiketit olisivat luettavia keskivertokuluttajalle.

Elintarvikealan toimijat ovat toistaiseksi vastustaneet elintarvikkeiden etikettien luettavuuteen liittyviä lisämääräyksiä, koska toimijat pelkäävät, että ne lisäävät elintarvikkeiden merkinnöistä aiheutuvia kustannuksia ja vähentävät joustavuutta toimijoiden kannalta. Tämä on kuitenkin yksi tarkistukseen liittyvistä avainkysymyksistä, koska kuluttajille annettaviin tietoihin liittyvien velvollisuuksien asettamisessa ei ole mieltä, jos kuluttajat eivät voi hyödyntää tietoja. Sen vuoksi katsotaan, että merkintöjä koskevan lainsäädännön tarkistuksesta ei ole mitään hyötyä, jos se ei johda entistä luettavampiin etiketteihin.

7.2. Linjakysymys 2: Allergiaa aiheuttaviin ainesosiin liittyvien tietojen puuttuminen pakkaamattomista elintarvikkeista

7.2.1. Nykyiset ongelmat

Kuluttajat, joilla on elintarvikkeiden tiettyjen ainesosien aiheuttamia allergioita tai intoleransseja, on otettu hyvin huomioon nykyisessä lainsäädännössä, kun on kyse tietojen antamisesta valmiiksi pakattujen elintarvikkeiden merkinnöissä. Nämä elintarvikkeet muodostavat kuitenkin vain osan tällaisten kuluttajien ruokavaliosta, ja yhä enemmän esitetään vaatimuksia siitä, että valmiiksi pakattuja elintarvikkeita koskevat vaatimukset olisi laajennettava koskemaan pakkaamattomia elintarvikkeita. Tämä johtuu erityisesti siitä, että väärin tietojen antamisella tai niihin viittaamisella voi olla terveysvaikutuksia.

7.2.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei EU:n toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, johon kuuluu allergeenien pakollisen merkitsemisen laajentaminen koskemaan pakkaamattomia elintarvikkeita.

7.2.3. Tärkeimmät tulokset

Analyysi osoittaa, että allergeeneja koskevien tietojen antaminen olisi vastaus kuluttajien ilmaisemaan huoleen, joka liittyy terveyteen ja turvallisuuteen. Vaikka kokonaiskustannukset ovatkin todennäköisesti merkittävät, kun tarkastellaan vaikutuksia yrityksiin, toimintakustannuksia on vaikea arvioida määrällisesti. Varsinainen fyysisen etiketin tuottaminen irtotavarana myytävää elintarviketta varten vaikuttaa melko ongelmattomalta seikalta, mutta tiedon tuottamiseen ja ajantasaistamiseen voi liittyä ongelmia. Tietojen antamisesta aiheutuvia kustannuksia vähentäisi sen varmistaminen, että pakkaamattomien elintarvikkeiden vähittäismyyjät ja ravintolat voivat saada vaaditut tiedot helposti toimittajiltaan. Täytäntöönpanon joustavuus jäsenvaltioissa antaisi niille mahdollisuuden räätälöidä toimenpiteet kunkin jäsenvaltion elintarvikevähittäiskaupan ja ateriapalvelualan kansallisten ominaispiirteiden mukaisesti ja voisi tarjota mahdollisuuden kustannustehokkaampaan järjestelmään.

Vapaaehtoisen lähestymistavan mukaan toimittaessa on vähemmän todennäköistä, että luotettavien ja tarkkojen tietojen antaminen olisi johdonmukaista.

7.3. Linjakysymys 3: Selvennys alkuperämerkintöjen käyttöön elintarvikkeissa

7.3.1. Nykyiset ongelmat

Tuotteiden alkuperää koskevia tietoja annetaan usein elintarvikkeiden etiketeissä joko siksi, että tietoja edellytetään lainsäädännössä, tai siksi, että yritys päättää vapaaehtoisesti antaa kyseisiä tietoja. Vaikka yksityiskohtaisia tietoja ei olekaan saatavilla, näyttäisi siltä, että entistä useammassa tuotteissa on jonkinlainen ilmoitus alkuperästä. Tämä johtaa siihen, että kuluttajat odottavat sekä lisää alkuperämerkintöjä että vakuutuksia siitä, että jos kyseisiä tietoja annetaan, he voivat olla varmoja siitä, että tiedot eivät ole vääriä eivätkä harhaanjohtavia. Jälkimmäinen kysymys on tärkeä myös toimialalle, eikä vähiten siksi, että alkuperämerkintöjen käyttäminen voi tuoda kilpailuetua. Sen vuoksi toimiala toivoo tasapuolisia toimintaedellytyksiä koko EU:n alueella ja selkeitä ”sääntöjä” alkuperämerkinnöistä. Laaja-alaiseen lainsäädäntöön ei kuitenkaan sisälly tällaisia sääntöjä.

7.3.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei EU:n toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, jossa vaaditaan pakollista alkuperämerkintää kaikkiin jalostamattomiin elintarvikkeisiin tai käsitellään erityisiä perusteltuja pyyntöjä alkuperän merkitsemiseksi tai säädetään alkuperämerkintöjen vapaaehtoista käyttöä koskevia kriteerejä.

7.3.3. Tärkeimmät tulokset

Kuluttajat eri puolilla Euroopan unionia arvostavat alkuperämaatietoja elintarvikkeissa. Pakollisen alkuperämaamerkinnän kustannukset vaihtelevat ja riippuvat vaatimuksen laajuudesta. Mahdollisia kustannuksia vähentää kuitenkin se, että useat yritykset antavat jo näitä tietoja, sekä se, että käytössä on jäljitettävyyssjärjestelmiä. Sopiva siirtymäaika, joka antaisi mahdollisuuden sisällyttää vaadittavat merkintöjen muutokset normaaliin merkintäkiertoon, auttaisi vähentämään lainsäädännön muutoksiin mahdollisesti liittyviä välittömiä kustannuksia.

Kun kuluttajien vaatimuksiin vastataan ja edistetään mahdollisuutta tietoon perustuviin valintoihin, olisi nykytilanteeseen verrattuna eduksi ottaa käyttöön eriasteisia alkuperämerkintöjä eri elintarvikkeille sen mukaan, mitä kuluttajat vaativat eri merkinnöiltä. Näiden etujen varmistamiseksi alkuperämaamerkinnän on kuitenkin oltava selkeä ja ymmärrettävä eikä se saa johtaa kuluttajaa harhaan. Kuluttajat ymmärtävät huonosti nykyisiä merkintäkäytänteitä, ja ne ovat joissain tapauksissa jopa harhaanjohtavia. Alkuperämerkintöjen käyttöä koskevat selvennykset hyödyttäisivät siten kuluttajia mutta myös toimialaa ja täytäntöönpanoviranomaisia.

7.4. Linjakysymys 4: Ainesosien luettelointia koskevien sääntöjen johdonmukainen soveltaminen

7.4.1. Nykyiset ongelmat

Nykyisin ei vaadita, että alkoholijuomissa olisi ainesosaluettelo. Tämä tilanne ei ole seurausta direktiivissä 2000/13/EY nimenomaisesti myönnetystä poikkeuksesta, vaan kyseessä on **oikeudellisesti epäselvä tilanne**, joka pohjautuu siihen toteamukseen, että alkoholijuomien ainesosien luettelointiin tarvitaan erityissääntöjä alkoholijuomien erityisten ominaispiirteiden ja tuotantomenetelmien vuoksi. Vaikka nykyiseen lainsäädäntöön sisältyykin teoreettinen velvollisuus merkitä alkoholijuomiin niiden ainesosat, tosiasialla tätä vaatimusta ei ole koskaan toteutettu erityissääntöjen puuttumisen vuoksi.

7.4.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei EU:n toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, jossa kaikki tai osa alkoholijuomista vapautetaan ainesosien luetteloinnista tai jossa päinvastoin aletaan toteuttaa nykyisiä sääntöjä.

7.4.3. Tärkeimmät tulokset

On hyvin vähän näyttöä niistä vaikutuksista, joita aiheutuisi ainesosien luettelointia koskevien laaja-alaisten, pakollisten vaatimusten laajentamisesta koskemaan alkoholijuomia, joita sääntely ei toistaiseksi ole koskenut, ja on epäselvää, miten kiinnostuneita kuluttajat ovat ainesosien merkitsemisestä alkoholijuomiin.

Vaikka allergeenien merkitsemisen suhteen onkin edistytty huomattavasti, tilanne on edelleen muuttumaton muiden ainesosien osalta, joita voi olla alkoholijuomissa mutta joita ei merkitä; niitä ovat esimerkiksi elintarvikelisiä aineet ja aromit, joita käytetään monissa juomissa kuten valmisjuomissa ilman että niistä annetaan tietoa kuluttajille. Kuluttajille olisi annettava tietoa, joka on hyödyllistä ja olennaista, jotta he voisivat tehdä tietoon perustuvia päätöksiä ja usein myös siksi, että heitä ei johdettaisi harhaan. Sen vuoksi pitäisi yleensä voida odottaa, että pakollista merkintää vaadittaisiin sellaisten aineiden käytöstä, jotka todennäköisesti vaikuttavat kuluttajan valintaan, koska tuote sisältää niitä tai koska niillä on tekninen vaikutus lopputuotteeseen.

Ainesosaluetteloiden käyttöönotto aiheuttaisi joitain pieniä kustannuksia tuottajille, jotka joutuisivat muuttamaan ja painamaan uudet etiketit, kun taas varsinaisen ainesosaluettelon pitäisi olla helposti yrityksen käytettävissä.

8. PÄÄTELMÄ

Kun komissio vertailee eri vaihtoehtoja ja niiden vaikutuksia, sen haasteena on virtaviivaistaa ja yksinkertaistaa elintarvikkeiden merkintäjärjestelmää heikentämättä kuitenkin kuluttajansuojan korkeaa tasoa, johon yhteisö pyrkii. Mahdollisen sääntelyyn perustuvan lähestymistavan vaikutus voitaisiin minimoida säätämällä siirtymäajoista, jotka antavat mahdollisuuden tehdä muutokset merkintöihin osana yrityksen käyttämää etikettimuutosten normaalia kiertoa.

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 30.1.2008
SEK(2008) 95

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

Oheisasiakirja

ehdotukseen

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUKSEKSI

elintarvikkeita koskevien tietojen antamisesta kuluttajille

**TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTENARVIOINTIRAPORTISTA, JOKA KOSKEE
RAVINTOARVOMERKINTÖIHIN LIITTYVIÄ KYSYMYKSIÄ**

{KOM(2008) 40 lipullinen}
{SEK(2008) 92}
{SEK(2008) 93}
{SEK(2008) 94}

TIIVISTELMÄ

1. JOHDANTO

Äskettäin julkaistussa valkoisessa kirjassa ravitsemukseen, ylipainoon ja lihavuuteen liittyviä terveyskysymyksiä koskevasta eurooppalaisesta strategiasta¹ korostettiin, että kuluttajien on saatava selvää, johdonmukaista ja näyttöön perustuvaa tietoa tehdessään elintarvikkeiden ostopäätöksiä. Ravintoarvomerkinnät ovat vakiintunut tapa antaa kuluttajille tietoa tukemaan terveystietoisia elintarvikkeiden ostopäätöksiä. Euroopassa vallitsee nykyään laaja yhteisymmärrys siitä, että ravintoarvomerkintöjen vaikuttavuutta voidaan vahvistaa tietokanavana, joka tukee kuluttajia tasapainoisen ruokavalion valinnassa.

Elintarvikkeiden yleisiä merkintävaatimuksia (direktiivi 2000/13/EY) ja ravintoarvomerkintöjä (direktiivi 90/496/ETY) koskevan yhteisön lainsäädännön tarkistus on sisällytetty yksinkertaistamista koskevaan komission työohjelmaan.

2. MENETTELYTAPAKYSYMYKSET JA SIDOSRYHMIEN KUULEMINEN

Keskeisiä sidosryhmiä kuultiin elintarvikkeiden ravintoarvomerkinnöistä annetun direktiivin 90/496/ETY tarkistuksesta vuosina 2003–2007. Kaikkia sidosryhmiä kuultiin laajalti niiden näkemysten kartoittamiseksi voimassa olevan lainsäädännön säännöksistä ja soveltamisesta sekä muutostarpeista. Näkemyksiään esittivät kansalliset viranomaiset, hallituksesta riippumattomat järjestöt, toimiala ja yksityishenkilöt. Tietyissä kuulemismenettelyissä kohteeksi valittiin jäsenvaltiot, toimiala tai kuluttajat. Komission komiteoissa ja neuvoa-antavissa ryhmissä käydyistä monista keskusteluista saatujen kannanottojen lisäksi järjestettiin avoin kuuleminen internetissä 13.3.2006–16.6.2006.

Lisäksi perustettiin komission yksiköiden välinen ryhmä. Vaikutustenarvioinnin tutkivat ryhmässä edustettuina olleiden komission eri pääosastojen asiantuntijat sekä Euroopan komission vaikutustenarviointilautakunta (Impact Assessment Board, IAB), joka antoi lausuntonsa.

3. ONGELMIEN KARTOITTAMINEN

Vaikutusten arviointi koskee direktiivin 90/496/ETY tarkistusta; kyseisessä direktiivissä säädetään puitteet elintarvikkeiden etiketeissä annettavia ravintoarvotietoja varten. Sidosryhmät eivät laajan kuulemismenettelyn kuluessa kyseenalaistaneet tämän merkintälainsäädännön pääasiallista tarkoitusta; tarkoituksena on tietojen antaminen kuluttajille, sisämarkkinoiden häiriöttömän toiminnan varmistaminen ja tasavertaisten kilpailuedellytysten varmistaminen.

¹ Euroopan komissio (2007), *Valkoinen kirja – Ravitsemukseen, ylipainoon ja lihavuuteen liittyviä terveyskysymyksiä koskeva eurooppalainen strategia*, KOM(2007) 279.

Saatu palaute osoitti, että sidosryhmät ovat tyytymättömiä nykyiseen lainsäädäntöön, mutta näkemykset eroavat sen suhteen, miten lainsäädäntöä voitaisiin parantaa. Esimerkiksi monet kuluttajat pitävät ravintoarvomerkin­to­jä hankalina käyttää, mutta tutkimus ei ole osoittanut, onko ongelman syynä tiedon määrä vai muut tekijät, kuten esitysmuoto, puutteet termien ymmärtämisessä, tiedon sijoittelu vai kirjasinkoko. Kuluttajat vaativat enemmän ja ”parempaa” tietoa etiketteihin ja haluavat selvää, yksinkertaista, kattavaa, vakiomuotoista ja virallista tietoa. Toimiala katsoo, että käytössä on liikaa merkintävaatimuksia, joiden yhteydessä on sovellettava yksityiskohtaisia teknisiä sääntöjä. Muutosten aiheuttamat kustannukset ovat huolenaihe toimialalle, ja mahdolliset vaikutukset kansainväliseen kauppaan on pidettävä mielessä. Jäsenvaltiot haluavat löytää tasapainon kuluttajien ja toimialan tarpeiden välillä ja ottaa huomioon mahdolliset oman maansa erityiskysymykset.

On selvää, että etiketit voivat olla monimutkaisia ja että useimmat kuluttajat haluaisivat yksinkertaista, selvää, ymmärrettävää, vakiomuotoista ja virallista ravintoarvotietoa. Vaikka toimiala tukeekin tällaista tavoitetta, se on huolissaan nykyisen lainsäädännön määräävästä luonteesta ja mahdollisten muutosten kustannusvaikutuksista.

Kuulemismenettelyssä määriteltiin neljä pääkysymystä jatkotarkastelua varten:

- Erot ravintoarvomerkin­to­jen sisällyttämisessä valmiiksi pakattuihin elintarvikkeisiin;
- Niiden ravitsemuksellisten osatekijöiden tarkastelu, jotka olisi sisällytettävä ravintoarvomerkin­to­ihin;
- Yksinkertaistetut ravintoarvomerkin­nät – erityisesti ravintoainesisällön ilmoittaminen pakkauksen etupuolella;
- Tietojen luettavuus.

4. TAVOITTEET

Ravintoarvomerkintöjä koskevan lainsäädännön päätavoitteita ovat seuraavat:

- laajennetaan keskeisten ravintoarvotietojen saatavuutta;
- tehdään ravintoarvomerkinnöistä kuluttajalle helpommin ymmärrettäviä sekä;
- luodaan yrityksille tasavertaiset kilpailuedellytykset.

Tämä tavoite huomioon ottaen tarkistuksen olisi laajalti ottaen vastattava kuluttajien ja toimialan tarpeita ja heijastettava seuraavia erityistavoitteita:

- keskeisten ravintoarvotietojen antaminen – tämä tarkoittaa, että on tarkasteltava uudelleen niitä ravitsemuksellisia osatekijöitä, jotka olisi sisällytettävä ravintoarvomerkintöihin;
- tiedon saatavuuden parantaminen kuluttajan kannalta siten, että ravintoarvotiedot sisällytetään lähes kaikkiin asiaankuuluviin valmiiksi pakattuihin tuotteisiin;
- tiedon esittäminen tavalla, jonka ansiosta kuluttajan on helppo löytää, ymmärtää ja käyttää tietoja, luettavuus mukaan luettuna;
- lainsäädännöllisen tilanteen selventäminen pakkauksen etupuolella ilmoitettavan ravintoainesisällön osalta;
- joustavuus, jonka ansiosta toimiala voi tehdä innovaatioita ravintoarvomerkintöjen alalla, mukautua erilaisiin markkinoihin ja kuluttajien vaatimuksiin ja ottaa huomioon pakkausten vaihtelevuuden (koko, muoto jne.);
- yhtenäismarkkinoille aiheutuvan haitan välttäminen ja kuluttajien ja toimialan odotusten täyttäminen, mitä varten tarvitaan mekanismeja, joilla valvotaan mahdollisen jouston määrää kansallisella ja EU:n tasolla.

5. KESKEISET LINJAKYSYMYKSET JA YKSINKERTAISTAMISESTA ODOTETTAVAT HYÖDYT

Asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi ja yksinkertaistamisprosessin mukaisesti on harkittu useita toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on tarkistaa kaikkea elintarvikkeiden merkintöihin liittyvää yhteisön lainsäädäntöä. Ravintoarvomerkintöjä koskevan lainsäädännön osalta yksinkertaistaminen liittyy pääasiassa seuraavaan näkökohtaan:

- 5.1. Yleiset yksinkertaistamisvälineet, joilla lainsäädäntö saatetaan vastaamaan muuta EU-politiikkaa (mukaan luettuna sääntelyn parantamiseen tähtäävä politiikka):

- Perustetaan joustava alhaalta ylöspäin -lähestymistapaa noudattava mekanismi (uusi merkintöjen hallinnointi), joka antaa toimialalle mahdollisuuden elintarvikkeiden merkintöjä koskevaan innovointiin ja mahdollistaa merkintäsääntöjen mukauttamisen erilaisiin ja jatkuvasti muuttuviin markkinoihin ja kuluttajien vaatimuksiin.
- Laaditaan uudelleen erilaiset laaja-alaiset merkintäsäännökset. Kyseisten laaja-alaisen sääntöjen yhteensulauttaminen maksimoi yhteisön sääntöjen synergian ja lisää niiden selvyttä ja johdonmukaisuutta. Tämä on tehokas yksinkertaistamismenetelmä, jonka ansiosta talouden toimijoiden ja täytäntöönpanoviranomaisten pitäisi saada käyttöönsä selvempi ja virtaviivaisempi sääntelykehys.

6. PERUSVAIHTOEHDOT

Vaikutustenvaihtoehtoraportissa kuvataan useita vaihtoehtoja yhteisön toimiksi, joilla voidaan ratkaista näitä kysymyksiä. Vaihtoehtojen ääripäitä ovat jatkotoimista luopuminen (perusvaihtoehto) ja sääntelytoimet.

6.1. Toimenpiteistä luopuminen merkitsisi nykyisen hajanaisen lainsäädäntötilanteen säilymistä, ja sillä olisi seuraavat kielteiset vaikutukset:

- hajanaiset ja sekavat säännöt haittaavat tehokasta täytäntöönpanoa;
- elintarvikealan toimijoille aiheutuu tarpeetonta taakkaa epäajanmukaisista, tarpeettomista tai epäselvistä vaatimuksista;
- kuluttajat käyttävät etikettejä vaihtelevasti;
- merkinnät ovat tehottomia viestintävälineenä;
- lainsäädäntöä ei mukauteta vastaamaan muuttuvia markkinoita ja kuluttajien oikeutettuja vaatimuksia.

6.2. Toimenpiteinä harkittiin sääntelyn purkamista, kansallista lainsäädäntöä, muuta kuin lainsäädäntöön perustuvaa lähestymistapaa tai yhteisön lainsäädännön ajantasaistamista.

6.2.1. Sääntelyn purkamiseen perustuva lähestymistapa merkitsisi elintarvikkeiden merkintöjä koskeviin laaja-alaisiin sääntöihin liittyvien perussäädösten kumoamista, millä olisi suora vaikutus alakohtaisiin merkintäsääntöihin. Vaikka elintarvikevalmistajat jatkaisivat nykyisten sääntöjen soveltamista lyhyen aikaa, ne poistaisivat asteittain tiedot, joita ne pitävät taakkana. Yhdenmukaistamattomat säännöt haittaisivat sisämarkkinoita, johtaisivat huonoon tiedotukseen ja alentaisivat kuluttajansuojan tasoa. Voimassa olevat säännöt ovat osoittaneet ansionsa tavaroiden vapaan liikkuvuuden ja kuluttajansuojan mahdollistajina. Niiden kumoaminen herättäisi vastustusta useimmissa jäsenvaltioissa ja kuluttajissa, koska voimassa oleviin vaatimuksiin on totuttu ja muutosta pidettäisiin arvokkaan sääntösten hylkäämisinä. Sen vuoksi sääntelyn purkamista ei pidetty toteuttamiskelpoisena lähestymistapana.

- 6.2.2. Kansallinen lainsäädäntö ja yhdenmukaistettujen yhteisön sääntöjen kumoaminen johtaisivat erilaisiin kansallisiin sääntöihin, jotka haittaisivat sisämarkkinoita; kilpailun vääristyminen; toimialalle aiheutuva lisääntyvä hallinnollinen taakka; epäjohton mukainen lähestymistapa tietojen sisältöön ja saatavuuteen, mikä aiheuttaisi sekaannusta kuluttajille; EU-kansalaisten eritasoinen suoja.
- 6.2.3. Vaihtoehtoinen muuhun kuin lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa (itsesääntely, yhteissääntely, ohjaus) – kuluttajatiedotuksen eri näkökohdat ja nykyiset suuntaukset kohti ”uuden lainsäädäntökulttuurin” kehittämistä vaativat arvioimaan lähestymistapaa, joka voisi taata tasapainon joustavuuden ja määräysten välillä ja kansallisten ja EU-tason toimien välillä. Monitasoinen alhaalta ylöspäin-lähestymistapaa noudattava hallinnointi (paikallinen/kansallinen/yhteisön taso), joka perustuu virallisten, mitattavissa olevien parhaiden käytänteiden noudattamisen ja tietojen vaihdon periaatteeseen sidosryhmien välillä, voisi olla toteuttamiskelpoinen vaihtoehto lainsäädännön tiettyjen osien suhteen, ja tätä innovatiivista mekanismia on arvioitu yhtenä vaihtoehtona.

7. LINJAKYSYMYKSET JA ERITYISET VAIHTOEHDOT

Vaikka niin sanottuja vaihtoehtoisia peruslähestymistapoja harkittiin, koska asianomainen aloite koskee lainsäädännön tarkistusta, jolle on määritetty selkeät kohteet laajassa kuulemismenettelyssä, yksityiskohtainen vaikutusten analysointi on pohjautunut toimintavaihtoehtoihin, jotka koskevat neljää tärkeintä kysymystä, jotka määritettiin lainsäädännön tarkistusta varten:

7.1. Linjakysymys 1: Erot ravintoarvomerkintöjen sisällyttämisessä valmiiksi pakattuihin elintarvikkeisiin

7.1.1. Nykyiset ongelmat

Ravintoarvotietojen antamista pidetään välttämättömänä, jotta kuluttajat voivat tehdä tietoon perustuvia valintoja. Tällaisten tietojen antaminen ei kuitenkaan ole yhdenmukaista eri tuoteryhmien eikä eri jäsenvaltioiden välillä. Tietoja annetaan harvemmin silloin, kun on kyse tuotteista, joilla on kielteisiä ominaisuuksia kuten korkea rasvapitoisuus.

7.1.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei EU:n toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, jossa vaaditaan pakollisia merkintöjä tuotteisiin.

7.1.3. Tärkeimmät tulokset

Vaihtoehdot, joissa mitään ei tehdä tai lähestymistavaksi valitaan täysi vapaaehtoisuus, eivät riittäisi selvittämään todettua ongelmaa erityisesti siltä osin kuin on kyse tietojen antamisesta tuotteissa, joilla on kielteisiä ominaisuuksia.

Pakollisten merkintöjen käyttöönottoa tutkittiin seuraavilla oletuksilla: sovelletaan koko toimialaan tai säädetään kaikkia pk-yrityksiä koskevia poikkeuksia tai säädetään pelkästään mikroyrityksiä koskevia poikkeuksia. Kun tarkastellaan mahdollista vaikutusta toimialaan, pakollisten ravintoarvomerkintöjen soveltamisella koko toimialaan olisi suuri vaikutus, jos soveltaminen alkaisi välittömästi. Kolmen vuoden siirtymäajan ansiosta kustannusten arvioitiin kuitenkin vähenevän merkittävästi noin 1,2 miljardiin euroon. Kun taas on kyse tavoitteesta, jonka mukaan tietoa olisi annettava laajemmin kuluttajan saataville, todettiin kaikkien valmiiksi pakattujen elintarvikkeiden pakollisen merkitsemisen olevan vaihtoehto, joka johtaisi laajimpaan tietojen antamiseen. Mikroyrityksiä koskevien poikkeusten odotettiin johtavan siihen, että noin 90 prosenttia valmiiksi pakatuista elintarvikkeista varustettaisiin pakkausmerkinnöillä. On odotettavissa, että ravintoarvotietojen laajempi saatavuus johtaisi muutoksiin kuluttajien käyttäytymisessä, mistä voisi olla hyötyä kansanterveydelle.

7.2. Linjakysymys 2 – Paljonko ravintoarvotietoja olisi sisällytettävä etiketteihin – niiden ravitsemuksellisten osatekijöiden tarkastelu, jotka olisi sisällytettävä ravintoarvomerkintöihin

7.2.1. Nykyiset ongelmat

Ravintoarvomerkintöjen tavoitteena on antaa kuluttajille tietoa ja edistää heidän kykyään valita ravitsemuksellisesti tasapainoinen ruokavalio, minkä vuoksi on kysyttävä, mitä tietoja olisi sisällytettävä ravintoarvomerkintöihin tämän tavoitteen saavuttamiseksi. Nykyisin ravintoarvomerkintöihin on sisällytettävä ainakin merkintä energian, proteiinin, hiilihydraattien ja rasvojen määrästä. WHO:n maailmanlaajuisessa strategiassa, joka koskee ruokavaliota, liikuntaa ja terveyttä², todettiin seuraavien ravintoaineiden liittyvän kohonneeseen riskiin sairastua muihin kuin tartuntatauteihin: rasvat, tyydyttyneet rasvat, transrasvat, vapaat sokerit ja suola (natrium). Nämä osuvat laajalti yksiin vuoden 2006 kuulemismenettelyssä useimmin mainittujen ravitsemuksellisten osatekijöiden kanssa. Tietyt sidosryhmät ovat kuitenkin vaatineet yhdeksän ravitsemuksellisen osatekijän sisällyttämistä merkintöihin. Muiden sidosryhmien mielestä pitkä ravintoaineluettelo hämmentää kuluttajaa. Kansanterveyden kannalta tärkeimpien ravintoaineiden ilmoittamisen ja kattavien tietojen ilmoittamisen välistä tasapainoa on punnittava kuluttajien ymmärryksen ja liiallisen informaation riskin suhteen.

7.2.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, jossa määritellään ravintoarvomerkintöjen tärkeimmät osat.

² World Health Assembly Resolution 57.17, 2004, Global Strategy on diet, physical activity and health.

7.2.3. Tärkeimmät tulokset

Vaihtoehdot, joissa mitään ei tehdä tai lähestymistavaksi valitaan vapaaehtoisuus, merkitsisivät sitä, että annettavat tiedot eivät välttämättä osuisi yksiin niiden ravitsemuksellisten osatekijöiden kanssa, jotka ovat kuluttajan kannalta kiinnostavimpia. Muutokset nykyisiin vaatimuksiin voisivat aiheuttaa sen, että yritysten olisi kerättävä erilaiset ravintoainekoostumusta koskevat tiedot tuotteitaan varten. Tästä toimialalle aiheutuvat kustannukset arvioitiin merkitykseltään vähäisiksi (jos tarpeelliset tietokoneohjelmistot olisivat käytettävissä, elintarvikkeiden ravintoainesisältö voitaisiin laskea nopeasti) tai ääripäässä 3,7 miljardin euron suuruisiksi, jos tiedot kerättäisiin tuotteen kemiallisesta analyysistä. Kuluttajille voisi koitua hyötyä, jos annettavat tiedot kattaisivat ne ravitsemukselliset osatekijät, joita yleisimmin haetaan, sekä ne, jotka ovat kansanterveydellisesti merkittäviä, koska ne liittyvät tiettyjen tarttumattomien tautien kehittymisen riskiin.

7.3. Linjakysymys 3 – Yksinkertaistetut ravintoarvomerkinnät – erityisesti ravintoainesisällön ilmoittaminen pakkauksen etupuolella

7.3.1. Nykyiset ongelmat

Ravintoainesisällön ilmoittaminen yksinkertaistetussa muodossa on lisääntynyt viime vuosina, koska yksittäiset kansalliset viranomaiset ja toimialaa edustavat organisaatiot ovat suosineet tällaisia järjestelmiä. Tällaisten esitystapojen, ja erityisesti pakkauksen etupuolelle tarkoitettujen esitystapojen, tilanne ei ole selvä nykyisessä lainsäädännössä, joten sitä on tarpeen selventää. Lisäksi erilaisten järjestelmien soveltaminen voi aiheuttaa hämmennystä kuluttajille ja kaupan esteitä toimialalle.

7.3.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa, jossa kielletään tällainen esitystapa tai säädetään vapaaehtoisen lähestymistavan puitteista tai säädetään tietojen pakollisesta ilmoittamisesta.

7.3.3. Tärkeimmät tulokset

Analyysin mukaan vaihtoehdot, joissa mitään ei tehdä tai valitaan vapaaehtoiset lähestymistavat, merkitsisivät useiden erilaisten järjestelmien muodostumista. Tilannetta on kuitenkin tarpeen selkiyttää, ja tällaisten merkintöjen kieltämisellä voisi olla kielteisiä seurauksia toimialalle ja kuluttajille. Sen vuoksi pakkauksen etupuolelle tehtäviä merkintöjä koskevien puitteiden säätäminen hyödyttäisi kuluttajia (vähentämällä epäselvyyksien riskiä) ja toimialaa (vähentämällä riskiä tavaroiden vapaan liikkuvuuden esteiden luomisesta). Tietojen pakollinen sisällyttäminen voisi lisätä ravintoarvomerkintöjen vaikutusta kuluttajakäyttäytymiseen, koska on näyttöä siitä, että kuluttajat ottavat useammin huomioon pakkauksen etupuolella annetut tiedot kuin pakkauksen takapuolella annetut tiedot.

7.4. Linjakysymys 4 – Tietojen luettavuus

7.4.1. Nykyiset ongelmat

Jos ravintoarvotietoja on vaikea lukea, niistä on vähän hyötyä kuluttajille. Luettavuuteen liittyy erilaisia näkökohtia, kuten esitystapa, kirjasinkoko, -tyyppi ja -väri, kontrasti taustaan nähden jne. Pääasiallinen valituksenaihe on kirjasinkoko erityisesti pakkauksen takapuolella annettavissa tiedoissa. On tarpeen harkita, pitäisikö lainsäädäntöä mukauttaa antamalla yleinen säännös siitä, että etikettien on oltava luettavia. Kysymyksellä on merkitystä elintarvikkeiden etiketeissä annettavien kaikkien tietojen eikä pelkästään ravintoarvotietojen kannalta.

7.4.2. Toimintavaihtoehdot

Seuraavia vaihtoehtoja tarkasteltiin: ei toimia; vapaaehtoinen lähestymistapa; lainsäädäntöön perustuva lähestymistapa.

7.4.3. Tärkeimmät tulokset

Analyysin mukaan vaihtoehdot, joissa mitään ei tehdä tai noudatetaan vapaaehtoista lähestymistapaa, eivät parantaisi tilannetta merkittävästi. Vähimmäiskirjasinkoon määrittäminen elintarvikkeiden pakkausmerkintöjen tekstiä varten auttaisi vastaamaan kuluttajien pääasialliseen valituksenaiheeseen.

8. PÄÄTELMÄ

Parhaaksi todettu vaihtoehto on se, että seuraavien ravintoarvotietojen ilmoittaminen on pakollista pääasiallisessa nähtävissä olevassa kentässä (pakkauksen etupuolella): energia, rasva, tyydyttyneet rasvat, sokerit ja suola; lisäksi muiden ravintoaineiden ilmoittaminen on vapaaehtoista. Vaikutus valmistajiin voidaan minimoida säätämällä siirtymäajoista, jotka antavat mahdollisuuden tehdä muutokset merkintöihin osana yrityksen käyttämää etikettimuutosten normaalia kiertoa. Lisäksi jos käytettävissä on tietokonejärjestelmiä, joiden avulla voidaan helposti laskea tuotteen ravintoainekoostumus, tällaisten tietojen saamiseen liittyvät kustannukset vähenisivät merkittävästi.